Andreas von Rétyi

IMPERIUL EXTRATERESTRU

Noi documente şi relatări senzaţionale ale martorilor oculari

ANDREAS VON RÉTYI

IMPERIUL EXTRATERESTRU

Noi documente şi relatări senzaţionale ale martorilor oculari

Traducere de
Diana Chivulescu

Editura Lucman
1998

Editor: Lucian Borleanu
Redactare şi stilizare: Virgil Dorobanţu
Tehnoredactor: Ovidiu Brezan
Coperta: Editura Lucman

Titlul original:
DAS ALIEN IMPERIUM/UFO-GEHEIMNISSE DER USA —
Neue Dokumente und Augenzeugenberichte aus erster Hand

Copyright © Albert Langen/Georg Müller Verlag
Translation copyright © 1998 by Editura Lucman

Toate drepturile pentru ediţia de faţă
sunt rezervate Editurii Lucman
Reproducerea integrală sau parţială a textului
fără acordul editurii este interzisă
şi va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

EDITURA LUCMAN – Bucureşti
Bd. Al.I. Cuza, nr. 91, sectorul 1
Telefon/fax: 01-617 12 55

ISBN: 973-98435

CUPRINS

I. O FANTOMĂ SE ARATĂ *7*
II. IMPERIUL EXTRATEREŞTRILOR *13*
III TRESĂRIRILE CERULUI *62*
IV UFO GATE *99*
V ENIGMA TRIUNGHIULUI *179*
VI ÎNTÂLNIRE TERIFIANTĂ *203*
VII FORŢELE ÎNTUNERICULUI *229*
O RUGĂMINTE PERSONALĂ *244*
MULŢUMIRI *245*
DOCUMENTE *246*

Pentru Dana Scully şi Fox Mulder (Gillian Anderson şi David Duchovny), agenţi FBI în serialul american „DOSARELE X", *căutători ai adevărului.*

I. O FANTOMĂ SE ARATĂ

Rusia, februarie 1959. *Pe crestele înzăpezite ale munților Ural o echipă de salvare se află în căutarea a zece turiști dispăruți fără urmă. Echipa își începe căutările pe muntele Kholat Syakhel, „Muntele Morților", cum este numit de locuitorii acestui ținut. În scurt timp se face o primă descoperire: cortul părăsit al celor dispăruți, cort ce a fost tăiat în mai multe locuri cu ajutorul unor cuțite bine ascuțite. Din acest loc urmele dispar Unele din aceste urme sunt făcute de tălpi fără încălțăminte, ceea ce arată că oamenii au fost speriați în mod neașteptat de ceva și, intrând în panică, au reușit în cele din urmă să se refugieze. În apropriere de acest loc, membrii echipei de cercetare fac o altă descoperire. Lângă acel masiv montan, care are un nume atât de semnificativ, dar și înfiorător, sunt descoperite cadavrele turiștilor. Cadavrele sunt acoperite de numeroase leziuni, cauza lor fiind însă necunoscută. Și ceea ce făcea acea priveliște înspăimântătoare, aproape de nesuportat, era faptul că pielea cadavrelor avea o misterioasă culoare portocalie, un fapt total inexplicabil.*

Oare ce se întâmplase atunci, în acea iarnă a anului 1959, pe „Muntele Morților"? Deja acea regiune era considerată ca fiind un loc misterios, magic. Nu de mult timp localnicii considerau Kholat Syakhel ca fiind un loc bântuit de fantome, oferindu-i chiar sacrificii. Și exact în acel loc cu proprietăți supranaturale s-a

întâmplat acea nenorocire înfiorătoare ce nu poate fi explicată în nici un fel.

Până în prezent s-au pus numeroase întrebări despre acea descoperire. Cercetările medico-legale au arătat că doar una dintre victime a murit din cauza frigului aproape insuportabil. Cauza morții celorlalți au constituit-o acele leziuni misterioase. Interesant este faptul că cercetătorii au constatat la locul descoperirii un nivel ridicat de radiații, motiv pentru care crengile copacilor din împrejurimi erau arse. Și ceea ce dă acestui mister al munților Ural încă o notă înspăimântătoare este faptul că, în timp ce turiștii s-au aflat în acea regiune izolată, localnicii au văzut cum o sferă de lumină de culoare portocalie plutea deasupra muntelui Kholat Syakhel. Oare această apariție a avut vreo legătură cu moartea turiștilor? Oare razele strălucitoare, necunoscute, au fost motivul arderii vegetației, al puternicelor radiații și nu în ultimul rând al colorării pielii cadavrelor?

Treizeci de ani mai târziu. *Descoperirile încep să spargă zidurile tăcerii. Peste tot în lume au loc întâlniri și întâmplări înspăimântătoare. Cele mai bizare observații fiind făcute publice, piloți și astronauți fac declarații despre întâmplări cu obiecte de zbor neindentificate; oamenii de știință își spun părerile despre aceste obiecte și despre cosmos. Toți aceștia confirmă faptul că pe întregul pământ au loc întâmplări lipsite de orice explicație științifică.*

„Crimele din Ural", ca multe alte incidente OZN, sunt asemenea unor mistere înfiorătoare, încă nerezolvate. Se pare că fenomenele OZN se concentrează în principal în partea de vest a Pământului, în Statele Unite ale Americii.

Gânduri despre lucruri de neimaginat

Nu demult, împreună cu un bun prieten, am făcut o plimbare prin minunatul parc Yosemite din California. Seara, după o excursie atât de frumoasă, ne-am întors în camping şi, obosiţi cum eram, am aşteptat lăsarea întunericului. În acel ţinut cerul înstelat era foarte senin şi noaptea împrăştia lumini sclipitoare peste firmamentul negru-catifelat.

Ne aşezasem deja în jurul micului foc de tabără când grupului nostru i s-a alăturat un turist necunoscut. Se numea Mike şi venea din India. Era un domn bătrâior şi prietenos. S-a dovedit a fi un foarte bun cunoscător al frumuseţilor acelui ţinut, precum şi un excelent partener de discuţie.

Cerul înstelat al acelei nopţi ne-a atras tuturor atenţia, şi deodată ne-am pomenit în mijlocul unei discuţii tensionate despre posibilitatea existenţei vieţii pe alte planete. Eu eram specializat în domeniu, deoarece citisem multe cărţi despre această temă. Mike, de asemenea, avea destule cunoştinţe despre aceasta şi, în decursul discuţiei, s-a dovedit a fi foarte receptiv la întrebările despre formele de viaţă existente în univers. Începând de la apariţia vieţii pe Pământ şi până la organismele biologice de natură extraterestră, am pus în discuţie cele mai diverse teme şi teorii.

Care a fost adevărata semnificaţie a experienţelor făcute de cercetătorii Clayton Urey şi Stanley Miller cu privire la apariţia formelor de viaţă? Să fi avut dreptate fizicianul vizionar Freeman Dyson când afirma că viaţa ar avea două origini? Cum au fost apreciate senzaţionalele descoperiri de fosile, evident extraterestre, pe anumiţi meteoriţi? Oare prima formă de viaţă a fost adusă pe Pământ de o cometă, aşa cum este de părere fizicianul şi astronomul englez Fred Hoyle? Câte planete locuite există în cosmos? Şi, nu în ultimul rând: ar putea acele forme de inteligenţă să

existe în sistemul nostru solar, să ne observe şi chiar să ne supună unor experimente?

Bineînţeles că într-o singură seară nu am putut să răspundem tuturor acestor întrebări, să abordăm problema amănunţit şi să-i atribuim un sens. Totuşi am înţeles cu toţii că, chiar în acest moment, în acest an şi în anii următori, gândurile şi opiniile despre lume evoluează, încet dar sigur, fiind înlocuite de noi idei, cum este şi firesc.

Chiar întrebarea despre existenţa altor planete a fost susţinută de câteva răspunsuri senzaţionale, referitoare la descoperirile astronomice fascinante din ultimul timp. În martie 1944, fizicianul american Alexander Wolszczan de la Universitatea din Pennsylvania a demonstrat, după doi ani de cercetări, că în jurul stelei PSR 1257+12 se rotesc planete. Este vorba de 2 obiecte întunecate, de trei ori mai grele decât Pământul. Desigur, nimeni nu a putut să explice în ce fel aceste planete au putut să supravieţuiască soarelui. PSR 1257+12 este un rest al unei gigantice explozii stelare, o supernova, mult mai luminoasă decât întreaga galaxie. De aceea, tot ce s-a aflat în apropierea ei a fost pulverizat, împrăştiat, sterilizat. Şi cele două planete, ar fi trebuit să dispară, ca „două picături în vânt" Nici o şansă de supravieţuire! Şi cu toate acestea, planetele există. Unii cercetători cred că aceste planete s-au format ulterior, din soarele de „odinioară" şi de atunci se rotesc în jurul stelei PSR 1257+12, stea care, având o mare viteză de rotaţie, ocupă un loc impresionant în Calea Lactee.

În anii precedenţi astronomii au descoperit că, în cosmos, jumătate din totalul stelelor ar trebui să fie înconjurate de sisteme planetare. Deci şi aprecierile despre existenţa formelor străine de inteligenţă în Univers s-au schimbat. Oamenii de ştiinţă sunt tot mai convinşi că în galaxie există multe alte culturi şi civilizaţii.

Nu în ultimul rând, şi fenomenul OZN se discută mai serios şi mai amănunţit. Documentele ascunse timp de zeci de ani, observaţiile martorilor oculari demni de încredere, rapoartele

cercetătorilor, ale oamenilor de ştiinţă celebri, cazurile de răpiri spectaculoase şi multe altele ne dau de gândit. Toate acestea nu pot fi trecute cu vederea.

Într-un fel, ceva neobişnuit se întâmplă pe planeta noastră şi în jurul ei...

Încet, luna coboară peste stâncile înalte de granit care mărginesc această regiune plină de romantism. Lumina ei se împrăştie vizibil şi deodată ne-am amintit că era o oră târzie. După ce am făcut schimb de adrese, Mike şi-a luat rămas bun.

A fost o seară de neuitat.

Am mai stat un timp în cort, însă nu am putut să adorm. Prea multe gânduri îmi veneau în minte, gânduri despre posibilitatea existenţei culturilor extraterestre în sistemul nostru solar, gânduri despre întâmplări de nedescris, cu fiinţe şi aparate de zbor necunoscute. Ce intenţii au acei „străini" în ceea ce ne priveşte, ce scopuri urmăresc?

În decursul anilor am fost preocupat de întrebările fascinante despre existenţa extratereştrilor. Este un mister înfiorător. Nenumărate indicii duc la concluzia că extratereştrii, fiinţe mici, cenuşii, având capul disproporţionat de mare în raport cu corpul, cu ochi asemănători cu ai insectelor, sunt fiinţe reci, lipsite de suflet. Ei se aseamănă cu acei biologi care fac experimente, nefiind interesaţi decât de cercetările lor şi de rezultatele acestora, şi nu de suferinţa omului sau animalului supus acelor experimente. Aceste metode crude li se par bune, dacă duc la atingerea scopului. Dar ce fel de scopuri sunt acestea? Care sunt ţelurile spre care tind aceste fiinţe diabolice?

Dacă vrem să pornim în căutarea răspunsurilor pentru aceste întrebări dificile, trebuie să cercetăm amănunţit incidentele neobişnuite, declaraţiile uluitoare ale oamenilor de ştiinţă, precum şi ale martorilor oculari eare pot să ne dezvăluie realita a unor fapte incredibile. Şi pentru a putea trage concluzii despre cestea,

trebuie să cercetăm, de asemenea, lumea serviciilor secrete, învăluită de un mister tot atât de nepătruns ca şi laboratoarele secrete ştiinţifice şi militare.

Nu rareori cercetătorii OZN primesc informaţii false care nu duc la descoperirea secretelor. Oricine păşeşte în acest infern se scufundă într-un vârtej apocaliptic, într-o gaură neagră care îi înghite pe aceia ce se străduiesc să lumineze cât de cât această mare şi întunecată enigmă a timpului nostru.

Vom încerca să aruncăm o privire asupra acelei prăpăstii a lumii noastre şi vom începe cu o călătorie în domeniul cunoaşterii nesigure, pline de primejdii, sperând să găsim dovada unui fenomen internaţional.

II. IMPERIUL EXTRATEREŞTRILOR

„Pielea lor se aseamănă cu pielea morţilor. Ochii sunt ca nişte grote uriaşe. Este îngrozitor... Nu mă pot mişca... În stomacul meu se află un tub, dar de ce în stomacul meu? Nu ştiu cum au reuşit să-l introducă acolo. Vreau să pot fugi, vreau ca ei să dispară din faţa mea... Este îngrozitor... De ce stau atât de aproape de mine? [Pielea lor este] cenuşie şi zbârcită ca cea a bătrânilor sau a morţilor. Nu au păr. Dar au nas, căci trebuie să respire. Însă nările lipsesc. Au şi gură, dar nu se mişcă. Capul lor este foarte mare". Astfel a descris o martoră oculară întâlnirea ei cu extratereştrii care, după cum pretinde, au răpit-o acum şaptesprezece ani cu o navă cosmică. Acesta este un caz, însă există multe altele asemănătoare. Faptele acestor stranii creaturi dovedesc o cruzime înfiorătoare. Cel care este supus unor astfel de experimente nu are nici cea mai mică şansă de scăpare, fiind atras într-un abis al nesiguranţei şi imponderabilităţii.

Cei care ajung în mâinile extratereştrilor nu pot să se elibereze. Caricaturi confuze ale groazei? Sau un coşmar care a devenit realitate? Oare această viziune a lumii, fenomenală şi perversă, corespunde într-adevăr realităţii? Este oare posibil ca noi să fim stăpâniţi şi manipulaţi de aceste fiinţe crude ale Universului? Este de neînchipuit!

Şi cu toate astea, informaţiile primite de la diferiţi martori existenţi în toate ţinuturile Pământului, se aseamănă mult unele cu altele. Acele documente secrete, care cu mare greutate au fost date publicităţii, confirmă acest lucru, întocmai ca şi întâmplările acelor oameni care, din păcate, au avut mai mult de pierdut decât de câştigat. Aceste informaţii nu provin din rândul militarilor, din partea guvernului sau din laboratoarele de cercetare. Din acest motiv ar trebui să luăm în serios părerile despre existenţa formelor extraterestre, umanoide.

Să încercăm să depăşim această timiditate din care izvorăşte o urmă de teamă, teamă de o cercetare mai mult decât înfiorătoare. Să păşim deci în imperiul extratereştrilor!

Declaraţiile doctorului Cris

În acea zi rece de martie, la ora patru după-amiaza, aveam întâlnire cu un informator misterios care-mi promisese că îmi va da câteva explicaţii în legătură cu existenţa unor forme de viaţă inteligente pe planeta noastră. Îl aşteptam deja de o oră şi jumătate, în restaurantul îngrijit dintr-o localitate mică din fosta Germanie de Est. Am luat legătura cu el de câteva ori, prin telefoane scurte. De multe ori s-a întâmplat ca cineva să mă oprească la colţul străzii şi să-mi strecoare astfel multe informaţii. Consider aceasta ca fiind un mare noroc.

Dar acum eram neliniştit. Să fi uitat informatorul meu de întâlnire? Sau, în cele din urmă s-a răzgândit şi poate că nu mai vrea să-mi spună nimic? Am încercat de mai multe ori să-i telefonez, însă n-am prins legătura. În cele din urmă am reuşit. Mi-a spus că a avut unele urgenţe, dar că o să vină. Peste aproximativ trei sferturi de oră a intrat în restaurant. Imediat mi-am dat seama că era el, „doctor Cris", cum i se spune, vrând să-şi păstreze anonimatul. Era un om în jurul a cincizeci de ani, cu

trăsături care dovedeau inteligență dar și multă preocupare. Deși nu ne văzusem niciodată, ne-am salutat imediat, de parcă ne-am fi cunoscut de o viață. Imediat am trecut la adevăratul motiv al întâlnirii noastre.

Dr. Cris a avut o viață zbuciumată. După ce a terminat studiile de inginerie și biofizică, a călătorit în Statele Unite, unde s-a familiarizat cu diverse proiecte militare și activități ale serviciilor secrete. În anul 1974 a audiat o echipă de oameni de știință care a avut de prezentat o serie de probe materiale de cercetare provenite, după cum se spunea, din Rusia. Misiunea echipei de cercetare era de a analiza aceste materiale și, eventual, de a verifica de mai multe ori componentele necunoscute. Primele rezultate i-au uimit deja pe cercetători. S-a constatat că materialul era destul de vechi, ceea ce este un lucru ciudat. Următoarele cercetări au dovedit că materialul are o vechime de cel puțin douăzeci de ani, din jurul anului 1950. Însă lucrul cel mai ciudat este faptul că unele materiale sunt aliaje care nu se puteau fabrica în acel timp și pentru care a fost nevoie de o stare de imponderabilitate absolută.

Oamenii de știință au avut la dispoziție o lună de zile pentru a cerceta obiectele, după care probele au fost duse într-un loc necunoscut. Câțiva ani mai târziu, dr. Cris le-a descoperit. Dar să-l lăsăm pe el să ne relateze:

„Era într-o după-amiază târzie, de la mijlocul lunii aprilie, 1977. Cu prilejul unei sărbători, un înalt ofițer de personal, un om de știință, un fizician care la cei 55-56 de ani ai săi vroia să demisioneze, câțiva cercetători din străinătate, printre care și umila mea persoană, s-au întâlnit cu toții într-un birou de lângă sediul NASA din Pasadena. În cea mai mare parte ne cunoșteam de când lucrasem împreună la acele proiecte misterioase. Desigur că ne știam numai numele codificate. În acea seară am avut multe discuții interesante și, de multe ori, am vorbit și despre tema neplăcută, aceea că banii alocați pentru cercetări erau din ce în ce

mai puțini și, implicit, în următorii ani programele NASA se vor diminua din ce în ce mai mult sau poate chiar vor dispărea. Era un motiv în plus pentru care respectivul fizician vroia să demisioneze, ce-i drept prea devreme, deși această problemă nu-l afecta direct. Vroia să iasă din afacere chiar atunci când se realizau cele mari succese.

După o discuție plăcută, după o masă îmbelșugată, cu șampanie și suc de portocale, acesta ne-a spus: «Am ceva care în mod sigur vă va interesa. Ceva special, câteva resturi de aparatură tehnică specială, poate și alte ciudățenii. Avem aici o încăpere izolată». După aceea a scos o cheie dintr-un dulap secret, pe care a arătat-o unui colaborator american: «Luați această cheie... nu, mai bine luați-o pe aceasta, care este cea autentică». Și a luat înapoi cheia pe care o alesese prima dată, încuind-o la loc în dulap. De-abia mai târziu ne-am dat seama de ce a făcut această confuzie intenționată. În continuare, am coborât cu liftul într-o aripă a clădirii care, mai mult sau mai puțin, era adăpostită de efectele bombei atomice și care se afla la trei nivele sub pământ. Încăperile de acolo aveau uși metalice, asemănătoare cu cele ale caselor de bani. După ce am mers pe jos câteva zeci de metri, în care drumul și-a schimbat direcția de două sau trei ori, am ajuns la o ușă ceva mai depărtată. Când a introdus cheia în broască pentru a deschide ușa, a remarcat că deasupra și dedesubtul intrării erau sigilii. Vroia să renunțe, crezând că este vorba de cheia falsă și de o altă cameră, totuși l-a îndemnat pe englez să deschidă. Acesta a făcut o glumă: «Tu rămâi aici. Dar sigiliile? Eu le iau pe cele de sus și elvețianul, care trebuie să le ia pe cele de jos, la urma urmei vine dintr-o țară neutră, deci poate să riște mai mult decât alții».

Cea mai mare nebunie a fost că au făcut în așa fel încât au deschis ușa. Am intrat înăuntru, am aprins lumina — era numai o lumină de siguranță în față — și ne-am pomenit într-o încăpere de vreo șapte-opt metri lungime și patru metri lățime. Ceea ce ne-a sărit în ochi au fost două obiecte puțin luminoase. Cutii din

plexiglas. Într-una din ele era un os al şoldului, sub care era ceva rupt. Arăta ca un os de copil, deşi avea o formă diferită. Structura era alta, forma şoldului nu era aceeaşi cu a omului. Şi culoarea era diferită, nu alb-gălbui ca la om, ci un cenuşiu deschis spre alb. Acolo unde se prelungesc muşchii, structurile aveau altă formă, şi anume puncte foarte slabe de prelungire, pe când la om acestea sunt foarte puternic reliefate. La încheietură interiorul osului era gol. Zona în care trebuia să existe măduvă era foarte mică, structurile erau ca din filigran, cu mulţi pori, un schelet cu întăriri tridimensionale. Totul era altfel decât la om.

În cea de-a doua cutie am văzut un fragment dintr-un craniu — circa o treime sau 40 % din el. Se puteau distinge orbita ochiului şi jumătatea dreaptă. Acel cap era cam cât capul unui copil mai mărişor. Semăna cu un cap de om, însă nu era nici al unui copil, nici al unei maimuţe, ci al unei specii necunoscute nouă. Culoarea se deosebea de cea a osului şoldului, era mai deschisă. Nu ştiu dacă unele părţi ale oaselor au fost afectate de incendiu; în orice caz, culoarea nu era aceeaşi.

Cutiile din plexiglas, în care au fost închise aceste fragmente, trebuie să fi fost făcute cu mult timp în urmă, căci prezentau urme de zgârieturi, ca şi cum ar fi fost mişcate şi cercetate de multe ori. În special cutia cu fragmentul de craniu era puternic zgâriată. Şi mi s-a mai părut ciudat faptul că oasele care, în mod normal, protejează creierul, aici erau mult mai distanţate decât cele de la scheletul omului. Cutiile erau însoţite şi de o explicaţie scurtă: «Urmare a primului şi a celui de-al doilea incident din New Mexico»

L-am tras deoparte pe prietenul meu american şi l-am întrebat ce înseamnă toate aceste lucruri, la care mi-a răspuns: «Este strict secret şi nu avem voie să spunem nimic. Eu ştiam că există aşa ceva aici, dar nu aveam dreptul să intrăm cu forţa. Şi tocmai asta am făcut...» Tot timpul fusese foarte nervos şi aproape că tremura de frica a ceea ce se întâmplase"

Aici a trebuit să-l întrerup puțin pe dr. Cris care mă captiva tot mai mult cu relatările sale. Însă vroiam să mă conving de ceea ce auzisem de la el.

New Mexico!

Era vorba de rămășițele celui mai celebru incident OZN din istorie, și anume prăbușirea unei nave extraterestre pe terenul unei ferme, nu departe de localitatea Roswell, în anul 1947. Deci în acele momente vorbeam cu unul dintre cei mai importanți martori ai acestui caz unic, cu un martor care ar putea să comunice informații despre această întâmplare, și anume că atunci mulți umanoizi, membri ai echipajului acelei nave, ființe cenușii, relativ mici de statură, veniseră pe planeta noastră, însă au fost ascunși în locuri necunoscute de către reprezentanți ai armatei.

Întrebările pe care dr. Cris și colegii săi le-au pus ofițerilor au fost cam aceleași: „«Acesta este cazul pentru care noi, fizicienii, biofizicienii și chimiștii am făcut cercetări timp de trei ani?» Este vorba de probele materiale care, separate și numerotate, au fost închise într-o casetă la care accesul era interzis. Există resturi de materiale metalice, piese care arată de parcă ar fi făcute dintr-un metal spumos, cu înveliș foarte neted și strălucitor. Era același material pe care noi îl cercetasem mai demult. Însă foarte interesant era faptul că existau folii de metale, laminate. Era un fragment ars, cu urme de carbon, care făcea parte dintr-un costum de astronaut. În afară de acestea, ne-a fost prezentat și un fragment dintr-un fel de cască, care avea aproximativ 5×15 centimetri"

Dr. Cris a făcut o pauză. Firește că aveam întrebări, și anume ce s-a întâmplat cu resturile acelei nave avariate, unde au fost duse, cine le-a cercetat și le-a ascuns.

„Am avut numai ceea ce am primit, a răspuns dr. Cris. Nu s-a mai spus nimic despre asta. Este de la sine înțeles că absolut toate resturile au fost colectate și cercetate în detaliu. Ce-i drept, esențialul era că aceste metale «spumoase» nu existau atunci, erau necunoscute. Foliile metalice, care astăzi sunt fabricate după

metode care nu existau atunci, aveau structuri piramidale, care se pot observa numai la microscopul electronic, şi aveau puternice proprietăţi reflectorizante.

Ni s-a spus că probele din laborator au fost primite din străinătate, fiind făcute de rivalii noştri din Rusia şi aşa mai departe. Am avut deja de pe atunci o bănuială. Iar metalurgii care au făcut analizele structurale au stabilit că aceste aliaje sunt de fapt imposibil de obţinut pe suprafaţa pământului; aliajul a fost realizat numai în stare de imponderabilitate, cu ajutorul unui adaos de alte elemente"

Totuşi despre ce a fost vorba, dacă în întreaga chestiune Roswell a intervenit acel proiect militar secret, în care tehnica a jucat şi ea un rol esenţial? Despre fiinţele micuţe, anormale, totuşi umanoide? Despre bietele creaturi din laboratoarele biologice ale unor ingineri militari smintiţi? Oare ambiţioşii cercetători lucrează pentru a crea monştri lipsiţi de voinţă, care să fie comandaţi fără probleme în diverse operaţiuni militare?

Dr. Cris a alungat repede aceste gânduri. „Această tehnologie nu era definitivă atunci. Nici din punct de vedere chimic, nici din punct de vedere genetic. Nu era război. Armele erau superficiale, la fel şi distrugerile; însă nu şi acea înaltă tehnologie şi acele feluri de materiale."

Mai târziu, când echipa de oameni de ştiinţă a intrat în acea încăpere subterană, în Pasadena, cele mai multe obiecte erau din acelaşi material care le fusese prezentat cu câţiva ani în urmă şi despre proveniența căruia au primit informaţii false. Nu există nici o îndoială. Dr. Cris şi colegii săi au cercetat artefactele extraterestre. „Toţi ne-am dat seama, adică trei din cinci am văzut imediat că era acelaşi material pe care trebuia să-l analizăm atunci. Desigur că aceste obiecte au stat mult timp — aproape o jumătate de an — în laboratorul nostru. Probabil că ne-a fost prezentat ca să ne verificăm noi înşine, să vedem cât de multe descrieri putem face, sau să descoperim ceva nou. Aceste probe au fost cercetate

de «n» ori, de diferite echipe de oameni de ştiinţă, pentru a se dobândi cât mai multe cunoştinţe noi"

În acest fel dr. Cris a venit în contact de două ori cu acele sinistre descoperiri din New Mexico. Existau şi alte materiale? Ce s-a întâmplat cu restul echipajului extraterestru? În acea cameră secretă subterană erau depozitate numai fragmente „fără importanţă". Oare cât de multe ştia dr. Cris despre aceasta? Nu putea sau nu vroia să-mi răspundă la toate aceste întrebări?

„Materialul biologic pe care l-am văzut în acea încăpere", aşa şi-a început dr. Cris relatările, „fusese conservat pentru a nu putrezi şi a servi, probabil, unor scopuri demonstrative: prezentare, *brainstorming*, discuţii, deci nu numai scopurilor ştiinţifice.

Atunci, în 1947, au fost avariate două nave cosmice cu câte un echipaj. Un membru din cel de-al doilea echipaj trebuie să fi trăit şi să se fi îndepărtat de locul prăbuşirii. Dar nu ştim nimic sigur despre asta. Trei fiinţe au fost conservate, iar celelalte două, cadavrele, au fost recuperate şi păstrate în mare măsură: craniile, pielea sau oasele. De asemenea, au fost găsite şi părţi din îmbrăcăminte.

Aşa cum afirmă biologii, sângele lor este asemănător cu al nostru, dar nu identic, având o comportare total diferită faţă de oxigen. În acea navă fiinţele au respirat un amestec de heliu şi oxigen, căci azotul — indiferent din ce motive — le afectează."

Este adevărat că l-am aşteptat mult timp pe dr. Cris, însă mi-am dat seama că a meritat. Răspunsese foarte detaliat la toate întrebările mele, cu precizie şi fără ocolişuri. Totuşi am considerat că ar fi bine să întrerupem pentru moment această discuţie lungă de câteva ore, deşi curiozitatea mea era de nedescris şi mă frământau alte mii de întrebări.

Era deja ora 9,00 seara. Dr. Cris, care avea de luat nişte acte de la firma High-Tech, pentru care lucra, m-a invitat să-l însoţesc. Aşa că am pornit la drum. Veniserăm amândoi cu maşinile, iar el a luat-o înainte. Mi-am amintit discuţia noastră. Nu se întâmplă să am parte în fiecare zi de astfel de discuţii. Ce secrete mai cunoşteau acei misterioşi oameni de ştiinţă?

După un drum scurt am intrat pe o stradă pe care se afla o clădire imensă, învelită într-un strat de aluminiu. Am parcat maşinile în faţă. Dr. Cris a deschis poarta, apoi am străbătut nişte coridoare lungi, am trecut pe lângă numeroase laboratoare, pline cu instalaţii electronice, şi în care oamenii mai lucrau încă, deşi era târziu. Şi aici totul părea învăluit în mister, chiar dacă nu se făceau experimente.

La etajul al doilea era biroul doctorului Cris. Se instalase de curând şi peste tot erau cutii şi teancuri de documente cât munţii. Pe masa de scris erau tot felul de aparate tehnice. Mi-a spus că momentan se ocupa cu creşterea randamentului diferitelor aparate.

În timp ce dr. Cris se uita pe acele acte, eu îmi puneam mereu întrebarea: „Oare sunt adevărate toate câte se ascund în spatele acestor lucruri?" Atunci omul de ştiinţă, inteligent, raţional, spune lucruri îngrozitoare despre alte fiinţe existente în cosmos, umanoizi cenuşii, şi susţine că aceasta nu este ficţiune, ci realitate sigură. Această afirmaţie este identică cu îndemnul: Uită tot ceea ce ai auzit despre istoria acestei planete, uită tot despre astronomie, evoluţie sau despre structura statelor puternice din lume, despre începutul religiei, despre... Uită tot, uită imaginea despre lume pe care ţi-ai făurit-o. Întoarce totul cu 180° şi vei cunoaşte adevărul! Este ca şi cum ai cunoaşte foarte bine o casă, până şi cele mai mici colţuri ale ei, şi descoperi deodată o uşă nouă, prin care poţi intra într-un labirint fascinant, misterios, nesfârşit.

Ce motiv ar avea informatorii anonimi ca dr. Cris să mă mintă? Pentru aceasta ar trebui să lase urme false, să folosească o altă tactică, mai întortocheată, însă veritabilă, şi să-mi distragă atenţia de la „faptele" reale, ba chiar de la planurile ascunse. Desigur că tematica OZN ar putea să ascundă anumite proiecte militare secrete. Dar asta ar presupune neglijarea întâmplărilor de necrezut care au loc în toată lumea.

Cum se face că numeroase incidente, mărturii şi documente se aseamănă foarte bine, dovedind că există forme de inteligenţă extraterestre pe planeta noastră?

Tot mai multe mărturisiri se adeveresc, iar numărul martorilor şi al dovezilor a luat proporţii considerabile. Dr. Cris mi-a oferit nume şi date precise, care confirmă relatarea sa precum şi contribuţia pe care a avut-o la acele proiecte misterioase.

Însă rămâne întrebarea: „Ce trebuie să conţină acele proiecte militare care, printr-o gigantică conspiraţie globală, au fost ţinute în secret de atâţia oameni? Cum sunt ele interpretate, ce se ascunde în spatele acestor fenomene, cine cunoaşte întregul adevăr?"

Trebuie să fie un mister fără pereche, care, timp de decenii a fost ţinut în secret cu atâta perseverenţă — un mister într-adevăr înspăimântător. Poate este mai bine să acordăm încredere acestei teme, căci ne confruntăm cu o reală apartenenţă la lumea noastră atât de binecunoscută, apartenenţă care, de ce să nu recunoaştem, ne înspăimântă.

În concluzie, trebuie să închidem ochii!?

Nu!

Trebuie să ne continuăm căutările. Până acum toate indiciile pe care le posedăm ne îndreaptă spre cosmos. Şi deja avem numeroase dovezi.

Ce s-a întâmplat cu adevărat în anul 1947?

„Sunt un om de ştiinţă care şi-a luat angajamentul de a descoperi adevărul despre fenomenul OZN în general, şi despre cazul Roswell în special. În lucrarea intitulată *Farfuriile zburătoare sunt reale* m-am referit la cei 600 de colegi ai mei, la peste 100 de grupe de specialişti din 50 state americane, la nouă din cele zece provincii canadiene, la Finlanda, Italia, Italia, Germania şi Anglia, precum şi la Naţiunile Unite. În afara de asta am scris şi peste 60 de articole referitoare la fenomenul OZN."

Acestea au fost cuvintele cu care s-a prezentat fizicianul american Stanton T. Friedman în vara anului 1994, într-o scrisoare ce

mi-a fost adresată. Firește că îl cunoaștem deja pe domnul Friedman ca fiind unul dintre cei mai onorabili ufologi care, în ultimele decenii, s-au dedicat unei cercetări științifice fenomenale, descoperind dovezi senzaționale. Știam, de asemenea, că Friedman, care lucrase mai mulți ani la unele proiecte secrete, era unul din cei mai de seamă cercetători și experți în misterele din ce în ce mai numeroase legate de incidentul din New Mexico — același incident despre care dr. Cris îmi oferise acele detalii senzaționale. Motivul scrisorii lui Friedman îl constituiau informațiile noi. Cum a putut să afle aceste informații? Încă nu publicasem nimic din discuția mea cu noul martor!

În iunie 1994, în schimbul de scrisori cu cercetătorul Thomas Adams, care s-a ocupat de misterul Roswell, am descris în cuvinte puține și cercetările mele referitoare la acest caz. Întâmplarea a făcut ca numai după trei săptămâni, Tom Adams și Stanton Friedman să se întâlnească la o mare conferință OZN din Austin (Texas), ajungând să vorbească și despre activitatea mea. Aș fi vrut să fiu eu însumi prezent la acea conferință, căci am participat și eu la sărbătorirea a 25 de ani a navei *Apollo 11*, la centrul spațial NASA din Houston. Din păcate nu s-a întâmplat cum aș fi vrut.

În scrisoarea sa, Friedman îmi explica: „A observat ușor [Adams] că un cercetător a spus unei persoane că ar fi văzut resturile unei nave extraterestre și cadavrele. L-am convins să-mi trimită în secret o copie a scrisorii din 26 iunie. A fost bucuros să mă servească, mai ales că știa că cercetasem acel caz timp de 16 ani. La începutul lunii iunie eram în New Mexico"

Friedman m-a rugat să-l ajut și eu cât de puțin în viitoarele cercetări. A fost o propunere care m-a bucurat nespus.

Ne-am înțeles să facem cercetări suplimentare și să pornim pe urmele martorilor care pot confirma întâmplările relatate de dr. Cris, ca de exemplu cele menționate de savantul Robert Hutchison și doctorul Adam Trombly de la NASA, precum și cele menționate de consilierul militar „E.K.", care, de asemenea, a fost

angajat al NASA în Hunstville (Alabama), al cărui anonimat trebuie să-l păstrăm (adevăratul lui nume îmi este cunoscut).

Deja pe 22 septembrie 1994 Friedman mi-a comunicat:

„Sunt sigur că cel mai important obiectiv NASA din Pasadena este *Jet Propulsion Laboratory*, care dispune de un echipament ultramodern, precum şi de personal cu înaltă pregătire ştiinţifică... Sună foarte promiţător. Dacă primesc *numele*, voi continua cercetarea. Sunt de acord să nu destăinui identitatea doctorului Cris, chiar şi atunci când voi fi sigur că ştiu cine este. Voi încerca, de asemenea, să-l găsesc pe doctorul Robert Hutchi(n)son din Canada."

Ciudat lucru: faxul meu către Friedman, în care i-am oferit, pentru prima oară, câteva nume pe care trebuia să le cerceteze, exact în timpul când enumeram aceste nume, a dispărut în mod surprinzător. Desigur că a fost o simplă „coincidenţă".

Toate declaraţiile şi cercetările de până acum se îmbină formând o imagine imensă, uniformă, imagine care, în acel timp reprezenta „cazul secolului", poate chiar „misterul secolului": celebrul incident Roswell.

New Mexico, 2 iulie 1947. O mare furtună răscoleşte noaptea de deasupra ţinutului Lincoln. În direcţia nord-vest, printre nori şi fulgere, apare brusc un disc de lumină ce este urmărit de câţiva observatori luaţi prin surprindere.

În oraşul Roswell, aproape de ora zece seara, fierarul Dan Wilmot şi soţia sa îşi îndreaptă atenţia către un obiect ciudat care, şuierând, a trecut în mare viteză pe deasupra lor.

La circa 120 km spre nord, în apropiere de Corona, fermierul William „Mac" Brazel este speriat de o puternică explozie care se deosebeşte clar de tunetele nopţi. Brazel este curios şi îngrijorat. Oare ce se s-a întâmplat afară? S-ar fi dus la faţa locului, dar era întuneric beznă şi, în afară de asta, vremea urâtă era asemenea unei forţe supranaturale.

În dimineaţa următoare, în mijlocul păşunii sale, Brazel a făcut o descoperire absolut inexplicabilă. Când a dus oile la păşunat a descoperit, pe o suprafaţă de un kilometru lungime şi o sută de metri lăţime, resturi ale unei nave de natură şi proveniență necunoscute. De jur-împrejur erau resturi foarte subţiri, mici foiţe din metal, suprinzător de uşoare, însemnate cu litere enigmatice, asemănătoare hieroglifelor, care păreau a fi din lemn, însă nu erau. În afară de asta, aproape peste tot era răspândită o substanţă maronie şi extrem de rezistentă, dintr-un fel de pergament.

Mac Brazel a adunat câteva din aceste rămăşiţe pa care le-a ascuns într-un loc nu departe de casa sa. În ziua de 4 iulie, Ziua Independenţei, care în acel an s-a nimerit a fi într-o vineri, Brazel a putut să-şi ducă descoperirile la Roswell, pentru a le preda şerifului George A. Wilcox. Şeriful a înştiinţat imediat RAAF-ul (*Roswell Army Air Field*, astăzi *Walker Field*), unde era staţionată Escadrila de bombardiere 509 şi o unitate de bombardiere atomice. Fără să fi avut nici cea mai mică intenţie, Wilcox a avut un rol formidabil în ceea ce priveşte această descoperire. Mai târziu a regretat profund că a predat militarilor acele rămăşiţe.

Afacerea Roswell devenea din ce în ce mai înspăimântătoare. Barbara Dugger, o nepoată a şerifului Wilcox, a mărturisit că, în urmă cu câţiva ani, mătuşa ei Inez Wilcox i-a mărturisit cum că ea şi George ar fi fost ameninţaţi cu moartea de către militari, în cazul în care ar fi vrut să vorbească despre ceea ce au văzut în anul 1947.

Istoria îşi va urma cursul neîntrerupt. Colonelul William H. Blanchard, comandantul bazei din Roswell, a venit în biroul lui Wilcox, la scurt timp după anunţul acestuia. Era însoţit de maiorul Jesse A. Marcel (mai târziu locotenent-colonel), agent de informaţii, precum şi de căpitanul Sheridan Cavitt de la contraspionaj (CIC – *Counter Intelligence Corps*). Blanchard a confiscat materialul şi l-a predat generalului Roger Ramey, comandantul aviaţiei militare al Bazei Aeriene „Carswell" (U.S. Army) din Fort Worth (Texas).

Wilcox trimisese două ajutoare de şerif la ferma lui Brazel, pentru a localiza prăbuşirea. Chiar dacă s-au orientat destul de bine, nu au putut să descopere locul prăbuşirii. În schimb, pe una din pajişti au descoperit o urmă circulară. În acel loc nisipul era amestecat cu o substanţă neagră, sticloasă, ca şi cum acolo ar fi aterizat un disc de fier încis. Când cele două ajutoare au revenit în biroul lui Wilcox, Brazel s-a întors la fermă împreună cu Marcel şi Cavitt, pentru a-i conduce la locul descoperirii.

Pe data de 8 iulie 1947 au început îndelungatele căutări, plănuite de statul major. Cele mai mici rămăşiţe ale farfuriei zburătoare au fost strânse şi luate, iar Mac Brazel a fost ridicat de agenţii de la contraspionaj.

Urmarea ţine de domeniul senzaţionalului:

Nu departe de locul acestei descoperiri, la o distanţă de două mile şi jumătate spre sud-est, piloţii unui elicopter au găsit resturile acelui aparat de zbor discoidal, precum şi corpurile a cel puţin trei fiinţe neomeneşti, care se deosebeau prin statura lor mică, de numai 1,20 metri, şi prin capul lor uimitor de mare.

La locul prăbuşirii se afla şi reporterul Jonny McBoyle care, imediat, a telefonat la Albuquerque şi, aproape pe nerăsuflate, a relatat tot ceea ce a văzut. Lydia Sleppy, operatoarea telexului de la celălalt capăt al firului, nu a crezut la început vorbele lui McBoyle. Totuşi părea să fie un lucru serios. McBoyle i-a relatat pe scurt senzaţionala întâmplare a acelei zile iar domnişoara Sleppy a început să telegrafieze. Deodată telegraful s-a oprit în mijlocul transmisiei, apărând un mesaj de la FBI ce conţinea următoarea somaţie: „Ordin din partea FBI-ului de a înceta transmisia!" Lydia Sleppy i-a citit ordinul lui McBoyle şi l-a întrebat ce trebuie să facă. Acesta i-a spus să nu mai transmită nimic, totul fiind o greşeală.

Chiar în după-amiaza acelei zile de 8 iulie, incidentul misterios a fost făcut public — curios, chiar din partea militarilor. Colonelul Blanchard i-a ordonat locotenentului Walter G. Haut să

dea publicității un scurt comunicat despre existența discului zburător. Blanchard a avut mai multe motive pentru care a procedat astfel, în primul rând faptul că era interesat să dobândească încrederea colegilor săi și a populației. Însă, pe de altă parte, vroia să evite ca civilii să pornească în căutarea obiectului zburător. Iată ce a comunicat Walter Haut agenției Associated Press:

„Numeroasele zvonuri privind discurile zburătoare s-au transformat în realitate ieri, când serviciul de informații al Grupului de Bombardament 509 din cadrul celei de-a Opta Forțe Aeriene, de la Baza Aeriană a Armatei din Roswell (RAAF), a avut șansa de a intra în posesia unui disc, datorită cooperării unuia dintre fermierii locali și a Biroului Șerifului din comitatul Chaves.

Obiectul zburător a aterizat săptămâna trecută pe teritoriul unei ferme de lângă Roswell. S-a acționat fără întârziere și discul a fost ridicat de la casa fermierului. El a fost examinat la Baza Aeriană a Armatei de la Roswell și, ulterior, încredințat de maiorul Marcel unui cartier general superior."

Firește că au urmat dezmințirile. Materialul a fost trimis la cartierul general al Pentagonului din Washington de către generalul Ramey din Fort Worth. De acolo a venit ordinul ca totul să fie ținut secret. Nimeni nu trebuia să afle ce se întâmplase la acea fermă din apropiere de Roswell.

A început să fie pusă în aplicare tactica administrației americane de a păstra secretul față de lumea întreagă, tactică ce s-a menținut până astăzi. În timp ce resturile epavelor originale au fost trimise la Washington, generalul Ramey a început dezinformarea în Texas.

În după-amiaza zilei de 8 iulie, Jesse Marcel se afla chiar în biroul lui Ramey. Aici mai erau păstrate încă unele resturi de pe urma prăbușirii. Generalul Ramey l-a condus pe Marcel într-o sală cu hărți, dorind să afle de la acesta unde anume a fost găsit materialul. Când au revenit în birou, rămășițele dispăruseră. În locul lor era un simplu balon meteorologic.

Acest balon a fost numit de reprezentanţii presei „descoperirea de la Roswell" De aceea era considerat o „dovadă" peremptorie a faptului că la ferma lui Brazel nu aterizase nimic neobişnuit. Întreaga agitaţie şi confuzie, zvonul despre farfuria zburătoare de pe altă planetă, totul a fost redus, în cele din urmă, la un simplu balon meteorologic! Ar fi însemnat ca ofiţerii bazei militare aeriene să fie cu toţii prea proşti pentru a admite aşa ceva! Dacă lucrurile ar fi fost aşa de simple!

Acum, când publicitatea a fost oprită, totul s-a mai liniştit. După senzaţionalul anunţ din 8 iulie, ziarul *Roswell Daily Record* a reuşit să reducă întreaga poveste la un simplu balon meteorologic. Există însă o întreagă mulţime confuză, numeroşi martori şi multe, chiar foarte multe întrebări nelămurite.

Astfel, cercetătorii Kevin D. Randle şi Donald R. Schmitt s-au întrebat *de* ce, tocmai în timpul poveştii cu balonul, Brazel a fost reţinut şi interogat de personalul militar timp de o săptămână? *De ce* cei mai buni şi mai încercaţi militari precum Jesse Marcel nu şi-au dat seama imediat că a fost vorba doar de un balon meteorologic şi de nimic altceva? *De ce* militarii căutau urme de radiaţii ionizante? *De ce* locul prăbuşirii a fost izolat şi înconjurat de numeroase trupe de militari? *De ce* străzile erau pline cu poliţişti? *De ce* pentru transportarea epavelor au fost necesare opt, poate chiar nouă zboruri? *De ce* în anul 1949, deci doi ani mai târziu, armata a confiscat fragmentele foarte mici pe care Bill, fiul lui Mac Brazel, le găsise între timp şi le menţionase la o petrecere din apropiere?...

Există într-adevăr o întreagă încurcătură în problema acelei explicaţii a „balonului", explicaţie care s-a risipit imediat ca o băşică de săpun — sau, mai exact, ca un balon!

Şi alte explicaţii convenţionale — începând cu varianta unui balon japonez şi până la testarea unei rachete germane V2 — sunt imposibile.

Să mai rămânem puţin în ziua de 8 iulie 1947. Către ora două noaptea, Jesse Marcel şi Sheridan W. Cavitt s-au întors la Roswell în urma unei inspecţii făcute la locul prăbuşirii. Marcel s-a oprit acasă, şi-a trezit soţia şi copilul şi le-a arătat materialul pe care îl luase de la fermă. Vroia neapărat ca familia sa să se convingă despre acea unică întâmplare, fără îndoială o descoperire istorică. Marcel era sigur de aceasta.

Pe masa din bucătărie a întins resturile foarte fine, extrem de fragile, dintre care se remarcau beţişoarele şi pergamentul de natură necunoscută. S-a aplecat asupra lor, încercând să-şi dea seama ce ar putea fi.

În orice caz, aceste fragmente erau de provenienţă extraterestră, lucru pe care l-a dat de înţeles şi în interviul de mai târziu. Şi fiul său de doisprezece ani, care mai târziu a devenit doctor în aviaţie, Jesse Marcel-junior, fusese fascinat de acele epave. El a confirmat descrierile tatălului său în toate detaliile, amintindu-şi foarte bine de obiectele acelea din lemn acoperite cu simboluri asemănătoare hieroglifelor. A remarcat că aceste „inscripţii" se aseamănă foarte mult cu un fel de scriere geometrică, aparţinând unei limbi necunoscute, însă uşor de înţeles.

Stanton Friedman a fost primul care l-a interogat pe Jesse A. Marcel — unul dintre numeroşii martori importanţi — şi fără perseverenţa lui cazul ar fi putut să rămână necunoscut până în ziua de astăzi.

Nu demult, cunoscutul „sceptic" Phil Klass şi-a continuat neobosita luptă împotriva „adepţilor OZN", pe care o începuse cu decenii în urmă. De această dată şi-a propus să-l discrediteze pe martorul principal, Jesse Marcel. Klass credea că Marcel minţise în ceea ce priveşte activitatea sa profesională şi referinţele sale. Aşa că odată i-a povestit cercetătorului Bob Pratt că deţinea un articol din fizica nucleară de specialitate care nu figura în dosarele armatei. Dar Phil Klass nu obţinuse informaţiile direct de la sursă. Astfel cum poate să ştie care au fost afirmaţiile lui Marcel? Şi

Pratt a spus, de exemplu, că Marcel — aceasta a fost următoarea lui declarație — ar putea să-și amintească de experiența sa de pilot, concretizată în 8000 de ore de zbor. Și totuși Marcel nu deținea brevet de pilot. Înseamnă că este un mincinos? Sau alții încearcă să-l discrediteze?

Ce are de spus Stanton Friedman despre acest lucru? L-am întrebat, iar răspunsul său a fost: „Nu am auzit că Marcel ar fi pilotat vreodată. Cu siguranță. Niciodată nu mi-a povestit că ar fi acumulat 8000 de ore ca pilot. Mi-a spus însă că în timpul celui de-al doilea război mondial a participat la numeroase misiuni de luptă, dar *nu* ca pilot"

Să ne întoarcem în anul 1947!

În acea zi plină de evenimente, ziua de 8 iulie, în care piloții elicopterelor au descoperit locul prăbușirii acelui obiect necunoscut, precum și ființele moarte, la morgă au fost înregistrate numeroase apeluri telefonice ciudate, din partea bazei militare Roswell.

Cel mai important martor a fost Glenn Dennis, pe atunci angajat al firmei de pompe funebre Ballard, care se ocupa de toate cazurile de deces din bază. El a primit apelul telefonic. Așa cum a declarat și Stanton Friedman, un ofițer solicita câteva informații ciudate: „Ce substanțe chimice ar putea fi folosite pentru îmbălsămarea unor cadavre care au stat zile în șir în acea pustietate, însă fără a afecta viitoarele examinări?" Acesta era unul din lucrurile ce îl preocupau, precum și „Cât de mari sunt cele mai mici recipiente disponibile pentru transportul morților?" Dennis, care nu știa despre ce este vorba, a presupus că undeva, în pustiu, a avut loc o prăbușire catastrofală. Dar fuseseră și copii la bord? De ce se vorbește despre cele mai mici sicrie? De ce toată această tăcere?

Chiar în acea clipă Dennis a pornit spre spitalul bazei. A trebuit să fie transportat ca bolnavii, pentru a putea trece neobservat de militari. Personalul spitalului îl cunoștea bine, însă nu își

făcea probleme că nu l-ar fi lăsat să intre, dispozițiile de siguranță nefiind atât de severe. În acea după-amiază s-au schimbat multe la Baza Roswell. Au fost aduse ambulanțe lângă care se aflau polițiști de gardă. Totul s-a desfășurat rapid.

O infirmieră, prietenă cu Glenn, l-a văzut și l-a sfătuit să plece cât mai repede. Până să-și dea bine seama de cele ce se întâmplau, un ofițer aspru, roșcat, i-a dat aceleași sfaturi ca și asistenta, însă pe un ton deloc prietenos. I-a spus că trebuie să se facă nevăzut și să nu povestească nimănui despre acele lucruri stranii. Glenn și-a dat seama că era o amenințare. Era îmbrăcat civil și ofițerul l-a mustrat: „Aducem tipi ca voi să prepare hrana la câini!" În stil tipic unui dialog oarecum dur, Glenn a replicat mormăind: „Și noi aducem tipi ca voi să facem din ei momeală pentru coioții noștri." Glenn a fost nevoit să plece, firește că nu bine dispus. Roșcatul l-a amenințat din nou, pe același ton.

În ziua următoare Glenn s-a întâlnit cu infirmiera. Supărată, ea i-a relatat acestuia întâmplările îngrozitoare din ziua precedentă: „Ieri au fost aduse în incinta bazei trei ființe extraterestre moarte", a șoptit ea și a scos o foaie de hârtie din poșetă, pentru a-i arăta lui Glenn cum arătau cadavrele. După cum spunea, pielea și întregul lor corp se asemănau cu ale unor bătrâni de origine orientală. Erau foarte fragili și erau mult mai mici decât un om obișnuit. Oasele din partea superioară a brațelor erau mult mai lungi decât cele ale antebrațelor. Aveau numai patru degete, lipsea cel mare. Corpul acelor umanoizi era exagerat de mare, la fel și ochii. Totuși craniul și oasele erau, așa cum afirmase și dr. Cris, mult mai fragile în comparație cu cele ale omului. În locul urechilor existau numai orificii, la fel și în locul nasului.

Câteva zile mai târziu, deci după discuția pe care o avusese cu Glenn, infirmiera a dispărut fără urmă și fără să-și ia rămas bun. Celelalte asistente spuneau că și-ar fi pierdut viața într-un accident de avion, însă nimeni nu era sigur de acest lucru. Cert este că până astăzi nu s-a mai întors.

Tom Adams, de care am amintit mai devreme, mi-a atras atenţia că, în urmă cu puţin timp, ar fi reapărut o infirmieră. Şi ea, întocmai ca şi prietena lui Glenn, ar fi putut aduce dovezi despre o (altă) prăbuşire OZN. S-ar fi putut oare ca ea să nu fie cea care o cunoştea Glenn Dennis şi pe care acum, decenii mai târziu, a reîntâlnit-o, însă care se teme de posibilele represalii şi de aceea vorbeşte de o altă prăbuşire, chiar dacă în realitate nu se referă decât la Roswell?

Cercetătorul american Leonard Stringfield din Cincinnati (decedat de curând), specialist în prăbuşirile navelor cosmice, a descoperit un alt martor, deosebit de interesant. La început părea o istorisire vagă, alcătuită din informaţii primite de la „mâna a doua" Martorul principal, căpitanul Oliver W. „Pappy" Henderson, nu mai era în viaţă în anul 1986. Se pare că el ar fi transportat cu avionul resturile navei, de la Roswell la Ohio, şi implicit, a văzut umanoizii. Zeci de ani, Henderson a tăinuit aceste lucruri, precum şi multe altele. Prima dată i-a povestit soţiei, care nu mai contenea cu întrebările. În anul 1982, la o revedere cu vechii prieteni din timpul celui de-al doilea război mondial, Henderson a povestit din nou despre acea întâmplare. Toţi îl ştiau om de încredere, sincer, care nu ar fi relatat niciodată astfel de întâmplări dacă nu ar fi avut loc. Nu avea nici cel mai mic motiv să mintă.

Aşa cum am spus, Henderson a murit în 1986. În următorii ani Stringfield ne-a oferit unele informaţii despre el. Când era vorba de aceste informaţii de care era foarte interesat, Stanton Friedman era sceptic. Însă Sappho, văduva lui Henderson, i-a oferit adresele unor persoane cărora Henderson le-a spus adevărul despre Roswell. Unul dintre aceştia l-a protejat pe Henderson de o bombă, în timpul războiului. Cu siguranţă că şi lui i-a împărtăşit secretul. În afară de aceştia, în anul 1977 Henderson îl informase despre aceasta şi pe un alt prieten, care era ofiţer şi dentist. Acestuia i-a arătat un mic fragment din epavele navei. Trebuie să fie undeva această mică piesă doveditoare, însă nimeni nu ştie unde.

Baza aviației militare din Wright Field (Ohio) este un loc important, locul unde s-a făcut acel transport misterios. De fapt și aici au fost numeroși martori ai acelui lucru de neînchipuit.

Astfel, Len Stringfield a cunoscut-o pe Norma Gardner, o fostă funcționară a bazei, care s-a pensionat din motive medicale. Așa cum afirmă, ea a avut acces la un material secret care, printre altele, a constituit obiectul misterului Roswell. Obiectele găsite au trebuit să fie fotografiate și analizate. În afară de aceasta, a trebuit să se facă o arhivă a materialelor. Această misiune i-a revenit Normei. Tot ea a fost cea care a transcris rezultatele autopsiei, precum și rezultatele analizei umanoizilor. Pentru că avea mulți prieteni „suspuși", ea știa multe lucruri despre implicarea administrației în problema farfuriilor zburătoare.

Într-o zi, domnișoara Gardner a văzut cum două dintre cadavre au fost transportate dintr-un laborator în altul. Erau conservate într-un lichid, iar descrierea făcută de ea a fost aceeași cu a celorlalți martori.

Mulți alți martori au făcut aceleași declarații și în același mod. Printre aceștia se află și doctorul patolog al bazei Roswell, Jesse Johnson — descrierile sale se potrivesc exact cu acelea pe care infirmiera le oferise prietenului ei, Glenn Dennis: descrieri despre ființe mici, cu cap supradimensionat și piele cenușie, poroasă, după cum se poate observa la microscop. Picioarele și brațele erau foarte subțiri. Mâinile nu aveau decât patru degete, cele din mijloc erau mai lungi. Interiorul corpului era îmbibat de un lichid incolor. În mod ciudat, lipseau sistemele și canalele digestive, precum și zona rectului.

Noi mistere şi o a doua prăbuşire în New Mexico

Din anul 1993, incidentul Roswell, atât de misterios şi fascinant totodată, a ajuns din nou în atenţia opiniei publice.

O nouă furtună în jurul evenimentului enigmatic din 1947 a fost stârnită de deputatul republican Steve Schiff din Albuquerque (New Mexico). El a primit scrisori din partea mai multor persoane care i-au confirmat autenticitatea prăbuşirii OZN. Schiff s-a adresat secretarului apărării, Les Aspin, solicitându-i informaţii despre originea şi natura obiectului avariat. S-a lovit de un zid de piatră. După ce prima sa scrisoare către Aspin a rămas, în mod surprinzător, fără răspuns, la o a doua solicitare a fost contactat de colonelul Larry Shockley din cadrul Pentagonului. Acesta l-a condus la arhiva naţională, unde nu existau însă informaţiile care-l interesau. Zidul tăcerii a rămas intact. Apoi Schiff a apelat la GAO (*General Accounting Office*). Un funcţionar al GAO, expert în aşa-numitele „programe negre", a fost refuzat foarte sever de acelaşi colonel. Totuşi nu s-a pus în discuţie această problemă şi GAO a continuat cercetările. Acestea se bazau pe documente şi dosare ce conţineau informaţii despre incidentul Roswell şi care, de fapt, puteau să conţină întâmplarea din acea zi.

În mod surprinzător, fără să aştepte rezultatul anchetei GAO, US Air Force a dat publicităţii, la 8 septembrie 1994, un text intitulat „Raport asupra cercetărilor Air Force privind incidentul Roswell" Acesta, întocmai ca şi declaraţiile unor martori ai incidentului Roswell, cuprindea informaţii care, în aparenţă, erau reale şi obiective, dar care, în realitate, ascundeau adevărul.

Colonelul Richard L. Weaver, autorul referatului, a constatat că *nu* putea fi vorba de un aşa numit *incident Roswell*. Nu exista aparat de zbor, nici prăbuşire, şi firesc că nici o navă extraterestră.

A urmat explicația definitivă din partea armatei: Roswell a fost un balon, nici măcar un balon obișnuit, cum s-a crezut la început, ci un balon al proiectului *Mogul*, pe atunci secret. În decursul acestor experiențe, militarii au lansat ținte radar și captatoare acustice atașate unor baloane atmosferice având o lungime de peste două sute de metri.

Oare „explicația *Mogul*" constituie rezolvarea acestui mister? Confuzia militarilor de la Roswell, precum și a celorlalți martori, să fi fost urmarea acestui proiect? Poate *Mogul* să lămurească toate aceste întrebări și probleme?

În nici un caz!

Așa cum rezultă din referatul lui Weaver, rămășițele navei nu pot fi identificate ușor și nici nu au fost unele obișnuite. Despre aceasta, Weaver a scris că în aparență nu era nici o deosebire între *Mogul* și un balon meteorologic.

Și încă un detaliu uimitor: balonul de probă care, după cum se spune, este răspunzător de întreaga agitație de la Roswell, avea o serie de componente, printre care și neoprenul, o substanță sintetică folosită pentru învelișul balonului. După spusele specialiștilor, această substanță se transformă în scrum dacă este ținută numai câteva zile în lumină. Conform declarațiilor armatei, de la prăbușirea acestui balon în New Mexico și până la descoperirea sa au trecut aproximativ zece zile. În tot acest timp ar fi putut să rămână intacte atât de multe fragmente din acel material? Firește că nu!

Fără a intra prea mult în detaliile despre inadvertențele din acest raport USAF, doresc totuși să dau, pe scurt, câteva exemple privind superficialitatea acestei anchete, care seamănă, în cele din urmă, cu o încercare eșuată de a ieși, cât mai curând, dintr-o situație neplăcută.

Maiorul Marcel și colonelul Blanchard au declarat că obiectul de zbor este de proveniență extraterestră. Însă Weaver spune că

Mogul nu se deosebeşte de un balon meteorologic obişnuit. De ce aceşti specialişti au păreri cu totul diferite?

Este ciudat şi faptul că Weaver a fost citat de acel faimos telex al FBI din 8 iulie 1947, care susţinea în continuare teoria balonului. A fost înregistrată o convorbire telefonică între biroul FBI din Dallas şi cartierul general al armatei a opta din Fort Worth, Texas, în care a fost făcută o asemănare între rămăşiţele de la Roswell şi un balon meteorologic cu reflector radar. Totuşi Weaver a lăsat să-i scape afirmaţia cea mai importantă: „DAR ACEA CONVERSAŢIE TELEFONICĂ DINTRE (BIROUL) DUMNEAVOASTRĂ ŞI ARMATĂ NU A CONFIRMAT ACEASTĂ PĂRERE."

Şi asta nu este singura omisiune importantă din „Raportul Roswell" al celor de la Air Force. Nu au fost citaţi numeroşi martori importanţi, printre care şi generalul Arthur E. Exon de la Wright Field, care a confirmat existenţa unei alte prăbuşiri, precum şi a cadavrelor extratereştrilor. Un alt martor important a fost colonelul (mai târziu general de brigadă) Thomas Jefferson DuBose, şeful statului-major al celei de-a Opta Forţe Aeriene de la Fort Worth. Pe 8 iulie 1947, DuBose a primit un telefon de la Washington, din partea generalului Clemence McMullen, care i-a ordonat să trimită la Washington materialul descoperit, să ascundă rapoartele despre existenţa farfuriei zburătoare şi să inventeze o altă întâmplare care s-o ascundă pe cea reală.

Weaver omite declaraţiile unor martori, în special pe acelea care se referă la cadavrele extratereştrilor. Şi asta pentru că ştie că într-un balon *Mogul* nu puteau fi descoperiţi extratereştri. Câtă dreptate are!

Ciudate sunt mai multe lucruri referitoare la evenimentul din 1947. Există nelămuriri în ceea ce priveşte imediata prăbuşire a unui alt disc, la 200 km vest de ferma lui Brazel! Şi în acel loc, la fel ca în incidentul precedent, au fost găsite trei cadavre de umanoizi. Spre deosebire de prăbuşirea de la Roswell, se spune că lângă Corona ar fi supravieţuit o a patra fiinţă care ar fi fost dusă

de militari într-un loc sigur. Imposibil! Dacă s-ar fi întâmplat aşa, nici nu ne putem imagina consecinţele! Din păcate, în ceea ce priveşte această afirmaţie nu există dovezi, ci numai câteva indicii.

În ciuda faptului că ţinutul a fost izolat, la locul prăbuşirii de pe platoul San Agustin s-au aflat, din întâmplare, câţiva civili, spre groaza militarilor care au invadat numaidecât ţinutul.

Primul care a văzut obiectul zburător şi umanoizii morţi a fost inginerul Grady L. „Barney" Barnett din Socorro. Mai târziu el a descris cadavrele exact cu cuvintele celorlalţi martori ai incidentului Roswell. La puţin timp după el, la locul prăbuşirii a sosit şi o grupă de arheologi care, exact în acel loc, urma să cerceteze nişte stânci vechi.

Acei arheologi nu au fost găsiţi nici până în prezent. Cercetătorul Thomas J. Carey i-a căutat pe aceştia timp de doi ani, pentru a-i interoga. Nimeni altcineva nu ştia despre acel incident.

Dar asta nu înseamnă că arheologii nu au putut fi găsiţi, însă Carey a renunţat la căutări. El nu credea că a avut loc o a doua prăbuşire. După părerea lui, Barnett ar fi descoperit *aceleaşi* rămăşiţe ca şi Bill Brazel!

Barnett a murit relativ devreme, iar despre întâmplarea sa nu se cunosc prea multe. Nimeni nu poate spune dacă în acel timp se afla pe platourile din San Agustin sau în apropiere de Corona. Cel puţin Thomas Carey era de părere că Barnett cunoştea întâmplarea legată de prăbuşirea acelui disc numai din auzite, iar din informaţiile primite numele localităţii era fals. De aceea el crede că Barnett vorbea despre acelaşi şi unic eveniment Roswell.

Iată însă că Stanton Friedman a contrazis această presupunere. El este convins că a avut loc o a doua prăbuşire. A dat exemplu un martor, Gerald Anderson, care avea numai cinci ani când a avut loc acel incident. Când au vrut să se apropie de nava prăbuşită, Anderson şi familia sa au fost ameninţaţi de un ofiţer aspru, roşcat, întocmai ca şi Glenn Dennis. Dacă ar fi spus ceva despre acea întâmplare, Gerald ar fi fost îndepărtat de părinţii lui pentru totdeauna.

Friedman spune că umanoizii din San Agustin au fost duşi în secret la baza Sandia, şi de acolo la clinica Lovelace din apropiere. Această presupunere este cu atât mai justificată cu cât şeful clinicii, Randolph Lovelace s-a ocupat cu investigaţiile medicale. Friedman subliniază: „Clinica păstra în siguranţă substanţele toxice precum şi animalele care au fost intenţionat infestate cu radiaţii, pentru a putea observa efectele acestora. Aşa a fost posibil să se facă probele biologice misterioase şi să fie cercetate în laboratoare."

A avut dreptate Friedman? A existat o a doua prăbuşire? Să sperăm că cercetările din anii următori vor pune capăt acestei nelămuriri. În orice caz, şi martorul meu, „dr. Cris", îmi vorbea mereu de o a doua prăbuşire...

Incidentul Roswell/Corona a fost confirmat foarte puţin de martori. Autenticitatea lui rămâne contestată. Nimeni nu ştie unde au fost păstrate resturile navei, unde sunt extratereştrii. Oare au fost ascunse de armată? Posibil. În orice caz, unele fragmente ale cadavrelor au ajuns cu siguranţă în laboratoarele şi institutele de cercetare secrete din Statele Unite, poate chiar şi în alte state. Există multe indicii referitoare la acest lucru.

În mod surprinzător, în special în New Mexico există astfel de institute militare secrete. Ce mistere *extraterestre* ascund aceste clădiri zăvorâte ermetic în spatele zidurilor tăcerii? Multe zvonuri ar putea să fie simple năluciri, fantezii, chiar jocuri intenţionate. Alte descrieri, dovezi sau aluzii ar putea să aibă un miez de adevăr şi probabil că ar fi în strânsă legătură cu incidentul Roswell. Numeroase declaraţii ajung printre documentele misterioase, printre observaţiile încărcate de mister, printre dovezile existenţei umanoizilor pe planeta noastră.

Aşa cum New Mexico a avut un rol esenţial în iadul „celor cenuşii", la fel şi astăzi întâlnim mistere inexplicabile, cărora li se alătură mereu altele vechi. Există o legătură între toate acestea?

Precizări despre Ţinutul Magic

Locul acţiunii: orăşelul Taos, situat în nordul staului New Mexico, „Ţinutul Magic", cum a fost numit acel interesant stat american. Acest peisaj mirific, aceste frumuseţi ale naturii sunt învăluite de o vrajă, de o forţă care atrage sute de mii de turişti anual — în acest ţinut fascinant domneşte o adiere răcoroasă, plină de mister, aproape ascunsă, necunoscută. *Aproape*. Totuşi, cel care străbate cu ochii şi urechile deschise acel „Ţinut Magic" va desluşi misterele acestui teritoriu.

Povestea a început în anul 1992, când Bob şi Catanya Saltzman din Taos au fost aduşi în culmea disperării de un zgomot necunoscut şi aproape de nesuportat. Nu au fost singurii cărora li s-a întâmplat acest lucru. Exact în acelaşi loc, sute de alţi turişti au auzit un zgomot, neputând să precizeze cauza acestuia. Numeroşi oameni aud acelaşi zgomot de mult timp, unii dintre ei ajungând chiar să părăsească ţinutul, fiind incapabili să mai suporte! Acesta se aude că şi cum ar proveni dintr-un tunel sau dintr-o peşteră. Nici până în prezent cauza nu a putut fi identificată.

Un nou capitol din romanul misterelor lumii!

Numeroşi fizicieni şi ingineri s-au interesat de acest fenomen neobişnuit şi au căutat o explicaţie, însă totul a fost în zadar. Presupunând că în spatele acestui zgomot se află un proiect militar misterios, primăria din Taos s-a adresat armatei. Aceleaşi bănuieli le are şi deputatul Bill Richardson din New Mexico. John Deutch, un secretar al Departamentului Apărării, respinge categoric aceste presupuneri: „Departamentul Apărării nu este răspunzător de acest lucru. Nu am nici cea mai vagă idee despre proveniența acestui zgomot."

În apropiere de Taos se află renumitele laboratoare din Los Alamos, unde se pun la punct cele mai moderne tehnici ale distru-

gerii. Este posibil ca zgomotul să provină de acolo? Firește că cercetătorul misterului stă în spatele unui puternic zid al tăcerii... și așteaptă. Laboratoarele Sandia de la Baza Kirtland a Forțelor Aeriene din Albuquerque nu au, nici ele, nici o legătură cu acel mister. Este interesant faptul că cei de la Sandia au făcut un experiment științific menit să descopere cauza acelui zgomot. Analizele care au durat luni de zile nu au demonstrat însă nimic.

Se spune că în Taos, în anii trecuți, au putut fi observate apariții luminoase pe cer. De asemenea, circulă zvonuri că sunetele acelea subterane ar avea legătură cu obiectele zburătoare!

Cercetătorul Tom Adams, pe care tocmai l-am amintit, a fost, de mai multe ori, martorul unui astfel de zgomot strident, misterios.

În anul 1970, Adams, însoțit de doi prieteni, a făcut o călătorie în Colorado, pe Valea San-Luis, pentru a cerceta un caz inexplicabil de mutilare a unui animal, petrecut în urmă cu trei ani, deci în 1967.

Mutilarea, despre care se făcuseră între timp numeroase cercetări, se aseamănă cu misterul din Taos! Fiind un alt fenomen inexplicabil, aceasta a avut o strânsă legătură cu misterul OZN, mister care, în realitate, este foarte complex, așa cum sunt de părere cei mai mulți cercetători contemporani. Oricum, acea întâmplare tulburătoare pe tema „mutilării" trebuia să fie pusă în discuție mai devreme sau mai târziu.

Tom Adams și-a propus să descopere, cu orice preț, cauza morții premature și îngrozitoare a iepei „Lady/Snippy", care a avut loc în anul 1967, în Valea San-Luis, în Colorado. În urma cercetărilor sale, Adams a descoperit un alt mister, cu totul diferit decât cel inițial.

„În timpul micii noastre excursii din 1970 în Valea San-Luis, își amintește el, eu și colegii mei am auzit zgomotul, care părea că vine dinspre masivul Blanca Peak, situat la est de Alamosa, cel mai înalt vârf din lanțul muntos Sangre de Cristo. De pe munți, de

unde venea şi acel zgomot, se poate vedea şi locul morţii lui Snippy, iapa. Pe atunci nu se vorbea prea mult despre acele zgomote... În timpul în care acestea au putut fi auzite (de la sfârşitul anilor '60 şi până la jumătatea anilor '70), în acea vale au avut loc şi alte fenomene OZN, în afară de mutilările animalelor sălbatice...

În 1970, când am poposit pe o colină, la nord-vest de Blanca Peak, am auzit zgomotele. După miezul nopţii au «pornit motoarele» şi au «mers» până spre dimineaţa. Nu era un zgomot prea puternic pentru a putea fi auzit, mai ales că noi vorbeam, cum e şi firesc. Însă zgomotul era ca de motor, asemănându-se cu un urlet. Şi alţii au observat că devenea mai puternic dacă era ascultat cu urechea lipită de pământ. Dar, chiar dacă este sau nu adevărat, rămâne doar o speculaţie."

Tom Adams a auzit acest zgomot absolut inexplicabil şi în anul 1976, când a fost, pentru ultima oară, în Valea San-Luis, de această dată singur. „Oricum, nu s-a putut preciza cu exactitate locul de unde provenea zgomotul, însă era clar că de undeva de-a lungul lanţului montan."

Stan Ferguson l-a însoţit pe Adams în două din excursiile sale în acea vale misterioasă. Împreună cu un alt coleg de-al lor, Gary Massey, au fost martorii unor întâmplări uimitoare. În timp ce căutau sursa zgomotelor, deasupra lor, pe cer, a apărut brusc un obiect zburător luminos, de formă sferică. Mai târziu Ferguson şi-a amintit acea apariţie uluitoare: „Am poposit în apropierea unui vechi cimitir, cimitirul Uracca. Deja se vorbise despre un glob de lumină plutind deasupra cimitirului, aflat de cealaltă parte a străzii. Există acolo o şosea, Sand Dunes Road, paralelă cu locul în care am poposit noi. Într-o noapte am văzut apărând pe cer ceva ca o lumină sferică, ca şi cum cineva ar fi aprins un bec. După prima lumină a apărut a doua, apoi a treia şi a patra. S-a ivit brusc şi o lumină alb-albastră, mai mică, ce se învârtea în jurul celorlalte. Apariţia a durat aproximativ 15 minute. Când luminile se

aflau deasupra şoselei Sand Dunes, Gary Massey s-a urcat în maşină şi a pornit în jos versantului, pentru a se apropia. Până să ajungă în stradă, luminile s-au unit, formând una singură, după care au dispărut. Această apariţie a avut loc în acelaşi timp în care se auzeau acele zgomote."

Acest incident a fost menţionat şi de autorul american Greg Long în anul 1989, într-un articol care explica „zgomotele subterane în legătură cu fenomenul OZN." Long a dat şi alte exemple de asemenea apariţii. Printre altele vorbea şi despre numeroşi martori din rezervaţia de indieni Yakima, din sudul statului Washington, care au auzit şi au văzut în acelaşi timp apariţiile şi zgomotele neexplicate încă. Unităţile de pompieri din acest ţinut puteau să confirme, de aşemenea, unele întâmplări misterioase, jurnalele lor conţinând numeroase menţiuni despre acele zgomote subterane. Multe observaţii au fost semnalate în Satus Peak, unul dintre vârfurile vestice ale munţilor Yakima:

- *„28 august 1974, ora 19.30 - Zgomotele s-au auzit iar. În acel timp nu bătea deloc vântul."*
- *„28 mai 1979, ora 1.30 S-au auzit zgomote foarte ciudate. Am ieşit afară şi am ascultat cu atenţie. Se auzea ca şi cum ar fi căzut picături de apă pe hârtie, sau ca şi cum s-ar fi lovit două bețe unul de celălalt. Într-adevăr, era ciudat. Mi-am îndreptat privirea chiar şi spre cer."*
- *„11 octombrie 1979, ora 18.30 - Eram afară şi am auzit un zgomot puternic, misterios.*
- *„22 octombrie 1979. Ceva ca un ţipăt puternic a ieşit parcă din pământ, îndreptându-se spre platforma de observaţie. Orice ar fi fost, a fost foarte aproape. Nu s-a semnalat nici un obiect zburător."*
- *„18 august 1980 - Am auzit din nou acel zgomot «ca de motor». Provenea tot din interiorul pământului."*

Lista acestor menţiuni este foarte lungă. Nimeni nu mai poate să tăgăduiască faptul că în acest ţinut au fost înregistrate sunete inexplicabile şi s-au semnalat apariţii OZN.

Nu în toate cazurile s-a presupus că în spatele acestor fenomene ar exista o inteligenţă extraterestră.

În cartea mea intitulată *Wir sind nicht allein!* („Nu suntem singuri!") am explicat aceste fenomene legându-le de cutremurele de pământ, urmare a fenomenelor tectonice — acestea sunt mai rare şi dispar repede.

Eu însumi am avut ocazia să văd astfel de sfere de lumină, la puţin timp după un cutremur din Friaul, înregistrat în anul 1976. Este posibil ca zgomotele să fi fost făcute de procesele tectonice, de mecanismele geologice din scoarţa terestră?

În ţinutul texan Robertson, în anul 1973 s-a auzit un zgomot foarte puternic, ca o explozie, zgomot ce a ajuns până în zona fermei lui Calvert. Acesta a afirmat că zgomotul s-a extins, treptat, în tot ţinutul. Ufologul Tommy Blann a scris: „Acolo există un sistem de peşteri şi tunele care au legătură undeva sub pământ... Unii oameni care locuiesc la 5-6 mile distanţă de ferma lui Calvert mi-au povestit că zgomotele i-au determinat, nu doar o dată, să iasă seara afară din case. Erau zgomote puternice, continue, venind din toate direcţiile. Se auzeau mult mai puternic dacă erau ascultate cu urechea lipită de pământ. Ele nu erau orientate într-o direcţie precisă; parcă erau mişcătoare, poziţiile lor schimbându-se în timpul nopţii" Este evidentă asemănarea cu zgomotele din Taos.

Dacă cineva va încerca să dea acestor fenomene explicaţii „naturale, fireşti", se va lovi de câteva probleme dificile. Un cutremur de pământ, de exemplu, care produce zgomote ce pot fi auzite, ar avea, fără îndoială, urme vizibile. Totuşi nici unul dintre martorii acelui zgomot subteran nu a precizat vreun cutremur de pământ.

Fenomene similare au fost semnalate şi în Antarctica. În ziua de 16 martie 1961, meteorologul Rubens J. Villela şi alţi cinci oameni de ştiinţă au văzut un disc oval care emitea raze multicolore. În acel timp s-au înregistrat tot mai multe semnalări ale unor zgomote subterane în apropierea unor staţii de cercetare din Antarctica.

De mai multe ori au fost observate în acele locuri zgomote şi fenomene OZN. Tot aici au apărut tot mai multe mutilări de animale, acestea neputând fi nicicum explicate de teoriile convenţionale. Vom reveni asupra acestui capitol, deosebit de întunecat, al influenţei extraterestre.

Probabil că unele evenimente OZN au legătură cu cutremurele de pământ. Totuşi cauza acelor zgomote nu a fost descoperită.

Autorul american Timothy Green Beckley este de părere că zgomotele şi acele apariţii misterioase provin din bazele subterane ale unei forţe cosmice, că este posibil ca acolo să se fi stabilit extratereştri. Este posibil să aibă legătură şi cu guvernul american, numai că nimeni nu ştie nimic despre aceasta. Beckley arată şi faptul că numeroase proiecte militare secrete s-au aflat în spatele acestor întâmplări, asemenea cazului din Taos. Oare există vreo legătură cu fiinţele extraterestre? Aceste gânduri sunt confuze şi incredibile. Există dovezi sigure?

Dosarele Bennewitz

Printre cele mai mari baze militare şi depozite de arme atomice se numără şi Baza Kirtland a Forţelor Aeriene din Albuquerque (New Mexico). Începând cu vara anului 1980 şi până în prezent a avut loc un şir de întâmplări inexplicabile, descrise în documentele secrete.

Pe un teritoriu în care accesul era strict interzis, a aterizat, de mai multe ori, un obiect zburător luminos, fără ca cineva să fi

putut interveni. „Cazul Kirtland" s-a extins într-un labirint cenuşiu, poate chiar acela al extratereştrilor!

În ziua de 8 august 1980, Stephen Ferenz, Martin W. Rist şi Anthony D. Frazier, trei sergenţi din trupele de securitate de la Kirtland, erau de gardă în sectorul Manzano. Puţin înainte de miezul nopţii, atenţia le-a fost atrasă de un obiect neobişnuit de pe cer.

Într-un proces-verbal al Bazei Kirtland, acest incident a fost menţionat astfel: „Trei membri ai trupelor de securitate... au observat pe cer o lumină neindentificată, deasupra sectorului Coyote Canyon şi care se deplasa de la nord spre sud, către teritoriul Bazei Kirtland, New Mexico. În jurul orei 23:50, în timpul controlului efectuat în sectorul Charlie, la est de Manzano, cei trei au putut vedea lumina foarte puternică în partea de N-N-E, la o distanţă de trei mile de poziţia lor. Lumina s-a deplasat cu o viteză uimitoare şi s-a oprit deasupra Canionului Coyote. La început, cei trei au crezut că era un elicopter, totuşi, după ce au observat deplasările şi opririle sale bruşte şi-au dat seama că un elicopter nu putea să aibă o asemenea manevrabilitate. Lumina a aterizat în zona Canionului Coyote. Ceva mai târziu, cei trei martori au văzut că lumina s-a înălţat rapid, după care a dispărut"

Chiar în ziua următoare, „vizitatorii" misterioşi au reapărut. De această dată lumina s-a arătat aproape de suprafaţa pământului, chiar în spatele unei clădiri a laboratoarelor Sandia, care se găsesc în Canionul Coyote de lângă Baza Kirtland a Forţelor Aeriene

Un paznic — care doreşte să rămână anonim — s-a apropiat şi a putut observa în apropierea clădirii un obiect rotund, în formă de disc. Un lucru era însă sigur: nu putea fi vorba de un avion obişnuit sau de un elicopter, ci de un obiect ciudat care intrase aici, în zona militară. Acel martor fusese mecanic specialist în elicoptere, deci declaraţia sa ar trebui să aibă o anumită importanţă.

Sergentul a vrut să ceară întăriri, totuşi, nu se ştie din ce motive emiţătorul său nu mai funcţiona. Când s-a apropiat de acel

obiect şi a îndreptat puşca spre el, acesta a pornit cu mare viteză în sus, în întunericul nopţii, şi a dispărut.

Acesta nu a fost ultimul incident misterios OZN din acel ţinut.

În ziua următoare, un poliţist a observat aterizarea unui obiect zburător necunoscut în munţii Manzano, în apropiere de Baza Kirtland, căreia i-a raportat toate acestea. Postul de comandă de aici l-a trimis la biroul pentru investigaţii speciale al aviaţiei militare (*Air Force Office of Special Investigations* — AFOSI), care a avut un rol foarte important atât în întâmplările cu obiecte necunoscute, cât şi în cele cu extratereştri. Acum acest birou l-a rugat pe poliţist să se adreseze propriului oficiu. De altfel, armata i-a spus că ar fi cercetat acele întâmplări dacă s-ar fi petrecut pe teritoriul bazei militare. Totuşi replica armatei nu s-a lăsat prea mult aşteptată.

În ziua de 13 august 1980 s-a întâmplat ceva absolut inexplicabil. Atât la biroul pentru investigaţii speciale al aviaţiei, cât şi în aeroporturile din Albuquerque nu funcţionau sistemele radar. Timp de cinci ore nu a mai funcţionat nimic. Cauza: total necunoscută. Armata nu a invocat acţiunea unui serviciu secret inamic, care trebuia să fie responsabil de defectarea sistemelor. Era un serviciu secret sau o inteligenţă necunoscută?

Câteva zile mai târziu, în data de 22 august, Baza Kirtland a fost „vizitată" din nou de un obiect zburător necunoscut. La fel ca în incidentul din urmă cu două săptămâni, şi de această dată s-a întâmplat acelaşi lucru misterios. Trei membri ai trupelor de securitate au observat cum o apariţie luminoasă a coborât deasupra Canionului Coyote, după care a aterizat.

Nu numai paznicii bazei Kirtland au fost martorii acelei invazii OZN pline de mister.

Doctorul fizician Paul Frederick Bennewitz, din locuinţa sa situată pe muntele Four Hills din Albuquerqe, poate observa perfect întreg teritoriul Kirtland şi Menzano. El nu a ratat nici una

din acele aterizări. În acea noapte se afla pe terasă, având un aparat de filmat de 8 mm, pentru a putea înregistra aparițiile luminoase.

Bennewitz, născut în anul 1927, a fost președintele laboratoarelor științifice „Thunder", a căror clădire se află pe partea dreaptă a intrării principale în Baza Kirtland. El era specialist în sistemele electronice, un om sigur de sine, plin de succes.

Observațiile sale OZN se potrivesc cu descrierile acelor sergenți.

În ziua de 2 februarie 1980, Bennewitz a văzut patru obiecte „în formă de farfurii sau pălării" Pe o distanță de peste 2 km a filmat ceea ce descria mai târziu ca fiind „o pată neagră împreună cu un halo mare, albastru" care, după presupunerile sale, forma intrarea obiectului. Sub fiecare dintre acestea exista o lumină intermitentă, atunci când se ridicau deasupra pământului cu 100-130 de metri. În total, Bennewitz a filmat aproape un kilometru de film; în afară de aceasta a fotografiat obiectele de mai multe ori. Primul căruia i-a dezvăluit observațiile sale a fost comandantul Ernest E. Edwards al trupelor de securitate de la Baza Kirtland.

În vara anului 1989, Edwards i-a comunicat aceste observații cunoscutului specialist OZN, Timothy C. Good, prezentându-i și fotografiile lui Bennewitz, care nu cuprindeau detalii relevante. În ciuda neînsemnatei puteri a declarațiilor, după ce a analizat datele lui Bennewitz, consultantul științific din Kirtland, Jerry Miller, a ajuns la concluzia: „Materialul arată clar înregistrarea unor obiecte necunoscute" Așa scrie într-un document din 28 octombrie 1980, care a fost cunoscut mult mai târziu. Înseamnă că Bennewitz, cu ajutorul sistemelor montate în ținutul Manzano, a putut înregistra semnale electromagnetice.

Ciudat este faptul că, trei săptămâni mai târziu, Bennewitz a primit înștiințarea că armata „nu a făcut nici o cercetare în legătură cu natura acelor obiecte"; se poate observa că „nici în situația în care el a strâns informațiile și fotografiile, nu se poate face nici o

apreciere corespunzătoare" Acest surprinzător dezinteres din partea militarilor l-a uimit şi pe astronautul din New Mexico, Harrison Schmitt, care îl contactase de mai multe ori pe Bennewitz şi continuase cercetările, el având autorizaţia armatei.

Se pare că în spatele evenimentelor din Kirtland se ascunde un mister tulburător. De acest lucru, Bennewitz este sigur.

Când a început să se ocupe de cazul Kirtland, nu a bănuit nici pe departe ce consecinţe dezastruoase vor avea aceste cercetări asupra întregii sale vieţi. Totuşi a stăruit în cercetările sale fiindcă vroia să ştie CINE şi CE mister ascunde de restul lumii.

Doctorul Paul Frederick Bennewitz şi-a continuat PROIECTUL BETA, pentru a demonstra că OZN-urile *sunt* nave cosmice extraterestre. Ei, extratereştrii, au staţionat aici, pe pământ. Există fiinţe aproape „demonice" care intenţionează să ne înjosească civilizaţia, să înrobească planeta noastră.

Viziuni îngrozitoare se lovesc permanent de o imagine apocaliptică a lumii noastre, şi aşa plină de probleme! Dar unde, pentru Dumnezeu, *unde* sunt *dovezile*?

Aşa cum reiese din documentele armatei, în ziua de 10 noiembrie 1980, Bennewitz a prezentat materialul său într-o sală de conferinţe de la Baza Kirtland. El afirmă că a recepţionat semnalele acelor obiecte şi că a localizat baza lor militară: o bază secretă, subterană, în Archuleta Mesa, de lângă Dulce, New Mexico.

Acolo, în acel loc misterios, situat numai la 100 de mile depărtare de Taos, au fost observate obiecte zburătoare de formă discoidală.

Pilotul american John Lear din Las Vegas afirmă, de asemenea, că la Dulce se află o bază militară secretă. Pe data de 7 mai 1994, Timothy Good mi-a trimis versiunea prelucrată a declaraţiei lui John Lear, datând din 25 martie 1988, în care a încercat să descrie legăturile guvernului american cu o forţă extraterestră. El vorbeşte de un contract în care guvernul american primea un

transfer de tehnologie în schimbul unor experimente înfiorătoare pe oameni şi animale. John Lear a avut un rol deosebit de important, totuşi nu trebuia să se laude cu descoperirile sale şi, implicit, să atragă atenţia opiniei publice asupra sa.

Pilotul Lear a zburat cu peste 160 de tipuri de avioane, a pilotat în mai multe misiuni CIA şi a întrecut de 17 ori recordul mondial de viteză. Ce motive trebuia să aibă acest om pentru a minţi astfel? Poate că avea cunoştinţă despre lucruri neobişnuite, era orbit de dorinţa de a face public un mister atât de îngrozitor; da, poate că vroia să atragă atenţia tuturor asupra întâmplărilor dintr-o altă lume şi care se petrec aici, pe Pământ.

Afirmaţiile lui Lear sunt strigătele de disperare ale unui cunoscător care nu este înţeles de nimeni, sau încercările confuze ale unui egocentric, a căror realizare se stinge într-o permanentă publicitate de noi poveşti îngrozitoare? Realitatea este că raportul lui Lear din 1988 a confirmat declaraţia lui Bennewitz.

În aprilie 1988, autorul american William F. Hamilton III a vizitat ţinutul Dulce şi a stat de vorbă cu unii martori oculari ai acelor neobişnuite apariţii. Astfel, poliţistul Gabe Valdez i-a povestit că ar fi observat de mai multe ori obiecte zburătoare neidentificabile. Valdez era convins că Bennewitz avea dreptate când a presupus că în apropiere de Dulce există acea bază subterană, stăpânită de fiinţe extraterestre.

De-a lungul timpului, afirmaţiile lui Bennewitz deveneau tot mai confuze. Acest lucru a avut motive serioase. De mai mult timp a fost ţinut sub observaţie de diferite autorităţi americane şi i-au fost trimise numeroase informaţii false. Totuşi ştia că printre acestea există şi un sâmbure de adevăr. Numai că aceşti sâmburi trebuie aleşi din mulţimea de informaţii aparente, lucru aproape imposibil.

De ce serviciile secrete încearcă să încurce o persoană, să o aducă la marginea nebuniei? Pentru că posedă cunoştinţe despre întâmplări şi proiecte secrete! Bennewitz a fost oprit de CEVA, acest lucru este sigur.

În excelenta sa carte intitulată „Ei sunt aici!", Timothy Good a citat o scrisoare primită de la Bennewitz în anul 1985. Good presupune că şi această scrisoare poate să conţină informaţii false. „Cercetările şi computerele explică faptul că din diferite părţi ale vitelor au fost făcuţi umanoizi", scrie Bennewitz. „Guvernul american şi extratereştrii au făcut o convenţie. Pot numai să presupun ceea ce cuprinde, deşi dovezile confirmă acest lucru: baza subterană a fost oferită extratereştrilor în schimbul unei nave atomice şi al tehnologiei..."

Navă atomică! Good a aflat că a fost solicitat acel obiect misterios care apăruse în Texas în 1980, asemenea unui diamant incandescent şi care îi supărase pe martorii oculari cu razele sale. Evident, era vorba de un echipaj extraterestru umanoid, o navă cosmică într-un zbor de încercare printre fiinţe omeneşti.

În orice caz, era limpede că Bennewitz fusese atras într-o încâlceală de informaţii reale şi pure ficţiuni. Scopul: omul de ştiinţă trebuia să fie defăimat tot mai mult şi, în cele din urmă, să dispară.

Aşa se rezolvă problemele!

Printre macabrele detalii ale tragediei lui Bennewitz se numără, după părerea autorilor Randle şi Schmitt, şi atitudinea cercetătorului William Moore.

Moore, cunoscut prin numeroasele sale cercetări şi publicaţii, împreună cu Charles Berlitz şi Stanton Friedman, reuşise să se împrietenească cu Bennewitz. După părerea autorilor Randle şi Schmitt, cazul Bennewitz/Moore este următorul:

Air Force Office of Special Investigations (AFOSI) a luat legătura cu William L. Moore, cerându-i ceva cu totul neaşteptat, uluitor:

Richard C. Doty, agent special al AFOSI, i-a explicat lui Moore că autorităţile americane urmăresc o campanie sistematică de distrugere a lui Bennewitz. Permanent, fizicianului îi sunt livrate documente referitoare la contacte ale extratereştrilor cu

administrația, schimburi de tehnologie, baze subterane, experimente biologice înfiorătoare.

De ce?

Evident, nu este precizat motivul. Însă Doty a cerut ajutorul lui Moore, acesta trebuind să creeze un „front" împotriva lui Bennewitz, să-l spioneze, să urmărească degradarea lui psihică şi să contribuie la aducerea acestuia în pragul nebuniei.

Mulți ani William Moore a sprijinit teroarea psihică împotriva lui Bennewitz, fără să fie bănuit de „prietenul" său, un om care, în realitate, era interesat doar de INFORMAȚIE! Astfel, Moore a devenit, într-un fel, agent dublu. Era de partea lui Bennewitz tot atât cât era de partea lui Doty. El spera ca prin includerea sa în acea întreprindere a serviciilor secrete să poată reuşi singur să deschidă uşile misterelor OZN şi ale administrației. Aşa cum s-a exprimat el, „Bennewitz era primul pentru care trebuia să plătesc" Însă acela care plătea cu adevărat era Bennewitz. El ajunsese un schelet, atât de mult slăbise, şi nu putea face nici o mişcare fără să tremure. Invalid, a cedat fiului său conducerea laboratoarelor „Thunder" Peste tot prin casă, Bennewitz ascundea cuțite şi arme de foc; încuia uşile cu numeroase lacăte. Credea că extratereştrii vor intra noaptea prin pereți şi îl vor imobiliza cu diferite chimicale, îl vor face inconştient. Extratereştrii îi apăreau în fiecare vis şi în fiecare noapte nedormită. Acele fiinţe erau reale? EL credea şi NIMENI nu ştie ce se întâmplă cu adevărat.

Aceasta este întâmplarea relatată de Randle şi Schmitt. Stanton Friedman, care a cooperat adesea cu Moore, nu vede nici o legătură directă între activitățile lui Moore şi ruinarea lui Bennewitz. Conform declarațiilor unui medic specialist, degradarea psihică a lui Bennewitz a început înainte ca Moore să intervină. Cu toate acestea, Friedman s-a distanțat şi el de Moore şi de metodele lui de cercetare.

Totuşi ruinarea lui Bennewitz a trebuit să aibă un motiv. Să fi fost un proiect misterios, un proiect care poate nu avea nici o

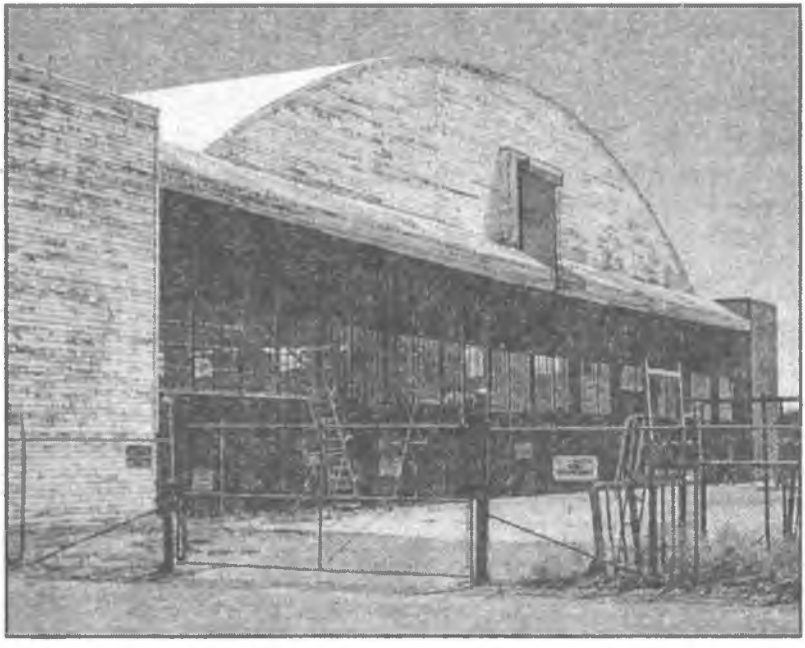

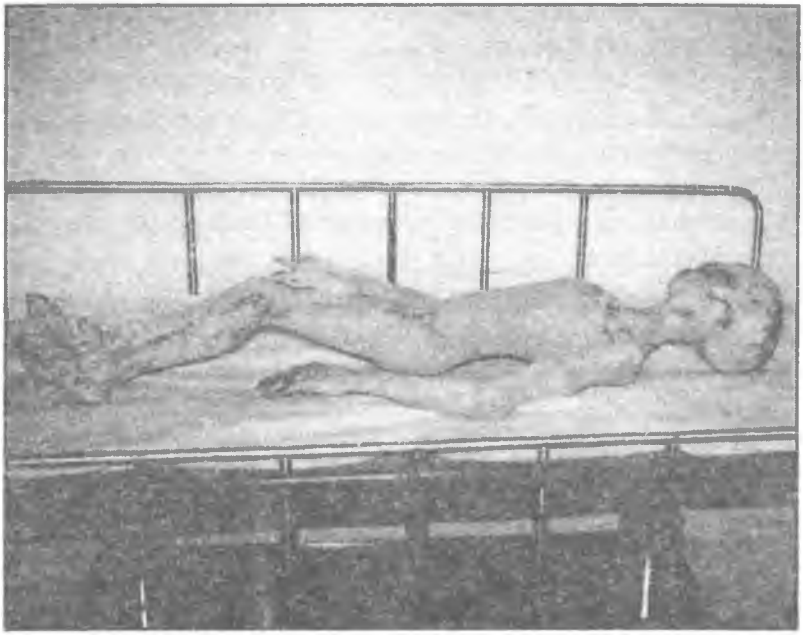

THE LOVELACE
INSTITUTES
2425

legătură cu extratereştrii, dar care avea o atât de mare importanţă, încât acest preţ, de distrugere a unui om, nu a putut fi înlocuit cu altul? De ce nu sunt continuate cercetările? De ce au dispărut, din ce în ce mai mult, zâmbetele nevinovate? Toate aceste întrebări rămân fără răspuns.

Rendez-vous în bazarul coşmarelor

Puţul de mină părea că se întinde în adâncimi nesfârşite, pereţii din beton pierzându-se în abisul unei lumi artificiale. Cu o uşoară zdruncinătură, ascensorul masiv se pune în mişcare. Drumul lui duce într-o fabrică înfricoşătoare, subterană, într-un imperiu bizar al umbrelor, ai cărui suverani veniţi din depărtările încăperii se îndreaptă spre laboratoarele ascunse, pentru a efectua experimente pe fiinţe omeneşti.

Bennewitz? Nu. Aceste afirmaţii aparţin lui Thomas C., un ofiţer al serviciilor de informaţii care susţine că una din agenţiile guvernamentale americane, împreună cu o forţă extraterestră, au întemeiat o bază subterană în Dulce, New Mexico.

Aşa cum afirmă William Hamilton, Thomas C. avea aproape 25 de ani când a participat, pentru prima dată, la realizarea unor proiecte militare secrete. Într-o bază subterană a fost învăţat să fotografieze, pentru misiuni speciale „top-secret" şi a lucrat astfel 7 ani pentru armată. În anul 1971 a demisionat şi a început să lucreze pentru o mare firmă din California, însă în 1977 a reuşit să ajungă la Dulce, unde a primit o misiune secretă în „Secţia D" a bazei.

Aşa cum ne relatează mai târziu, a primit un „loc ULTRA-7 gratuit", care îi oferea acces spre şapte niveluri subterane ale acelei construcţii ascunse. Îndeplinirea îndatoririlor de serviciu l-a purtat într-o lume necunoscută, a cărei spaimă, aşa cum afirmă, nu a mai putut-o suporta după doi ani de zile.

După părerea lui Thomas C., în acea bază enormă au staționat 18 000 de ființe „cenușii", cele mai multe aflându-se între nivelurile 5-7 subterane. Să revedem scenariul groazei, așa cum îl descrie domnul „C":

Peste tot, la fiecare intrare, sunt simboluri aparținând unei scrieri extraterestre. În cel de-al doilea nivel subteran există aparate de zbor care așteaptă să intre în hangare speciale! Cel care intră aici este cântărit, dezbrăcat, apoi i se dă o uniformă specială, precum și un tichet de identificare ce conține și greutatea corpului. Orice abatere este urmată de o consultație medicală și de o radiografie. Atât la intrare cât și la ieșire există alarme care pot fi declanșate la fiecare greșeală, oricât de mică ar fi ea.

O lumină misterioasă luminează coridoarele acelui labirint ascuns. Thomas C. afirmă că în unele sectoare, la iluminații se pune pentoxid de fosfor și că extratereștrii evită mereu acele zone — nu se știe din ce motiv.

Din afirmațiile lui „C" reiese că rețele de tuneluri gigantice leagă complexul Dulce cu multe alte baze subterane din sistemul Statelor Unite, cu o instalație din Page, Arizona, cu o bază a misterioasei *„Area 51"* din Nevada, cu un laborator subteran din Taos (!), precum și cu unele localități izolate.

Cu cât Thomas C. a pătruns mai mult în bază, cu atât realitățile întâlnite aici au fost mai ciudate, consideră el. La etajul al IV-lea sub pământ, conform spuselor sale, se fac cercetări în domeniul parapsihologiei, al fenomenelor telepatice, hipnozelor, viselor și experimentelor cu „implantări" ale diferitelor părți străine în corpul omenesc!

Experimentele biologice înspăimântătoare sunt realizate la nivelul 2, în „Bazarul coșmarelor". Acolo dl. „C" a văzut animale modificate din punct de vedere genetic, câțiva umanoizi cu mai multe perechi de mâini și de picioare, precum și mutilări îngrozitoare. „Câteodată am întâlnit oameni aflați în celule încuiate, care fuseseră anesteziați și se aflau în stare de inconștiență. Alteori

însă, ţipau şi cereau ajutor. Ni s-a spus că ei ar fi bolnavi psihic şi că li se dădeau medicamente foarte riscante pentru a putea fi vindecaţi. Multă vreme noi am crezut aceste poveşti."

Tot în „Bazarul coşmarelor", Thomas C. a putut vedea numeroase experimente efectuate în camere frigorifice: mii de oameni mutilaţi, germeni umanoizi, mărturii îngrozitoare ale unor încercări oribile. Thomas C. afirmă că cei care conduceau toate aceste experimente erau extratereştri, fără ezitări morale, fără sentimente, neţinând seama de suferinţa celorlalte fiinţe vii.

„În sfârşit, în anul 1978, unii colaboratori au descoperit adevărul," spune Thomas C. „Acesta a fost începutul războiului la Dulce."

În acea discuţie din 1988, John Lear a confirmat şi el acest lucru: „Atunci", spune Lear, „în laboratorul Dulce s-a produs o neînţelegere. Unei unităţi speciale i s-a ordonat să elibereze o parte din oamenii închişi; aproape reuşiseră. A urmat moartea a 66 de soldaţi, însă oamenii nu au fost eliberaţi."

Din câte se relatează, Thomas C. a reuşit să deconecteze sistemul de alarmă al uneia din sutele de ieşiri şi să evadeze, luând cu el câteva documente şi fotografii. Unele desene au fost schiţate chiar de una din fiinţele extraterestre. Acum avea dovezi. Însă după ce soţia şi copilul lui Thomas C. au fost răpiţi, situaţia s-a schimbat complet. De cincisprezece ani el a dispărut fără urmă.

Dacă această întâmplare este adevărată nu ştie nimeni. Probabil că nu. Ea conţine câteva absurdităţi, însă „C" ne dezvăluie principalul motiv al existenţei extratereştrilor pe Pământ. „Străinii" nu au aspirat nici la ţinuturile de aici, nici la oamenii sau animalele de pe planeta noastră. Nu, ei au nevoie, aşa spune el, doar de forţa câmpului magnetic al Pământului. De ce este atât de important pentru ei, cum anume folosesc ei această forţă, rămâne un mister.

Problema este următoarea: câmpuri magnetice există şi în alte zone din Univers. Pentru a avea acces la astfel de forţe,

extratereştrii nu ar fi trebuit, în nici un caz, să aleagă o planetă locuită.

De ce extratereştrii ridică mereu mâna asupra oamenilor, de ce fac acele experimente biologice îngrozitoare? Pentru ce tot acest „Bazar al coşmarelor"?

Să nu fie decât un basm perfid, produsul unei fantezii degenerate, demne de compătimit? Totuşi, înainte de a rosti sentinţa definitivă, e mai bine să mai aşteptăm puţin.

Thomas C. a fost numai fotograf, nu şi om de ştiinţă. De aceea nu a fost lămurit pe deplin cu realitatea, neavând nici posibilitatea de a face el însuşi cercetările. Nu putem face abstracţie de faptul că descrierile sale confuze se bazează pe o serie de întâmplări şi fapte la fel de confuze, care există, cu siguranţă, şi care, de fapt, au legătură cu planurile extratereştrilor.

YY-II

În anul 1988, în noaptea de 5 spre 6 mai, Myrna Hansen, în vârstă de 28 de ani, împreună cu fiul său mergeau pe o şosea izolată, în nord-estul statului New Mexico. Se depărtase doar câteva mile de locuinţa sa din Cimarron, când în faţa maşinii au apărut brusc două lumini neobişnuite, foarte puternice.

Myrna Hansen şi fiul său au fost duşi într-un laborator subteran, unde au fost cercetaţi de extratereştri. După un coşmar care a durat mai mult de patru ore, cei doi au fost readuşi în viaţa „normală". Nimic nu mai era însă ca înainte.

Chiar a doua zi, doctorul Paul Bennewitz a aflat de incidentul petrecut în acel ţinut izolat din New Mexico. Fiindcă Myrna Hansen trăia încă acel coşmar, datorat acelei forţe necunoscute, Bennewitz a luat legătura cu celebrul psiholog Leo Sprinkle care se ocupa de mult timp cu astfel de cazuri. El a trebuit să o ajute pe Myrna să se relaxeze, după care a hipnotizat-o pentru a putea afla

ceea ce se petrece în subconştientul ei. Sub hipnoză, tânăra femeie a trăit pentru a doua oară acele momente înfiorătoare ale vieţii ei, cu aceeaşi intensitate.

Întregul eveniment s-a derulat din nou, în cele mai mici detalii, ca în faţa unui ecran de cinema. Acum Myrna se află în faţa extratereştrilor. „Doamne! Lumina aceea puternică, orbitoare, pe care am văzut-o! Cum poate să zboare aşa? Ce este asta? E imposibil! Şi totuşi adevărat. Mi-e aşa frică!... Pot să le văd feţele — ochii uriaşi ocupă mai mult de jumătate din faţă. Ochi răutăcioşi, fără pupile. În aceşti ochi nu este nimic... doar o culoare roşie care mă înnebuneşte."

Fiinţele erau asemenea unor maşini lipsite de sentimente, roboţi nemiloşi. După ce Myrna Hansen a înfruntat acele dureroase consultaţii, a fost dusă lângă fiul său. Extratereştrii însă nu le dădeau drumul. Era un miros urât în aceea încăpere slab luminată. Cele mai ciudate obiecte erau recipientele mari, umplute cu substanţe lichide: „Am privit spre acele bazine cu apă. Ceva mă îngrozeşte... Acolo par a fi părţi de corp omenesc!"

Doctorul Sprinkle şi-a îndemnat „pacienta" să se concentreze asupra conţinutului acelor recipiente şi să descrie ceea ce vede: „Partea de deasupra a unui craniu. Dar lumina este slabă. Cred că văd un braţ cu o palmă — erau ale unui om! O, Doamne! Sunt atât de îngrozită! Totul este atât de misterios... În rezervor sunt inimi, organe omeneşti..."

Din acel moment, Myrna Hansen ştia: „Ei nu sunt nimic pentru noi. În ochii mei ei sunt nişte monştri. Mă simt ca şi cum aş fi fost la Auschwitz."

Să fie oare New Mexico, „Ţara Fermecată", „Ţara Extratereştrilor"?

Aici se concentrează în mare măsură activităţile misterioase ale unei forţe extraterestre, şi aceasta de când a avut loc incidentul din 1947. Probabil că prăbuşirea Roswell a constituit fundamentul evenimentelor, pe care s-au dezvoltat apoi şi celelalte: participarea

evidentă a administrației americane la activitățile extratereștrilor, în laboratoarele subterane sau în alte părți.

Este clar faptul că atunci, pe lângă acele aparate de zbor, superdezvoltate din punct de vedere tehnic, au apărut și ființe extraterestre, umanoizi. Unele documente precizează chiar că *mai mulți* umanoizi, păstrați în locuri sigure, au fost numiți „entități biologice extraterestre" (EBE).

Dar unde sunt ascunși? Este posibil să mai trăiască?

John Lear spune că în aceasta ar fi implicate două organizații secrete: baza militară din deșertul din California și o clădire din zona National Laboratories din Los Alamos, clădire pe care se află o inscripție ciudată: „yy-II".

La fel a susținut și cunoscuta realizatoare de filme documentare, Linda Moulton Howe care, de la sfârșitul anilor '70 se ocupă mai mult cu disparițiile inexplicabile ale animalelor și care, nu demult, mi-a dezvăluit curiozități interesante, la care vom reveni mai târziu.

Linda Howe este convinsă că aceste dispariții au o cauză extraterestră. Cercetările ei s-au materializat atât într-un film documentar, cât și într-o carte. Nici după această muncă asiduă nu a putut rezolva nimic, și după câțiva ani a început să lucreze la un nou proiect de film. Interesul ei s-a concentrat asupra misteriosului incident survenit la baza Ellsworth, Dakota de Sud.

În noiembrie 1977 a aterizat acolo, într-o noapte, un disc incandescent, în fața căruia a apărut deodată o ființă ciudată. Un paznic al bazei a încercat să oprească intrusul cu o armă automată M-16. E de mirare totuși că a putut să reacționeze, căci ființa a tras în el cu o armă laser. Paznicul a avut arsuri de gradul doi și trei. Din întuneric a apărut o a doua ființă. Însă, între timp, paznicul a primit și el ajutoare. După un alt schimb de focuri, ființele au intrat înapoi în disc, care s-a înălțat rapid și, după puțin timp, a dispărut.

Linda Howe a căutat informaţii sigure, confirmări pentru această întâmplare uluitoare. Aşa cum a aflat de la un cercetător din New York, era cineva care ar fi putut să o ajute — agentul special Richard C. Doty de la AFOSI, baza Kirtland!

Într-adevăr, Doty era pregătit să o întâlnească pe Linda. După unele complicaţii, au ajuns, în sfârşit, la o discuţie, pe data de 9 aprilie, discuţie care a luat însă o întorsătură neaşteptată.

Linda Howe a primit, aşa cum i s-a promis, informaţii despre cazul Ellsworth. Însă Doty s-a schimbat brusc şi i-a spus doar atât: „Superiorii mei m-au rugat să vă arăt acest articol. Puteţi să-l citiţi şi să-mi puneţi întrebări." În faţa ei se afla un articol cu titlul: „Informaţii pentru preşedintele SUA" Nu avea nici o legătură cu existenţa extratereştrilor pe planeta noastră!

Documentul se referea, printre altele, la prăbuşirile din New Mexico, la proiectele administraţiei privind navele cosmice precum şi la reşedinţele extratereştrilor.

Entitatea Biologică Extraterestră a fost adusă la Los Alamos. Descrierea lui Doty se potriveşte foarte bine cu celelalte descrieri despre extratereştri. Această fiinţă trebuie să fi trăit câţiva ani în Los Alamos, după care a murit, nu se ştie din ce motive.

În exclusivitate pentru acest capitol, Linda mi-a spus: „Din câte am înţeles, clădirile YY-II sunt înconjurate de o protecţie dublă electromagnetică şi au fost construite pentru a depozita una sau mai multe fiinţe extraterestre. Totuşi nimeni nu a dovedit acest lucru."

Subofiţerul Milton Cooper, a afirmat, de asemenea, că există două rapoarte misterioase care se referă, printre altele, şi la existenţa unor fiinţe extraterestre într-o clădire a laboratoarelor din Los Alamos.

Richard C. Doty nu a recunoscut că i-ar fi arătat Lindei un astfel de document. Problema era că el vorbise şi cu alţii despre aspecte asemănătoare — sau au fost informaţii false, aşa cum presupune ea?

Iar apare întrebarea: de ce toate aceste false informaţii pe tema OZN şi a extratereştrilor, când este sigur că au fost semnalate obiecte zburătoare şi fiinţe de origine necunoscută!

Incidentele de la baza Kirtland confirmă realitatea acestor fenomene. Din documentele AFOSI reiese această păstrare a obiectelor, însuşi Doty a semnat rapoartele! Cu toate acestea, mai târziu a afirmat că au fost „simple aterizări ale elicopterelor" Ce rol a avut el în misterul care învăluie fenomenul OZN, nimeni nu poate şti — poate că nici el nu ştie.

În ciuda acestor lucruri, atenţia se îndreaptă mereu asupra cazurilor şi documentelor existente, pentru care există martori de încredere. Probabil că una din interesantele sale afirmaţii se referă şi la legătura administraţiei americane cu extratereştrii. Urmările au fost acelea că forţa extraterestră s-a angajat să ofere echipelor de specialişti americani informaţii despre tehnica lor avansată. În schimb, administraţia trebuia să le acorde mână liberă în experimentele de pe Pământ. În afară de aceasta, a trebuit să le pună la dispoziţie ţinuturi izolate, o bază secretă, în care puteau să lucreze nestânjeniţi.

Sigur, acest scenariu ne arată realitatea. Există un aspect care trebuie privit cu mare atenţie: existenţa „statelor în stat", acea rezervaţie ascunsă (a extratereştrilor?).

Nu putem spune prea multe despre aceasta, doar că acel teritoriu situat într-un colţ al statului Nevada, aşa-numita *Area 51*, pare a fi cel mai misterios ţinut de pe întregul pământul.

III. TRESĂRIRILE CERULUI

Un fulger străbate rapid cerul negru, un fulger în noaptea aceea senină. Apare deodată, ca din senin, un disc incandescent. Cu o viteză uimitoare, obiectul străbate întregul ţinut. Lumina sa orbitoare se transformă într-un infern strălucitor, misterios, înspăimântător. Obiectul se întoarce însă spre orizont, dispărând într-o lume a misterului etern.

Se pare că acest imperiu întunecat este cu totul neînţeles. Cercuri de lumină orbitoare plutesc ameninţătoare prin noapte, mingi de foc strălucesc în întuneric. Deasupra ţinutului acela izolat apar mereu obiecte zburătoare ciudate.

Acolo, în cea mai retrasă regiune din Nevada, se află baze secrete, a căror existenţă este tăinuită de armată şi guvern. Cu toate acestea, există acele oraşe ascunse între vârfurile munţilor, cu laboratoarele lor înspăimântătoare. Acolo staţionează obiectele zburătoare ale căror zgomote tulbură întreg cerul şi pământul. Şi totuşi cauzele sunt aproape invizibile. Se ascund în acel imperiu, unde nimeni nu poate să le găsească.

Toate aceste mistere provin dintr-un anume loc, în care nu numai cerul, dar şi întreaga imagine a lumii, până în cele mai îndepărtate adâncuri, este cutremurată: Area 51, *numită şi* Dreamland *(Ţara Viselor) sau Lumea Neagră. Aici, în acest abis, apare mister după mister. Nici un alt loc al Pământului nu este*

învăluit într-o asemenea aură bizară, nu este atât de misterios ca acest ţinut.

În Area 51 au fost testate cele mai ciudate obiecte de zbor, supersonicul SR-71 şi modelul revoluţionar de avion „Stealth" Există dovezi că acolo este testat şi un viitor aparat de zbor numit Aurora, *o adevărată revoluţie tehnologică! Mulţi cred că pentru astfel de realizări au fost „împrumutate" cunoştinţe tehnologice extraterestre. Tot mereu oameni de ştiinţă şi tehnicieni care au lucrat în Area 51 confirmă întâmplări şi observaţii, unii sunt convinşi chiar că acolo au fost cercetate farfurii zburătoare. Toate acestea nu pot fi trecute cu vederea.*

Deschidem astfel un capitol captivant al cercetărilor şi secretelor americane în legătură cu obiectele zburătoare. Întâmplările din ultimii ani, luni, săptămâni, chiar zile, fac ca emoţia să fie insuportabilă. Punctul culminant este aproape atins.

Chipul zorilor

În aparenţă, planorul se scufundă încet în albastrul strălucitor al cerului, pătrunzând tot mai mult în stratul atmosferei terestre. Totuşi, impresia unui zbor este înşelătoare. Învelişul din aluminiu al obiectului zburător a început deja să strălucească, atât de mari sunt viteza şi frecarea. Proiectilul artificial degajă unde de presiune care se propagă până pe suprafaţa pământului.

Observatorul seismic din California poate înregistra astfel de unde de presiune şi, de asemenea, poate localiza zguduiturile de pământ caracteristice, acestea fiind rezultatul contactului cu solul. În ultimii ani, în căutarea lor de mari cutremure, seismologii au precizat că în viitorul îndepărtat nu vor avea loc cutremure. Însă au depistat alte fenomene ciudate, total diferite.

În iunie 1991, într-o dimineaţă de joi, locuitorii din sudul Californiei au fost speriaţi de un zgomot puternic. Ce se

întâmplase? Oamenii, speriaţi de pericolul ameninţător al unei posibile catastrofe tectonice, presupun că este vorba de un cutremur de pământ. Cercetătorii geologi au afirmat că acest cutremur provine, cu siguranţă, „din cer" Probabil că un obiect nevăzut şi necunoscut a pătruns în atmosfera Pământului cu o viteză uimitoare. Totuşi nimeni nu ştia ce fel de obiect era şi de unde venea. De data asta cauza trebuie să fi fost alta, căci în acea zi nu se afla nici un „obiect" pe orbită.

Ce mister se ascunde în spatele acestor curbe neregulate înregistrate de instrumentele de lucru ale geologilor? Oamenii de ştiinţă au reuşit să descopere traiectoria acelui obiect necunoscut: zburase spre estul oraşului Los Angeles, s-a oprit în Valea Morţii, după care a dispărut în Nevada, undeva pe uriaşa pistă de aterizare a Bazei Nellis. Evident, ţinta sa era *Area 51* (pentru ca acolo, în locul cel mai misterios de pe faţa pământului, bine ascuns în spatele masivelor montane, să aterizeze pe cea mai lungă pistă din lume, care se întinde de-a lungul fostului lac Groom).

Sunetele asurzitoare din California nu au fost aşa ciudate ca cele din Nevada. Există tot mai multe ipoteze conform cărora în acele zone părăsite are loc o adevărată revoluţie tehnologică:

■ *La începutul anului 1990, mai mulţi oameni au auzit un sunet aproape insuportabil, sunet declanşat de un aparat de zbor, şi care s-a auzit într-o noapte, dinspre Baza Edwards din California. Suna „ca şi cum ar fi fost sfâşiat cerul", relatează unul dintre martori. Alţii au descris sunetul ca fiind „pulsatoriu", şi au observat cum obiectul de zbor care îl declanşa zbura deasupra Pacificului cu o viteză uimitoare. S-a constatat că acel obiect a parcurs peste 600 de km în numai 6 minute.*

■ *În 1994 revista americană* Popular Science *preciza că, spre sfârşitul anului 1991, câţiva reprezentanţi ai controlului înarmării au studiat înregistrarea satelitului „Landsat" Pe una din fotografii se putea observa pista de pe Area 51 (care are o lungime*

de câteva mile. În apropiere erau trei obiecte de zbor, albe, de formă triunghiulară.

■ *În ziua de 9 decembrie 1992, un programator de computere şi cercetător din Area 51 a auzit un sunet puternic, foarte pătrunzător, care venea din direcţia pistei de aterizare de-a lungul fostului lac Groom.*

■ *În primăvara şi în vara anului 1993 au fost continuate cercetările privind „tresăririle cerului". Astfel, Institutului Tehnologic din California (CalTech) a trebuit să dea o explicaţie oficială, cum că nu cutremurele ar fi răspunzătoare pentru aceste fenomene, şi deci nu este nici un pericol.*

■ *Pe 22 februarie 1994 a avut loc un eveniment important: în acea dimineaţă, la nord de Las Vegas, în Nevada, casele se cutremurau iar oamenii alergau pe străzi speriaţi atât de cutremure, cît şi de unele tunete ciudate.*

Un martor: „La început am auzit ceva ca un şir de explozii... Am ieşit afară. A urmat o altă serie de cel puţin 5-6 explozii" Doamna McElfresh de la serviciul de circulaţie al oraşului Las Vegas mărturiseşte: „Locuiesc aici de 30 de ani şi niciodată nu am auzit aşa ceva" „Întreaga casă se zguduia", spune un alt martor, „câinii parcă înnebuniseră şi se auzea un zgomot asemănător unui joc de clopote"

Totuşi laboratoarele seismice ale universităţilor Reno şi Vegas nu au semnalat nici o urmă de cutremur. Profesorul geolog David Weide a afirmat: „Militarii sunt prietenii noştri" Evident, aşa era. George Sillia, purtătorul de cuvânt al Bazei Nellis, a dat o explicaţie pentru acele întâmplări. Încă în acea după-amiază a dat presei un comunicat, declarând că responsabilă pentru toate acestea este lansarea bombelor în zona de testare Range 63 din Indian Springs, zonă situată la 70 de km depărtare de Las Vegas.

Totuşi exista ceva care nu se potrivea: locuitorii din Indian Springs nu au simţit nici un cutremur şi nu au auzit nici un zgomot!

În spatele acestor întâmplări trebuie să fie un mister tehnologic. Există ceva neobişnuit în sensul larg al cuvântului. Sunt însă o mulţime de martori şi indicii.

Experţii bănuiau deja că guvernul american nu spune cetăţenilor adevărul, ascunde ceva, că uneori chiar minte.

Prima indicaţie serioasă datează din 4 februarie 1985 şi este urmarea unei descoperiri a unor angajaţi ai Pentagonului. A fost descoperit, din întâmplare, numele unui supersonic, U-2 (avion de cercetare), construit la Groom Lake şi ţinut de mult timp în secret, precum şi numele unei schiţe a unui proiect misterios, *Aurora*, numele zeiţei romane a zorilor.

Aurora se numără printre aşa-numitele „Programe de acces speciale", mult mai cunoscute cas programele „negre" sau proiectele „Lumii Negre", cuprinzând cele mai ascunse planuri. Aceste proiecte conţin prescurtări şi coduri specifice, cuprind cele mai ascunse secrete, cele mai severe dispoziţii ale politicii americane. Bugetul, aşa cum este cunoscut marelui public, este însă mic. În anul 1993 suma se ridica la 16 miliarde de dolari!

La începutul lunii martie, în anul 1990, a fost lansat avionul de cercetare de mare viteză SR-71 (4.000 km/h). Acest fascinant aparat de zbor, cunoscut şi sub denumirea „Pasărea neagră", a „aterizat" în Muzeul Naţional din Washington, aceasta însemnând sfârşitul definitiv al carierei SR-71. Aproape nimeni nu s-a împotrivit, nu a încercat măcar să se opună acestei hotărâri.

Bill Sweetman, un cunoscător al sectorului navelor secrete, a afirmat: „În istoria ei, armata a avut o misiune secretă care nu trebuia să fie niciodată abandonată" Această atitudine de a opri „Pasărea neagră" era mai mult decât suspectă.

Reporterilor specialişti li s-a spus că programul SR-71 ar costa prea mult şi ar fi inutil să fie reluată construirea acestui avion. Era o declaraţie uimitoare. Bugetul SR-71 se ridica la o importantă sumă, pe care SUA o aloca anual.

Unul dintre puţinii care s-au împotrivit a fost senatorul Robert C. Byrd din Virginia de Vest, care a fost asigurat că se lucra la un alt avion rapid şi foarte scump, care trebuia să înlocuiască în viitor „Pasărea neagră"

Nu se ştie din ce motive, proiectul a fost abandonat, după ce înghiţise deja sute de milioane de dolari. Au fost zvonuri despre un viitor aparat de zbor, nimic altceva decât zvonuri.

În ceea ce priveşte fenomenul OZN — şi nu în ultimul rând cazul *Aurora* — s-au înregistrat cele mai mari îndoieli, dar şi precauţii, atunci când era vorba de părerile oficiale referitoare la existenţa sau inexistenţa anumitor proiecte şi documente, de aparate de spionaj sau chiar de obiecte de zbor neidentificate.

Din anul 1985, de când numele „Aurora" a fost făcut public, acest proiect a căpătat o altă semnificaţie. Totuşi, cum acest program este unul codificat, nu încape îndoială că este continuat.

Martorii oculari o confirmă! Prima şi cea mai importantă observaţie este făcută de inginerul scoţian Chris Gibson care, ca membru al „British Royal Observer Corps" pentru identificarea avioanelor inamice, este unul din cei mai buni observatori în domeniul aviaţiei.

În luna august 1989, Gibson se afla în cercetare pe insula Galveston Key din Marea Nordică, când deasupra lui s-a ivit o formaţiune neobişnuită, în direcţia nord: două aparate de zbor F-111 deasupra unui avion de luptă KC-135, de a cărui burtă era ataşat un avion total necunoscut. Era mai mare decât cele de tip F-111, avea culoarea neagră şi forma unui triunghi isoscel.

Gibson a crezut că era vorba de o manevră de probă a acelui aparat neidentificat. Trei ani mai târziu, Gibson a relatat observaţia sa atât de interesantă. Între timp au fost făcute şi alte declaraţii cu privire la acel avion misterios.

În noiembrie 1991, un avion necunoscut s-a înălţat deasupra bazei scoţiene Machrihanish, după care s-a făcut nevăzut. Cazul a fost urmărit pe ecranul radar de un pilot de la Royal Air Force.

Când a cerut explicații despre acest lucru, i s-a spus doar că trebuie să uite ceea ce văzuse. Se înșelase? Un alt martor, aflat la o distanță de câteva mile, a putut observa trecând deasupra lui un avion cu un zgomot de nedescris.

În ziua de 19 august 1992, în Olanda, a avut loc o puternică „tresărire a cerului", un tunet puternic care s-a izbit de suprafața Pământului, producând unele daune. Era ceva neobișnuit, căci în acel timp nu se aflau avioane în spațiul olandez. Doar cele mai mari exemplare dintre meteoriți pot stârni zgomote puternice în urma ciocnirii lor cu atmosfera Pământului. În plus, se produce și o lumină puternică, asemenea unui fulger, care poate fi observată pe o distanță destul de mare. Totuși, în anul 1992, nimeni nu văzuse un astfel de fulger deasupra Olandei! Oamenii de știință au afirmat că a fost vorba de o explozie chimică în atmosferă, cauzată de acel obiect zburător rapid de natură necunoscută.

Probabil că nu există doar un singur avion de acest tip, că proiectul *Aurora* ascunde cel puțin două exemplare de acest fel.

Ziua de 11 mai 1993 a fost o duminică liniștită, însorită. După masa de prânz, jurnalistul Glenn Emery a început să lucreze în grădină, la ferma sa din Atlanta, Georgia. Deodată pământul a început să se cutremure și tunete insuportabile acopereau cerul. Uimit, Emery a văzut un avion uriaș care zbura la câțiva kilometri înălțime. Se puteau observa aripile puternice, în formă de triunghi, și două protuberanțe dreptunghiulare.

În ziua următoare Emery a început să caute o explicație. S-a informat atât la baza Dobbins, cât și la Aeroportul Internațional Hartsfield, uriașul aeroport din Atlanta. „Nu am primit nici o explicație", a spus Emery resemnat. Totuși nu a fost singurul care a putut observa acel monstru ceresc care scotea zgomote insuportabile. Doar câteva zile mai târziu s-au ivit mulți alți martori. Descrierile lor coincid până în cele mai mici detalii.

Caracteristica dominantă la *Aurora*: zgomotul intens, din timpul zborului, zgomot insuportabil, împreună cu o „pulsație" de

joasă frecvenţă care apare mai ales când viteza de zbor este redusă.

Aceste zgomote ciudate au legătură, fără îndoială, cu sistemul de propulsie al proiectului *Aurora*. Experţii cred că este posibil — pe lângă alte posibilităţi — ca o propulsie „rocket-based combined cycle" (RBCC), deci un sistem aparţinând oarecum viitorului, să aibă însuşirile unui motor turbo, ale unei rachete şi ale unui „ramjet", precum şi capacitatea de a accelera de pe loc, ajungând dintr-o dată la o viteză extraordinară. Pe lângă acesta este eficientă chiar şi puterea motorului amintitului „ramjet". Aerul este oprit în tubul de transmisie şi lichefiat.

În acest proces, presiunea şi temperatura cresc considerabil şi gazele de ardere ies cu mare forţă din tub. În RBCC este introdus, suplimentar, şi oxigen în stare lichidă în duza rachetei, prin care se accelerează ieşirea gazului şi se absoarbe mai mult aer. Se poate introduce şi arde mai mult metan, ceea ce face ca forţa să crească.

Cel mai favorizat concept pe care îl are *Aurora* despre propulsii este însă neînţeles în multe privinţe, din cauza mecanismului de unde pulsatorii (*Pulsed Detonation Wave Engine*, PDWE), care funcţionează ca un tun răsucit: în „canalul terminal" se declanşează succesiv explozii, provocate de un amestec de aer cu hidrogen şi metan. Explozii mai mici, pulsate, creează unde de presiune. Ele dirijează detonaţia primară spre tubul închis care, prin suprafaţa amortizată, este foarte rezistent, şi care indică direcţia de zbor. Puterea acestui sistem unitar este considerabilă. Cu cât se măreşte pulsul, cu atât forţa este mai mare.

În timpul exploziilor, o parte din gazele de ardere sunt eliberate în aer. Prin aceste gaze *Aurora* lasă în urmă un şir de nori în formă de cercuri, renumitele *doughnuts-on-the-rope* („gogoşi pe frânghie"), care sunt descrise mereu de martorii *Aurora*!

În ciuda acestor detalii, *Aurora* rămâne un mister al administraţiei americane, un proiect a cărui existenţă este tăgăduită chiar şi în zilele noastre.

La fel ca în cazul avionului neidentificat, cercetătorul curios se află mereu în căutare de observaţii şi indicii autentice. Adesea trebuie să revină la informaţii deja ştiute, să amintească în treacăt speculaţiile din concluziile sale. În cele din urmă rezultă o unitate logică, o posibilă imagine a legăturilor reale, de cele mai multe ori alta decât cea aşteptată.

Aurora este, din păcate, o piatră de încercare a politicii secrete americáne, şi nicidecum singura, prima sau ultima. Statele Unite ascund numeroase mistere şi „întreţin" opinia publică de multă vreme cu informaţii false, altele decât cele autentice. De multă vreme...

A-12 era un precursor al lui SR-71. Douăsprezece aparate de acest tip au staţionat în zona fostului lac Groom. „Din aprilie 1982 a fost tăgăduită existenţa lui A-12, printr-o combinaţie de secrete şi informaţii false, chiar dacă acest avion a a zburat de pe teritoriul bazei", afirmă Bill Sweetman care urmăreşte de mult timp proiectul „Lumii negre"

În realitate noi nu ştim mai nimic despre *Aurora* şi despre programele comparabile; ştim doar atât cât să putem afirma că EXISTĂ, şi asta în mod sigur. Ştim, de asemenea, că guvernul american operează cu numeroase dezinformări şi secrete, destul de eficiente pentru a discredita detaliile relevante dezvăluite de martorii din toată lumea.

Evident, ne aflăm exact în faţa a două fronturi magice. Fără îndoială, pe planeta noastră există o tehnologie care ne este total necunoscută, o tehnologie avansată şi utopică. Se poate să fie de origine extraterestră, chiar dacă se află pe planeta noastră şi a fost realizată de om. Totuşi există limite tehnologice care nu pot fi întrecute şi care nu au nici o explicaţie convenţională. Acolo începe imperiul enigmei extraterestre, un imperiu misterios de care nu ne vom putea îndepărta prea curând.

2. Umbre zburătoare

Imaginați-vă că mergeți cu mașina pe o stradă izolată și aruncați din când în când o privire spre cerul întunecat, pentru a revizui o iluzie, o aparentă halucinație. Ceva negru parcă stă suspendat de nori, ceva uriaș, necunoscut, plutitor. Aveți impresia că este o halucinație provocată de drumul lung, obositor. Totuși nălucirea pare să fie reală. Acolo trebuie să fie ceva! Deodată se arată iar. Obiectul acela de zbor plutește lângă mașina dumneavoastră. Se apropie. Dedesubt are numeroase lumini strălucitoare, multicolore. Acum pare să se oprească, plutește un timp la mică înălțime, asemenea unui vultur puternic care urmărește prada. Deodată luminile se sting și misteriosul obiect dispare.

În ultimele decenii, întâlnirile cu astfel de obiecte zburătoare au fost tot mai numeroase. În anul 1981, spre exemplu, deasupra uzinei metalurgice Morenci din Arizona, a apărut un astfel de obiect zburător, având dimensiunile a patru terenuri de fotbal. Observatorii se întrebau mirați ce ar fi — trebuie să fi fost ceva nemaipomenit. Era ca un horn înalt de aproximativ 200 de metri, deasupra căruia plutea obiectul triunghiular, a cărui „aripă" era acoperită de 12 lumini roșii. Deodată obiectul necunoscut a trimis o rază de lumină în mijlocul hornului, și-a desprins una din luminile roșii, a zburat un timp separat de obiectul principal și s-a întors apoi la punctul de plecare.

În următorii ani au fost făcute tot mai multe observații de acest fel. Multe se aseamănă cu cea imaginară, descrisă la început. La fel și o întâmplare care s-a petrecut în anul 1983.

Monique O'Driscoll și fiica sa mergeau cu mașina într-o noapte, când au văzut un obiect zburător întunecat, care plutea deasupra vârfurilor copacilor. Obiectul, pe care doamna O'Driscoll l-a descris ca având în jur de 45 m, se deplasa încet,

fără nici un zgomot. Şi acesta avea numeroase lumini strălucitoare şi mai multe „anexe" asemănătoare cu nişte tuburi. Când s-a apropiat de un lac îngheţat, s-a oprit. Apoi s-a întors şi a dispărut în noapte.

Totuşi aceasta nu a fost ultima „întâlnire" pe care a avut-o doamna O'Driscoll. Câteva săptămâni mai târziu, când se plimba cu câinele său, misteriosul obiect a apărut iar. În mod ciudat, doamna a constatat cu mirare că, după această apariţie, timp de o oră nu a putut să-şi amintească nimic.

Doamna O'Driscoll nu a fost singura care a observat astfel de obiecte pe cer. În săptămânile şi lunile următoare sute de martori au putut vedea „vizitatorii" necunoscuţi. Oare de unde au venit? Dintr-o altă lume?

1954: În atelierul secret al concernului aviatic Lockheed din California se lucrează neîncetat. Proiectul „Aquatone" intră într-o nouă fază: montarea şi verificarea unui imens avion de spionaj numit U 2. Nici una dintre numeroasele baze militare americane nu şi-a luat răspunderea de a verifica în zbor acest avion de recunoaştere. De aceea, Clarence „Kelly" Johnson, constructor-şef al concernului, a ordonat ca Tony Le Vier, cel mai bun pilot al său, împreună cu un coleg, să pornească spre vestul sălbatic al Americii pentru ca acolo, departe de privirile curioase, să poată cerceta unele localităţi. După două săptămâni de căutări au ajuns aproape de pustietăţile Nevadei.

Deghizaţi în vânători, Johnson, Le Vier şi un reprezentant al CIA colindă prin ţinuturile din jurul fostului lac Groom.

Condiţiile verificării proiectului militar sunt ideale: ţinutul este ascuns în spatele munţilor, este plat şi imens. De altfel, vremea este aproape mereu favorabilă zborului şi, în plus, domneşte o linişte absolută. Astfel, nu a fost nici o ezitare. Terenul a fost cumpărat cu numai 450 de dolari. Curând au apărut primele clădiri. Lockheed, proprietarul, a trecut pe planul al doilea, după iniţialele „CLJ", (în spatele cărora se ascundea nimeni altul decât Clarence L. «Kelly» Johnson).

În istoria cercetărilor OZN, acest ţinut a fost cunoscut sub numele de „Area 51", în legătură cu cele mai mari mistere şi activităţi extraterestre. De altfel, oficial, nu a existat o *Area 51*. Acest nume a fost folosit numai o dată — într-o carte poştală adresată preşedintelui John F. Kennedy care, în anul 1962, a vizitat amenajarea. Care este numele oficial pe care îl poartă acum această zonă militară nu ştie, probabil, nimeni.

Din nou au fost făcute verificări pe lacul Groom. Mai târziu, amintitul SR-71 a devenit o versiune îmbunătăţită a lui A-12. Între timp, baza secretă de aici a devenit un oraş super-misterios. Din anul 1960 şi până în 1980, spaţiul amenajării a fost dublat, pistele de aterizare au fost mărite. În total existau 180 de clădiri şi amenajări noi, printre care şi un hangar, numit în glumă „Hangarul 18" Este doar o glumă, această prescurtare făcând aluzie la un film american cu acelaşi nume, în care este vorba de farfuriile zburătoare ascunse în New Mexico. Se spune că aceste farfurii au fost aduse în „Hangarul 18" După câte se afirmă, există acest hangar special, cunoscut şi sub denumirea de „Camera albastră" De fapt, nu se află la Groom Lake, ci în baza militară Wright-Patterson din Ohio. Deşi aflate la mare distanţă una de cealaltă, între aceste baze există multe legături.

Pe *Area 51* au fost verificate şi avioanele din categoria *Stealth*: avionul de luptă F-117A şi bombardierul B-2. Fără îndoială, acestea se numără printre cele mai neobişnuite avioane din istoria zborului!

Pentru a putea ridica în aer aceste ciudate păsări, sunt necesare sisteme electronice deosebit de complicate. Cel mai mare avantaj al avioanelor *Stealth*: nu pot fi descoperite de radarul inamic, pentru aceasta fiind folosite materiale şi principii de construcţie speciale.

F-117A, de culoare neagră, este format din cele mai felurite metale. Forme de trapez, triunghi şi drepte care se ciocnesc unele de altele formează fuzelajul acestui avion.

Această construcție are un singur scop: undele radar întâlnite trebuie să fie răspândite, însă nu reflectate înapoi la inamic. Eficiența construcției este incredibilă. Un F-117A privit din profil se aseamănă cu un cormoran!

Din anumite perspective, avionul are o alură futuristă. Privit direct din față se poate confunda ușor cu o farfurie zburătoare! La fel și bombardierul B-2 care are forma unui triunghi. B-2 se numără printre avioanele înconjurate în permanență de mister.

Pentru scepticii teoriilor exotice, există detalii referitoare la tehnologia *Stealth* precum și dovezi despre originea tuturor aceste obiecte de zbor atât de misterioase — în ochii lor nu sunt altceva decât prototipuri ale viitoarelor B-2, produse ale unei tehnici militare misterioase, totuși pământene!

S-a rezolvat cu aceasta problema înfricoșătorului obiect zburător?

Nicidecum!

În cele mai multe cazuri, obiectele zburătoare neidentificate au o mobilitate extraordinară, care niciodată nu a putut fi atinsă de avioanele *Stealth*. Accelerația lor măsurată și viteza lor incredibilă sunt departe de cele ale avioanelor *Stealth*. Nu trebuie să uităm însă că nici F-117A, nici B-2 nu sunt farfurii zburătoare! Spre deosebire de *Stealth*, acel obiect zburător nu producea nici un zgomot. În afară de aceasta, avea posibilitatea de a pluti în aer fără să se deplaseze!

În anul 1983 Dennis Sant a putut observa deasupra casei sale un astfel de obiect. În acel timp se simțea ca și cum ar fi coborât cu un lift. Cu alte cuvinte, sub acel OZN forța de gravitație era redusă!

Mecanicul și pilotul Tony Gonsalves a ajuns la o concluzie. El crede că, pe lângă cunoscutul bombardier B-2 există și o altă versiune a avionului *Stealth*, în care este utilizată o tehnologie extraterestră! Sursa acestei tehnologii nu este alta decât obiectul zburător prăbușit în New-Mexico, în 1947. Începând cu acest an

s-au înregistrat şi transformările tehnologice şi dezvoltările neobişnuite în construcţia avioanelor, printre altele şi cea a unuia dintre cele mai mari avioane, YB-49, care se aseamănă cu B-2 şi care are anvergura de 52,2 m. Gonsalves: „YB-49 reprezintă o schimbare radicală în design-ul avioanelor, consecinţă imediată a unei întâmplări radicale — incidentul Roswell. Există o strânsă legătură geografică între locul unde se construiesc avioanele şi locul prăbuşirii de la Roswell".

Dacă această legătură există, nu se ştie. YB-49 nu a fost nici primul avion şi nici un proiect misterios. Totuşi Gonsalves era sigur când afirma că însuşirile acelui ciudat obiect, care a fost observat de mai mulţi oameni, nu se mai pot explica printr-o tehnologie inventată de om. Interesantă este şi legătura dintre *Area 51* şi baza Wright Patterson din Ohio. La Wright Patterson au fost coordonate programele F-117 şi B-2; în „Laboratorul Wright", unul dintre cele mai mari laboratoare ale aviaţiei americane, au fost făcute numeroase cercetări în domeniul tehnologiei Stealth. Despre *Aurora* nu se vorbeşte nimic nici acolo. În acelaşi timp, la Wright Patterson se află şi un centru de cercetare a tehnologiei extraterestre care, sub titulatura „Foreign Technology Center", a cercetat observaţiile OZN din cadrul renumitului proiect *Blue Book*, şi care astăzi poartă numele de „National Air Intelligence Center"

Este clar faptul că *Area 51* a avut legătură cu avioanele de zbor misterioase şi cu tehnologia Stealth. Multe dintre aceste aparate de zbor extraordinare îşi au originea acolo. Exact ca şi în misterioasa bază din Ohio, există zone de testare ascunse în Nevada, „domicilii" pentru forţele şi tehnologiile extraterestre. Nu mai puţin de nouă farfurii zburătoare trebuie să fie ascunse acolo şi analizate de specialişti. Atât de fantastice par aceste afirmaţii şi atât de impresionante sunt indiciile adunate în ultimul timp!

Aici, cele mai adânci ascunzişuri ale „Lumii negre" încep să alunece în propria prăpastie...

3. Mistere la Groom Lake

Glenn Campbell a adus cu el un mic binoclu cu care a studiat piscurile din depărtare: „Acolo sus sunt amplasate sisteme de control şi camere video" ne-a spus el, mie şi prietenului meu şi ne-a îndemnat să privim şi noi prin binoclu. Se putea observa clar instalaţia de control, una din numeroasele instalaţii din acel ţinut din jurul fostului lac Groom. Peste tot sunt repartizate sisteme video, camere semnalizatoare de mişcare care trebuie să-i observe pe vizitatorii nepoftiţi aflaţi la mare depărtare de baza OZN, *Area 51*, care se ascunde în spatele munţilor Groom şi care, oficial, nici măcar nu există.

Ne aflam în renumitul loc „Black Mailbox", lângă cutia poştală a fermierului Steve Medlin. În anii trecuţi, din acest loc fuseseră observate multe apariţii misterioase pe *Area 51*. Ne-am uitat încă o dată prin binoclu, după care am pornit în urma maşinii lui Campbell. Deodată aceasta a virat la dreapta, afundându-se într-o stepă. Parcă a înghiţit-o nisipul!

Acest loc fusese un „loc al răpirii" — cu câteva luni în urmă „extratereştrii" au luat cu forţa în nava lor o pereche de tineri căsătoriţi. Treptat s-a întunecat şi a trebuit să ne supraveghem unul pe celălalt. Urmând un drum ascuns, îngust şi cu multe curbe, am ajuns într-un loc mic, pustiu, în care au poposit maşinile noastre. De aici se ivea o priveliştе ideală spre munţii Groom, pomeniţi în relatările despre probele de zbor ale farfuriilor zburătoare.

Glenn Campbell, expert în problematica *Area 51*, mi-a înmânat binoclul şi ne-a lăsat în pustietăţile din Valea Tikaboo. Ne-am aşezat corturile aici, în speranţa că vom vedea noi înşine apariţiile fenomenale care învăluie în mister întregul ţinut.

Aproape terminasem de pregătit corturile când s-a întunecat. Pe negrul adânc se întindea un ocean de stele incredibil, un covor

de diamante strălucitoare. Ca un tărâm fermecat, Calea Lactee stăpânea întreaga noapte. Printre siluetele zvelte ale munţilor Groom am putut deslusi luminile de la ferma lui Medlin şi farurile maşinilor securităţii, care străbăteau mereu acest ţinut misterios al „Ţării de vis", cum mai este numită *Area 51*. Se putea deslusi strălucirea metropolei Las Vegas, aflată la o distanţă de 200 km. Nu se auzea nimic. Multe stele căzătoare, vestitori cosmici veniţi din „Lumea neagră", străbăteau rapid „Ţara de vis", vrând să ne atragă atenţia asupra misterului extraterestru.

Stelele au început să pălească. Peisajul era acum învăluit într-un albastru mirific. Lumina rece şi blândă a lunii se stingea în desişurile acelei pustietăţi, aflate într-un straniu contrast cu nisipul strălucitor. Lanţul de munţi sărăcăcios de la orizont sugera decorul impresionant al unei planete străine. Acolo unde luminile slabe ale maşinilor securităţii evidenţiau o activitate secretă neîntreruptă, acolo este posibil să se afle intrarea în imperiul unei forţe extraterestre! Vrăjiţi de acest peisaj am stat ore întregi în maşinile noastre, admirând priveliştea punctată de neobişnuitele obiecte luminoase, fascinaţi de acea lume bizară. Numai radioul aducea puţină viaţă în acel ţinut al lumii „extraterestre."

Din ce în ce mai mult, *Dreamland* — „Ţara de vis" a pus stăpânire pe noi şi am hotărât să împărţim timpul în ture. În cele două nopţi petrecute în pustietate n-am putut observa nimic neobişnuit. Peste *Area 51* nu se învârteau farfurii zburătoare precum musculiţele în jurul luminii. Cine s-ar fi aşteptat la aceasta! Totuşi, întâmplările şi descrierile din anii trecuţi nu pot fi trecute cu vederea.

În cartea intitulată „Nu suntem singuri!" am dat explicaţii cu privire la destăinuirile mai mult decât neobişnuite, chiar senzaţionale, ale fizicianului american Robert S. Lazar, care este de părere că la sfârşitul anilor '80 în *Area 51* a fost cercetat un disc extraterestru. Aici trebuie să recapitulez pe scurt trăsăturile principale ale istorisirii sale şi să prezint câteva detalii.

În vara anului 1982, Robert Lazar l-a întâlnit pe cunoscutul fizician Edward Teller, „părintele bombei cu hidrogen" Mai mult sau mai puţin întâmplător, Lazar a avut o discuţie cu Teller, cerându-i acestuia să-l ajute să primească o nouă funcţie. Vorbind despre Lazar, Teller a dat câteva răspunsuri curioase. Odată a spus: „Nu îl cunosc pe acest om. Sau poate l-am cunoscut, dar nu-mi aduc aminte. Trebuie să fi fost un tip simpatic. Însă îmi puneţi întrebări la care nu pot să răspund" Teller evită să răspundă. Oricum, în urma unei discuţii care a avut loc în laboratorul concernului tehnic EG&G (Edgerton, Germeshausen & Greer), Robert Scott Lazar s-a angajat să lucreze într-o zonă secretă de probă, în domeniul „sistemelor înaintate."

La sfârşitul anului 1988 Lazar a zburat cu un Boeing 737 de pe aeroportul McCarran din Las Vegas spre zona fostului lac Groom. De acolo călătoria a continuat într-un autobuz întunecos, spre direcţia vest. Prin parbrizul autobuzului, Lazar a putut observa o plancardă cu inscripţia „Area" sau „Tech Area S-4" Conform afirmaţiilor lui Lazar, acolo s-ar afla hangare camuflate, legate între ele, şi în care sunt ascunse nouă nave cosmice extraterestre.

Mult timp totul părea ca şi cum misterioasa zonă nu putea fi observată în nici un fel din nici un punct, şi nimeni nu putea verifica dacă acolo există hangare sau construcţii militare. Însă a fost descoperit cel puţin „un loc": muntele Sterling, înalt de 2500 m, situat la circa 50 de mile spre vest de Las Vegas. Aceste zone reprezintă visul fiecărui cercetător din *Area 51*! În anul 1995, când am vrut să împlinim acest vis, am urmat, din păcate, o direcţie greşită în ce priveşte calculele. Glenn Campbell a aflat că de pe muntele Sterling se poate observa o structură înaltă, situată în mijlocul fostului lac Groom. Noi înşine am recunoscut unele şosele care duceau în acel loc. Cu siguranţă, acolo există o instalaţie secretă. Acest lucru este dovedit şi de observaţia noastră, şi anume numeroase lumini slabe în partea sud-vestică a Complexului Groom, exact în zona fostului lac.

Una dintre acele nave extraterestre văzute de Lazar pe S-4 are forma tipică unei farfurii şi este bine proporţionată. El a numit-o în glumă „modelul sport" Lazar a fost cel care a trebuit să facă analizele tehnice. Activitatea sa se limita, aşa cum precizează el, la executarea ordinelor — nimeni nu avea voie să observe mai mult decât îi cerea îndeplinirea sarcinilor specifice. Fiecare lucra sub o presiune psihică enormă, era mereu ameninţat, îi era interzis să vorbească.

În cele din urmă a fost descoperită o mică parte din întregul secret, celelalte fiind făcute din observaţii ale diferitelor întâmplări, din presupuneri şi un şir de deducţii logice. Principiul compartimentării informaţiilor, aplicat pe scară largă, face ca accesul la informaţiile „sensibile" să fie practic imposibil. De multe ori Lazar însuşi a simţit nevoia de a cunoaşte, de a obţine informaţii despre situaţia reală.

Când Robert Lazar a văzut nava cosmică pentru prima dată, a crezut că are în faţă o minune. Un lucru era sigur: „Această tehnologie nu putea să provină de pe Pământ." Obiectul de zbor metalic, rotund, cu un diametru de 9 m şi o înălţime maximă de 5 m, funcţiona ca un întreg. Interiorul discului era de-a dreptul utopic. Nu existau margini şi colţuri, totul era rotund şi neted. Surprinzătoare era lipsa totală a aparaturii, dar şi mai surprinzător era faptul că în navă se aflau trei scaune foarte mici...

Lazar nu a putut să privească interiorul foarte mult. Probabil că de aceea i-au scăpat multe detalii importante, totuşi a trebuit să se ocupe de analiza tehnică a discului. Aşa cum el însuşi relatează, era vorba de un sistem exotic, care până acum nu a fost înţeles decât prin presupuneri. Energia era furnizată de un element transuranian, care nu se găseşte pe Pământ în stare naturală şi care nici nu poate fi obţinut pe cale artificială.

Pentru a putea înţelege mai bine cele susţinute de Robert Lazar, prezint în continuare un mic glosar în care se explică terminologia folosită de acesta.

Elementul 115: o substanţă supergrea, care se presupune că ar fi combustibilul reactorului din nava extraterestră. „115" se referă la numărul atomic teoretic al acestui element, plasându-l mult dincolo de orice element cunoscut pe Pământ. Lazar susţine că elementul nu este radioactiv, lucru posibil conform fizicii teoretice.

Amplificatoare gravitaţionale: un set de trei dispozitive, situate pe partea de jos a navei extraterestre, care amplifică şi focalizează o undă gravitaţională produsă de un reactor (vezi definiţiile de mai jos). Acţiunea amplificatoarelor gravitaţionale permite navei să parcurgă distanţele interstelare în timp scurt, „îndoind" sau „ondulând" spaţiul.

Undă gravitaţională: o undă care se emite spontan de către nucleul elementului supergreu. Într-o navă extraterestră, susţine Lazar, această undă este produsă în reactor şi direcţionată în sus printr-un tub central, numit **ghid de undă**, apoi în jos, de-a lungul marginilor navei, de către amplificatoarele gravitaţionale. Esenţa tehnologiei de propulsie a extratereştrilor constă în controlul undelor gravitaţionale.

Reactor: asemănător, în aparenţă, cu reactoarele construite pe Pământ, varianta extraterestră este o sursă emisferică de energie, cam cât o jumătate de minge de baschet, situată în centrul navei descrise de Lazar. Reactorul produce unde gravitaţionale prin elementul 115 şi megawaţi de energie electrică dintr-o reacţie materie-antimaterie.

Modelul sport: numele dat de Lazar navei pe care susţine că a lucrat la S4. Este unul din cele nouă modele pe care le-a văzut în laborator, dar este singurul pe care îl descrie în detaliu şi singurul pe care l-a văzut în funcţiune. L-a asemuit cu o presupusă navă fotografiată în Elveţia de Billy Meier.

Totuşi Robert Lazar nu a putut dezlega enigma sistemului propulsor. Ceea ce îl uimeşte este faptul că tocmai el a fost ales să participe la rezolvarea acestei probleme. Intervenise doctorul

Teller sau, cum crede Lazar, „realitatea este că eu eram cel solicitat de supraveghetori şi rezolvam problemele tehnice esenţiale"?

Dar îl frământau o mulţime de alte întrebări importante, precum provenienţa farfuriei zburătoare. Cine o construise? Cum comunicase cu armata?

Nimeni n-a putut să-i răspundă.

Prin analize complete şi prin reconstituirea mecanismelor esenţiale s-a încercat să se descopere modul de funcţionare al navei extraterestre şi, de asemenea, au existat încercări de reproducere a tehnicii ei.

Lazar nu a putut rezista prea mult presiunii psihice permanente şi secretelor legate de *Area 51*. Situaţia se înrăutăţea din mai multe motive. Lazar nu era pregătit să continue să lucreze cu acel proiect şi superiorii săi vedeau în el un potenţial trădător. Cine lucrează la proiecte secrete trebuie să fie stabil psihic şi serios în orice privinţă. În plus, în această perioadă, soţia lui i-a mărturisit că are o legătură extraconjugală, ceea ce a înrăutăţit situaţia.

În sfârşit, întreaga problemă a devenit foarte serioasă şi Lazar şi-a văzut salvarea într-un „tratament medical" Ştia prea multe lucruri, deci viaţa sa era în pericol. Când a dezvăluit opiniei publice toate cunoştinţele sale, şi-a luat adversarii ca din oală. Dacă i se întâmpla acum ceva „regretabil", cine s-ar fi îndoit apoi de povestea lui nebună? Un joc riscant, totuşi Lazar a câştigat: a reuşit, mai mult decât alţii, să atragă atenţia asupra misterelor din *Area 51*!

4 Pătratul Roşu

Robert Lazar nu a rămas pentru mult timp primul şi singurul care a păşit în mocirla „Lumii negre". Despre jurnalistul american Michael Di Gregorio s-a spus că a lucrat un timp în *Area 51* după

care a dispărut dintr-o dată. Unde? Nimeni nu ştie. Nu degeaba se spune: *Once you've gone black, you never come back!* — „Cine a păşit în «Lumea neagră» nu se mai întoarce"

Aşa s-a întâmplat şi cu cei 22 de oameni de ştiinţă implicaţi în programul SDI (*Strategic Defense Initiative*), care lucrau cu proiecte asemănătoare celor utilizate intensiv la baza Groom Lake. Toţi aceşti cercetători au murit între anii 1982 şi 1988, cei mai mulţi în împrejurări misterioase.

În scopul păstrării secretelor totul este permis! *Dreamland* este acum o bibliotecă plină cu mistere, un fel de „Triunghi al Bermudelor" în deşert.

Spaţiul aerian din jurul zonei *Area 51* este desemnat ca „Restricted Area R-4808E", fiind deci interzis pentru circulaţia avioanelor obişnuite. Cele care pornesc din Los Angeles spre Europa ocolesc mereu acest sector. Chiar şi piloţilor de la Baza Nellis, pe teritoriul căreia se află *Area 51*, le este interzis să zboare în acest spaţiu! Ei respectă interdicţia de a survola „Pătratul Roşu", aşa cum numesc ei această zonă. Căci piloţii ştiu că acel zbor ar fi ultimul lucru pe care l-ar face în viaţă dacă nu ar ţine cont de aceste limite. Mărturie stau numeroasele incidente care au avut loc de-a lungul anilor deasupra lacului Groom!

O observaţie neobişnuită este raportată în anul 1976 şi trebuie să fi fost făcută în timpul unei manevre „Red Flag" — o simulare de luptă aeriană care, alături de „Green Flag", „Maple Flag" şi alte manevre, are loc în fiecare an la Baza Nellis, (în 1995, setul de manevre este completa pentru prima dată cu „Coalition Flag"), un exerciţiu care depăşeşte în dificultate renumitul „Top Gun" şi care a avut un rol hotărâtor în războiul din Golf.

Un colonel din cadrul Forţelor Aeriene declară că, în anul 1976, un pilot numit „Charlie" s-a „decuplat" de la exerciţiul militar *Red Flag* şi, la bordul avionului său *Phantom F-4*, a pătruns forţat în zona interzisă. Când a trecut pe deasupra ţinutului

Groom a văzut jos mai multe aparate de zbor în formă de disc, care semănau unele cu altele. Cel mai mare dintre ele avea un diametru de aproximativ 25 de metri, cel mai mic măsura în jur de 10 metri.

După această descoperire s-a întors rapid pe cel mai scurt drum şi a aterizat în baza Nellis. Acolo era deja aşteptat. A fost imediat arestat. După un interogatoriu care a durat câteva ore a fost eliberat, însă nu mai era capabil să spună nimic despre descoperirea sa.

Există însă multe afirmaţii asemănătoare. Cele mai multe sunt greu de dovedit, chiar imposibil. În acest fel iau naştere legendele. Pe de altă parte, de aproape 40 de ani circulă zvonul că în *Area 51* există o tehnologie extraterestră, căci, încă de la începutul anilor '60, un tehnician a afirmat că a văzut acolo aparate de zbor de origine extraterestră. Afirmaţiile se completează şi se adeveresc tot mai mult. În iunie 1994 Tom Adams din Texas mi-a trimis două declaraţii despre incidente remarcabile care s-au petrecut în *Area 51* în anii '50. Acestea au fost primite de Adams în anul 1990 de la un anonim, sergent în armată, care a lucrat 20 de ani la USAF, dintre care mai mult de 10 ani ca tehnician de control al armelor.

În primăvara anului 1975 a avut loc primul incident. Unitatea sergentului (Escadrila de vânătoare nr. 301) a fost transferată la Carswell, în Texas, în apropiere de baza Nellis, pentru desfăşurarea manevrei *Red Flag,* manevră la care a participat şi fratele acestuia. Împreună cu un coleg de-al său, au fost chemaţi la bordul unui aparat *F-105D* pentru a-l asista pe pilotul-maior Jeff Daniels (pseudonim) la producerea unui material filmat de la bordul avionului.

„De-abia se oprise avionul când Daniels a încercat să scoată filmul din cameră. Fratele meu vroia să-l ajute, dar Daniels i-a spus să stea nemişcat... Apoi a început să rupă filmul... Le-a spus fratelui meu şi colegului său să uite că au văzut cum a fost distrus filmul. După aceea maiorul le-a amintit numai faptul că a zburat printr-o zonă interzisă. Nu a spus niciodată ce a văzut, însă ei

credeau că trebuie să fi filmat complexul Lockheed, care se presupune că s-ar afla în partea nordică a bazei Nellis... Maiorul Daniels a fost interogat de reprezentanți ai Oficiului pentru Investigații Speciale al Forțelor Aeriene (AFOSI) la scurt timp după aterizare. Mai târziu Daniels a trebuit să-și părăsească postul."

Al doilea incident s-a petrecut cu doi ani mai târziu, în mai 1977. „Aveam un pilot nou, pe nume John Marsh", își amintește sergentul. „În primele zile, John a zburat prost. În prima zi a greșit ținta și a doua zi a pierdut controlul. A treia zi fusese într-adevăr încordată. Ținta se afla la nord de Baza Nellis... John a trebuit să treacă pe un alt avion, căci propriul său avion avea o problemă tehnică. După 45 de minute de la decolarea avionului lui John, am fost înștiințați că acesta transmisese de la bordul avionului că avea probleme."

Presiunea uleiului oscila puternic. Marsh tocmai observase un complex de clădiri și un lac secat cu o pistă de aterizare. A vrut să aterizeze, însă conducerea manevrei *Red Flag* i-a ordonat să nu aterizeze acolo. Marsh a făcut apel pe canalul de urgență — același avertisment! Dar ce trebuia să facă? Avea probleme și pista se afla chiar sub el! A ignorat toate ordinele și a aterizat exact în *Area 51*!

„Tot ce a spus John despre acest loc", a urmat sergentul, „a fost faptul că acolo a fost întâmpinat de oameni înarmați. Nu a precizat dacă purtau sau nu însemne de grad, așa că nu știu ce fel de militari erau. A spus că a fost dus cu mașina într-o clădire împrejmuită cu un gard. Mașina avea ferestre întunecate. Încăperea în care a fost condus John nu avea ferestre și nici un zid despărțitor. În interior nu era nici un fel de mobilă.

După vreo trei-patru ore, timp în care a fost ținut în acea încăpere, i s-a oferit un telefon și posibilitatea să comunice bazei că este teafăr. Însă habar nu avea unde se afla.

Între timp, la baza Nellis s-au făcut căutări. În sfârşit a fost primită vestea că Marsh urma să fie trimis înapoi, însă avionul cu care zburase se afla în aceeaşi stare. Acest comunicat a fost recepţionat de căpitanul Walters care a fost luat cu o maşină întunecată şi dus la pista de decolare. Nu a spus niciodată ce drum a urmat. Singurul lucru pe care l-a spus a fost: „Ticăloşii mi-au ordonat, în caz că aş avea probleme cu avionul, să-mi îndrept nasul în altă parte şi s-o şterg de-acolo!"

John Marsh, care se numea de fapt Willie Kempe, a fost transferat în 1979 la Baza Luke din Arizona, unde unde a suferit un accident mortal la bordul unui *F-16*. Aşa cum am aflat de la Tom Adams, şi „Walters" era un pseudonim în spatele căruia se ascundea căpitanul Reynolds (mai târziu locotenent-colonel). În anul 1985 a demisionat din cadrul armatei şi de atunci lucrează la o firmă din California.

Nu numai în aer, ci şi pe pământ există restricţii în ceea ce priveşte zona Groom Lake. *Area 51* reprezintă un fel de „zonă cenuşie" militară, care deşi face parte din domeniul public, este interzisă ilegal de către autorităţile militare. Pe o distanţă de câteva mile în jurul acestei zone interzise patrulează maşini ale serviciilor de securitate. Pe plăcile de înmatriculare se poate citi: *US-Government — Official Use Only* („Guvernul Statelor Unite, numai pentru folosinţă oficială"). Totuşi posesorii nu au nici o emblemă de identitate. După toate aparenţele, aceste persoane nu au identitate. Nici armata, nici asociaţiile private nu sunt recunoscute ca fiind instituţii active. Unii spun că în spatele acestor lucruri se află „Corporaţia George Wackenhut", alţii că ar fi vorba de concernul EG&G.

Întâlnirile directe cu acele trupe speciale nu au loc prea des. Membrilor acestor trupe le este interzis contactul cu populaţia, pentru a-şi putea păstra anonimatul — totuşi ei sunt „mereu" prezenţi, observă totul şi, cu ajutorul emiţătoarelor, sunt în

permanență legătură cu baza Groom, oficial „inexistentă" Dacă în zonă apar „elemente suspecte", este chemat șeriful din Alamo, de la 40 de mile depărtare, care îi cercetează pe potențialii „spioni" Există însă și excepții.

În anul 1993, când ne vâram nasul în *Area 51*, am avut „onoarea" să fim abordați direct de doi membri ai trupelor de securitate, care ne-au cerut actele de identitate și ne-au amenințat că ne arestează. De această dată șeriful nu a venit. Să fi avut liber în ziua aceea?

Atunci am îndrăznit să înaintăm până în apropiere de limitele zonei *Area 51*. După ce vorbit cu Glenn Campbell despre acest lucru, am recunoscut imediat granițele actuale ale „Pătratului Roșu" În fața noastră se întindea panorama lacului Groom și baza sa obscură care se asemăna cu un oraș fantomă.

Trecerea spre misterioasa și interzisa „Lume neagră" se face printr-o pădure plină de indicatoare de avertizare și un șir de stâlpi ciuruiți de gloanțe. Cu toate aceste indicatoare s-a întâmplat totuși ca turiști neștiutori și nevinovați să înainteze și apoi să cadă în mâinile trupelor de securitate. Așa s-a întâmplat în ianuarie 1994 când șapte americani au fost reținuți ore întregi în pădure și amenințați cu armele. Nici unul dintre ei nu era interesat de bază, aceasta aflându-se la o distanță de câteva mile, în spatele lanțului muntos.

În ultimul timp, în zona Groom Lake s-au intensificat drastic măsurile de securitate. Peste tot în împrejurimi se află senzori și alarme care trebuie să atragă din timp atenția asupra „intrușilor" dintr-o zonă inaccesibilă. Fiecare emițător este conectat prin cablu la o baterie și două detectoare magnetice. Între timp este pusă în funcțiune și o cameră video pentru a surprinde asupra faptului pe „spionii" care, probabil, încearcă să facă schițe sau chiar să fotografieze baza, ceea ce este strict interzis!

Firește sunt și oameni interesați de acea „inexistentă" și ascunsă bază OZN. Zăpada din zona Groom Lake era foarte mare când

au putut fi observate în apropiere echipe de televiziune. În aprilie 1994, militarii au confiscat echipamentul de filmat al postului de ştiri ABC, echipament în valoare de câteva sute de mii de dolari. Singurul care a fost intervievat de „intruşi" a fost Glenn Campbell. Totuşi nu fusese filmată baza. Câteva săptămâni mai târziu aparatele au fost înapoiate echipajului. Pe 19 iulie 1994, Glenn Campbell a fost arestat şi i s-au pus imediat cătuşe, deoarece intervenise între şerif şi vehiculul unei alte echipe de televiziune, pentru a protesta împotriva percheziţionării maşinii.

Glenn Campbell luptă din răsputeri împotriva secretului care învăluie *Area 51*. De câţiva ani încoace el observă bănuitor încercările de „muşamalizare" ale autorităţilor. Armata pune stăpânire mereu peste tot mai multe teritorii. În toamna anului 1993, doctorul Sheila Widnall, ministrul forţelor aeriene, s-a adresat ministrului de interne solicitând ca ţinutul să treacă oficial în posesia Bazei Nellis.

O situaţie paradoxală! De ce trebuie mai mult spaţiu dacă acolo nu există nimic?

Fireşte că Sheila Widnall a tăgăduit existenţa bazei: „Groom Lake? Dar unde se află acesta?" La fel de „neştiutori" s-au arătat a fi colonelul Bud Bennett de la baza Nellis şi generalul Walter S. Hogle, director al departamentului pentru relaţia cu publicul din cadrul Froţelor Aeriene — asta ca să nu pomeninm decât câteva nume. Singurul care, în mod surprinzător, a vorbit despre „amenajările de la Groom Lake", a fost maiorul George Sillia, un subaltern de-al lui Hogle, care în februarie 1994 a vorbit presei despre „tresăririle cerului" din Las Vegas. Oare Sillia a regretat între timp declaraţia sa despre existenţa complexului Groom? Este posibil. Cel care îndrăzneşte să amintească faptul că în regiunea Groom Lake s-ar afla un astfel de complex riscă să fie arestat!

Deja în anul 1984 Baza Nellis cuprindea 36000 ha de teren. Protestele au fost numeroase, însă armata a ieşit învingătoare, căci această campanie de cucerire s-a desfăşurat cu consimţământul

congresului american. Deputatul Harry Reid din Nevada a fost invitat de către Forţele Aeriene la o vizitare a terenurilor achiziţionate. După vizită, acesta şi-a schimbat complet atitudinea, sprijinind fără rezerve tactica de păstrare a secretului !

În afară de aceasta, ocuparea terenului de către *Area 51* a avut loc la puţin timp după ce Linda Howe a obţinut informaţiile senzaţionale despre tehnologia extraterestră — informaţii asemănătoare cu cele obţinute de William Moore şi Robert Lazar...

Conform declaraţiilor aviaţiei militare, ocuparea teritoriului din 1984 s-a înfăptuit în urma unor *ordine primite de la autorităţile militare*! Ce fel de ordine?

„Nu există ordine care să poată încălca legilor Statelor Unite!" a protestat congresmanul John Seiberling. Acesta bănuia că ordinul venea din partea ministrului apărării naţionale, Caspar Weinberger, sau chiar din partea preşedintelui Reagan.

Acum începe o nouă rundă a luptei împotriva *Area 51*! Din nou este aruncat un văl întunecat asupra misterului învăluit de atâtea ori! Din nou „Pătratul Roşu" este extins peste ţinuturi „pustii". Justificarea armatei este şubredă: totul este absolut necesar pentru a garanta „siguranţa publică" Aceasta este o manevră foarte des folosită pentru a păstra ascunse secretele!

După „actul de binefacere" din 1958 este nevoie de aprobarea Congresului pentru însuşirea unui teritoriu de peste 2000 ha, o situaţie pe care armata încearcă însă să o evite, pentru a scăpa de publicitate! Armata a primit un teritoriu „restrâns" de 1600 ha. Era suficient pentru a intra în posesia munţilor White Sides şi Freedom Ridge. Din câte se relatează, se pare că cele 1600 de hectare rotunjesc o suprafaţă totală de 800000 ha (!).

„Lumea neagră" — „o gaură neagră"!

O „zonă-tampon" o învăluie pe următoarea; cât timp trebuie să continue aceasta? Nevada devine din ce în ce mai mult *Nellisvada*!

În august 1994 situația se înrăutățește. Apar tot mai multe indicii cum că terenurile „salvate" pentru scurt timp vor fi adjudecate de către Forțele Aeriene pe la mijlocul lunii octombrie. Cu aceasta mi-am pierdut speranța de a putea spiona încă o dată înaltele granițe. În ziua de 5 septembrie am primit un fax de la Glenn Campbell: „Lupta nu s-a terminat încă. Hotărârile au fost amânate pentru altă dată — cred că va mai dura cel puțin șase luni de acum înainte"

Deci încă un termen de grație! Însă tensiunea crește din ce în ce mai mult. Există vreo speranță ca militarii aproape atotputernici din *Area 51* să nu câștige?

Deocamdată nu. În anul 1995, la începutul lunii aprilie, de pe White Sides am putut să văd încă o dată baza „inexistentă" Câteva zile mai târziu am observat un lucru ciudat: indicatoarele și stâlpii care fuseseră amplasați de către salariați anonimi ai bazei în săptămânile următoare marcau acum numai noile granițe ale teritoriului ocupat de *Area 51* și era interzis accesul spre cei doi munți...

Este mai mult decât ciudat faptul că tocmai acum, după autoeliminarea principalului inamic, Uniunea Sovietică, măsurile de siguranță și de păstrare a secretului au fost întărite masiv pe *Area 51*. Ciudat, abstracție fac activitățile serviciului secret din anii trecuți, precum și specialiștii. De ce, de exemplu, americanii au dublat numărul sateliților de spionaj începând cu sfârșitul războiului rece? Este ca și cum SUA s-ar fi înarma împotriva unui dușman din afară — sau mai precis: de „deasupra", din cosmos!

5 Lumini deasupra „Imperiului Negru"

Dacă ar fi într-adevăr așa, dacă SUA a încercat, în *Area 51*, să perfecționeze tehnologia de apărare împotriva unei forțe extraterestre, atunci nu ar fi vorba despre o „bază a extratereștrilor" —

aşa cum s-a crezut — ci de o „bază anti-extraterestră" Acolo ar fi analizate farfuriile zburătoare pentru a li se găsi principalele puncte slabe — nici o tehnologie nu este perfectă. În orice caz, a fost posibilă construirea unor arme de apărare împotriva extratereştrilor. Toate aceste gânduri echivalează într-un anumit punct cu pure speculaţii, căci nu ştim exact cum se petrec lucrurile în *Area 51*. Totuşi nu trebuie să uităm un lucru: pe lângă numeroasele declaraţii ale martorilor există şi câteva documente guvernamentale, secrete până acum, care confirmă realitatea fenomenului OZN. Din unele note informative şi rapoarte militare reiese că ne confruntăm cu o inteligenţă străină. Aici *Area 51* joacă, de cele mai multe ori, un rol esenţial. Acestui material impresionant îi vom acorda mai târziu mai multă atenţie.

Aşa cum Linda Howe a aflat în cursul neobişnuitei sale „staţionări" la Baza Kirtland, în anul 1964, în New Mexico, ar fi avut loc o înţelegere între guvernul american şi o forţă extraterestră. Dezinformare? În ce scop?

Preşedintele Reagan s-a referit cu multă seriozitate la posibilitatea unei ameninţări din partea unei inteligenţe extraterestre. Astfel, în ziua de 21 septembrie 1987, în plenul Adunării Generale ONU din New York, el a afirmat: „Cred că deosebirile dintre noi toţi ar dispărea rapid dacă am fi ameninţaţi de nişte fiinţe extraterestre."

În primăvara anului 1988 a susţinut această idee pentru a doua oară: „Mă întreb adesea ce s-ar întâmpla dacă toţi cei care trăim în această lume am descoperi dintr-o dată că suntem ameninţaţi de către o forţă extraterestră!" Dacă analizăm fragmentul „...dacă toţi cei care trăim în această lume am descoperi..." ne dăm seama că este formulat ca şi cum o mână de „aleşi" ştiu deja de existenţa acelei forţe extraterestre, pe când restul omenirii nu ştie nimic.

Linda Howe se întreabă: „Dacă armele şi sistemele de apărare constituie principala grijă a administraţiei, atunci care este motivul pentru care informaţiile referitoare la fiinţele extraterestre sunt

ţinute ascunse faţă de opinia publică? Încearcă guvernul să-şi perfecţioneze armamentul? Am cunoscut noi tehnologia şi navele cosmice extraterestre şi am folosit această tehnologie în programele *Stealth*, respectiv în *Războiul Stelelor*? Aceste sisteme au fost realizate pentru a fi folosite într-un conflict cu extratereştrii ca şi cel cu ruşii?"

Ronald Reagan trebuie să fi plănuit ca, în cazul unei ameninţări din partea fiinţelor din cosmos, să împartă misterul Războiului Stelelor cu preşedintele Gorbaciov şi să îndrepte sistemele de apărare împotriva ameninţării extraterestre.

Dar sunt puse în funcţiune programele de acest fel, care acum, după dispariţia Uniunii Sovietice, sunt păstrate în secret în *Area 51*?

Se ştie că programul SDI — Iniţiativa de Apărare Strategică, denumit şi *Războiul Stelelor*, a fost continuat şi în 1994, numai că sub un nume nou: BMD (*Balistic Missile Defense*). Poate fi vorba chiar de o finalizare a proiectului SDI. Însă despre întâmplările din Baza Groom se fac cele mai multe speculaţii.

În *Area 51* au loc aproape în permanenţă activităţi militare. Nopţile sunt pline de apariţii şi lumini ciudate. Cele mai multe dintre acestea pot fi explicate. În mai 1993, chiar şi Robert Lazar a afirmat că 99% din totalul obiectelor de acolo nu sunt farfurii zburătoare.

De exemplu, acolo există lumini care străbat întregul ţinut. Să fie farfurii zburătoare? Observatorii luaţi prin surprindere ar putea să se înşele. În realitate însă, sunt gazele emise de avioanele care zboară în timpul luptei fără lumini de poziţie. Deasupra munţilor Groom apar adesea şi sfere luminoase. Multe dintre ele nu sunt altceva decât lumini de magneziu care au rolul de a lumina locul luptei. Altele, mici globuri luminoase, sunt folosite pentru a „păcăli" proiectilele inamice.

Deasupra Bazei Groom se arată „Old Faithful", un obiect care apare aproape în fiecare noapte. Se arată între orele 4.45 şi 5.00 dimineaţa, de cele mai multe ori în direcţia lacului Papoose. Pluteşte un timp, aproape nemişcat deasupra munţilor, apoi se îndreaptă spre sud, după care se scufundă încet, până dispare total. Nu de puţine ori această apariţie a fost luată de Lazar drept una din faimoasele farfurii zburătoare. Glenn Campbell a descoperit că nu sunt nimic altceva decât luminile unui Boeing 737, unul dintre acele aparate care zboară zilnic dinspre Las Vegas, trecând pe deasupra lacului Groom, avion care aparţine companiei „Janet Airlines" Nimeni nu ştie ce sau cine se ascunde în spatele cuvântului „Janet". Unii presupun că este o abreviere pentru „Joint Army Navy Employee Transport"

Multe dintre apariţiile uimitoare pot fi explicate, însă nu *toate*!

De multe ori şi experţii au observat în spaţiul *Area 51* lucruri neobişnuite. Bob Lazar crede că farfuriile zburătoare au fost mutate între timp într-un alt loc secret (După ce *Dreamland* — „Ţara de vis", fusese demascată). Cu toate acestea există declaraţii incredibile despre obiectele fenomenale din spaţiul *Area 51*. Astfel, un jurnalist militar a relatat întâmplarea pe care a avut-o în apropiere de *Area 51*, în ianuarie 1994:

„Mă aflam în apropierea unui post de observaţie. La ora 22.14 am văzut cum un glob de lumini multicolore a coborât în spatele unui munte, în partea de nord a lacului Papoose, la o distanţă de aproximativ 18 mile. Timp de un sfert de oră obiectul a realizat mişcări de zbor incredibile.

De mai bine de 20 de ani mă ocup cu tehnologia militară şi aviatică şi, la dracu', pot să identific aproape orice avion militar, orice rachetă, orice proiectil sau bombe existente. Totuşi nu am văzut niciodată aşa ceva. Obiectul se oprea într-un loc, apoi se mişca brusc cu 5 până la 6 grade, continua să plutească pentru ca apoi să se balanseze şi iar să plutească. Aproape că tremuram de

frică, totuşi am reuşit să montez teleobiectivul şi să fac câteva instantanee. N-am nici cea mai mică idee ce-ar fi dacă aş începe să cred povestea cu navele cosmice de pe S-4. Asta chiar că mă sperie."

O întâmplare senzaţională mi-a destăinuit-o observatorul Chuck Clark din California la sfârşitul lunii martie 1995. Să vă spun cum ne-am cunoscut. Fără să ştim unul de celălalt, eram amândoi la „vânătoare" de OZN-uri pe teritoriul *Area 51*. Deşi eram la distanţă, fiecare a văzut lanterna celuilalt. Ziua următoare ne-am întâlnit în Rachel şi ne-am putut identifica.

Chuck mi-a arătat un şir de înregistrări ale bazei secrete. Se puteau vedea fără dificultate cele mai mici amănunte. El chiar a reuşit să recunoască feţele, culoarea părului şi a pielii personalului din complexul Groom!

În timpul discuţiei am făcut schimb de descoperiri despre Galaxia văzută pe cerul atât de senin, pentru ca apoi să revenim la misterele „Ţării de vis". Ceea ce mi-a spus Clark mi-a tăiat respiraţia.

Cu numai treisprezece zile înainte de întâlnirea noastră, într-o noapte a ieşit să observe stelele şi să urmărească spaţiul de deasupra zonei S-4. Exact în acea noapte, (18-19 martie 1995), a fost martorul unui „OZN-Lazar". Obiectul a ieşit brusc la suprafaţa lacului Papoose. Avea o strălucire de 2-3 ori mai intensă decât cea a planetei Jupiter. Se deplasa incredibil: manevre de zbor radicale, opriri bruşte, „sărea" în fracţiuni de secundă între două puncte de pe cer. „Asta este tehnologie «străină». Altă posibilitate nu există. Nici un avion sau rachetă nu poate să se deplaseze aşa", mi-a spus Clark, care cunoaşte bine apariţiile de pe cerul nopţii.

În februarie 1994 şi Glenn Campbell a remarcat „cazul Lazar": „Oricine poate să mintă sau să inventeze despre faptul că a lucrat într-o bază OZN secretă. Dar să descrie atât de multe detalii nu este un lucru simplu. Este uşor să declaraţi adevărul — pentru aceasta încercaţi să vă amintiţi ce s-a întâmplat. Pentru ca un

mincinos să-şi susţină afirmaţiile, trebuie să aibă nervii foarte tari, ca să nu cedeze... Dacă-l întrebaţi pe Lazar despre forţa gravitaţională sau despre împrejurările în care a lucrat în *Area 51*, răspunsurile pe care le dă acum corespund cu cele spuse mai devreme. Afirmaţia sa este discretă, logică şi plină de acea nuanţă curată şi neaşteptată care nu poate să aparţină decât realităţii."

Lazar a trecut de detectorul de minciuni de mai multe ori, toate testele fiind în favoarea lui. A fost întrebat despre secrete, astronauţi, precum şi de personalul din *Area 51*, de programe şi localităţi, şi a putut să răspundă corect în cele mai mici detalii. Între timp, Lazar a obosit să fie întrebat mereu despre aceeaşi temă şi nu mai este interesat să coopereze cu cei care se ocupă de *Area 51*.

În afară de Lazar au fost şi alţii care au vorbit despre misterele din *Area 51*. Printre aceştia se numără şi agentul CIA Marion Leo Williams, decedat în 1989. În anii '70 a început să lucreze la firma Lockheed. Acolo i s-a spus că Lockheed ar aproviziona o bază ultrasecretă din Nevada cu instrumente şi informaţii cu ajutorul cărora este analizată tehnologia OZN-urilor avariate precum şi anatomia celor aflaţi în ele. Misiunea lui Williams era de a organiza aparatele de provenienţă străină şi de a le duce în Nevada pentru a fi preluate de bază.

Ca şi Lazar, Williams a spus că a fost dus de mai multe ori în *Dreamland* cu un autobuz întunecat, fără să ştie exact unde se află acel ţinut. Conform afirmaţiilor lui Williams, cea mai mare parte a instalaţiei se află sub pământ sau este amplasată în dealuri. Şi Williams crede că în laboratoarele din *Dreamland* se introduc tehnologiile extraterestre în construirea avioanelor terestre, precum bombardierul *Stealth*. Acolo se realizează experimente biologice pe fiinţe umanoide. Puţin înainte de moartea sa, când încălcarea secretului nu mai avea importanţă pentru el, Marion L. Williams a povestit unei rude întâmplarea sa neobişnuită.

La cel de-al 24-lea simpozion anual MUFON (*Mutual UFO Network*) din Richmond, Virginia, reporterul de televiziune

George Knapp a numit numeroşi martori care susţin declaraţiile lui Robert Lazar. Knapp, primul care l-a adus pe Lazar la televiziune, a amintit, printre altele, şi de un inginer electronist care a lucrat în Baza Groom în anii '70; un tehnician de la EG&G răspunzător pentru producerea documentarului video despre toate proiectele întreprinse de el, printre care şi testul de zbor al unei nave extraterestre; un membru al personalului de securitate în acel timp; un cunoscut biolog din Las Vegas, care a afirmat că a participat la analizele extratereştrilor. Nu în ultimul rând este membrul unei cunoscute familii din Nevada care în anii '50 a contribuit la realizarea proiectelor secrete. El a promis că, după moartea sa, Knapp va primi o casetă video care conţine câteva înregistrări OZN.

Şi Knapp crede că farfuriile zburătoare din *Area 51* au fost duse între timp într-un alt loc. Dar unde, nu se ştie. Dacă John Lear are dreptate, atunci navele cosmice sunt ascunse în poligonul de testări de la White Sands, New Mexico.

Există, aşa cum s-a arătat, un şir de baze americane secrete care adăpostesc tehnologia extraterestră. În anul 1988, un informator a declarat că la Baza Edwards din California a văzut un obiect zburător în formă de disc, ascuns în „Hangarul Delta" sau „Hangarul 1051"

Într-un fel se pare că numărul „51" are legătură cu extratereştrii! În mod curios, Comisia nr. 51 a Uniunii Astronomice Internaţionale (IAU) se ocupă cu SETI — programul de căutare a inteligenţei extraterestre! La o audiere privind extinderea teritoriului *Area 51*, printre militari a fost chemat un musulman care a dat câteva citate din Coran. Existau câteva pasaje despre extratereştri — în capitolul 51!

Acel informator anonim a văzut în *Area 51* mai multe obiecte de zbor pe care le-a descris exact aşa cum a făcut-o Lazar.

În legătură cu baza secretă Dulce, autorul William F. Hamilton a citat un reprezentant al contraspionajului, a cărui declaraţie

confirmă toate acele zvonuri despre farfuriile zburătoare existente în *Dreamland.*

În *Area 51* au fost ascunse şi fiinţe extraterestre? În afară de un şir de declaraţii vagi, nu există nici o dovadă. „Martorul principal", Robert Lazar, se distanţează de această întrebare. O singură dată văzuse, însă pentru scurt timp, doi oameni de ştiinţă aplecaţi asupra unei fiinţe mici. Despre posibila existenţă a extratereştrilor în *Area 51* mi-a scris William Hamilton în martie 1995:

„O doamnă din Las Vegas a auzit vorbindu-se despre un extraterestru de 1,8 m aflat în zona de probă Nevada. De asemenea un informator a declarat că a văzut acest extraterestru «mare» în timp ce lucra în zona de testare. Aceşti informatori doresc să rămână anonimi..."

În mod „normal", este vorba de extratereştri *mici.* Însă martorii spun că au văzut şi fiinţe relativ mari. Oare aceste declaraţii sunt nişte înşelătorii sau există probabil dimensiuni diferite ale extratereştrilor? Din nou o întrebare la care nimeni nu ştie să răspundă sau, cel puţin, la care nimeni nu îndrăzneşte să răspundă!

Căci unii ştiu mai mult.

Glenn Campbell a afirmat: „Dacă vreodată s-ar dărâma toate zidurile care împrejmuiesc Groom Lake, se înţelege că multe poveşti de groază ar ieşi la lumina zilei.

Cele mai înfiorătoare dintre acestea provin din mecanismele de păstrare a secretelor. Mii de angajaţi din *Area 51* nu au putut fi reduşi la tăcere. Acel reporter care vorbeşte de un angajat (din *Area 51*) ştie că acolo există şi multă teamă. Cel care spune un cuvânt în plus va fi dus în ziua următoare într-una din camerele de conferinţe slab luminate de un neon rece, în faţa unui reprezentant al securităţii. Este folosită chiar şi tortura — tortura fizică. Într-o societate ca aceasta, reprezentantul securităţii are mână liberă pentru a face tot ceea ce vrea, iar vinovatul este lipsit de drepturi sau protecţie."

În primăvara anului 1995, când am discutat cu Glenn Campbell despre interesul său principal în ceea ce priveşte *Area 51*, spre marea mea surpriză, el s-a pronunţat împotriva OZN-urilor şi nu a aparatului *Aurora* sau a altor avioane secrete. Când i-am amintit că înainte susţinuse contrariul, el a clătinat imediat din cap şi mi-a spus că, între timp, a luat contact cu noi martori oculari care l-au convins că utopicul scenariu Lazar este în realitate depăşit. În special declaraţiile unui martor numit de Campbell „seniorul Lazar" susţin acest lucru.

Din informaţiile pe care le oferă Campbell reiese că, în 1973, fusese organizată o aşa-zisă „administraţie satelit", condusă de Richard Nixon, care se ocupa în exclusivitate cu proiectele şi problemele OZN.

În barul-motel de lângă *Area 51*, *Little A „Le" Inn*, aflat în mica localitate Rachel, se duc deseori membrii „inexistentei" Baze Groom. La întrebările curioşilor aceştia au grijă să răspundă: „Pot să-ţi povestesc, dar apoi trebuie să te ucid" Aceste persoane nu sunt în siguranţă nicăieri. Tot ceea ce fac sau spun este observat şi înregistrat. Ochii şi urechile serviciilor secrete sunt peste tot.

Jurnalistul german Adalbert Bärwolf a povestit întâmplarea în cartea sa *Die Geheimfabrik* („Fabrica secretă"):

„La prima mea vizită în Los Alamos, oraşul atomic, care are numai un hotel şi nici un taxi, când am luat masa cu însoţitorul meu de la relaţiile cu publicul în singurul restaurant, am discutat despre ocupaţia principală a serviciilor militare. Barmanul s-a apropiat de masa noastră şi a murmurat întrebarea: «Cine vorbeşte aici de bombe?» Fireşte că vorbeam despre bombe atomice. Despre ce altceva se poate vorbi în Los Alamos decât despre bombe! Când barmanul a observat că însoţitorul purta la veston legitimaţie cu ştampilă şi semnătură, ne-a lăsat să continuăm discuţia şi ne-a adus un alt pahar de gin."

Area 51 este o junglă inaccesibilă a misterului, un imperiu al umbrelor în care nu s-a putut deloc răzbi, nici până în ziua de

astăzi. Nimeni nu a spus nimic concret despre întâmplările de acolo. Unii au trebuit să-şi plătească complicitatea chiar cu viaţa. Un rol total neobişnuit într-un joc periculos l-a avut Robert Lazar. Ceea ce a oferit publicităţii pare a fi incredibil. Totuşi multe lucruri dovedesc că spune adevărul. Dacă ne îndoim de el, înseamnă că nu este decât un mincinos talentat, dar există numeroase declaraţii şi însemnări care confirmă afirmaţiile sale. Există însă posibilitatea ca ceea ce a divulgat să nu fi trăit el însuşi, ci să fi primit informaţiile de la surse anonime. Totuşi Lazar cunoaşte prea bine detaliile.

În nici un caz nu s-a spus ultimul cuvânt despre Lazar şi despre farfuriile zburătoare din *Area 51*. Toate acestea au trebuit să fie impresionante şi autentice, căci într-adevăr, trebuie să treacă un timp până când un nou Lazar să iasă la rampă cu declaraţii la fel de vaste, detaliate şi senzaţionale. Totuşi: Va fi posibil? „Martorul principal" nu va fi adus rapid la tăcere de către armată?

Nu se ştie. Poate să fie însă un şarlatan, înfumurat, escroc sau născocitor de basme. Dar declaraţiile martorilor devin tot mai numeroase, ceea ce anunţă vremuri grele pentru cei care păstrează secretele. *Trebuie* să ne fie clar că armata, administraţia, serviciile secrete, vor tăgădui „până la urmă" totul — căci noi ştim că aceste organisme (printre altele) au tăgăduit şi complexul militar a cărui existenţă a fost dovedită de mult timp.

Deasupra acestor fapte şi declaraţii se află şi numeroase documente şi lucrări secrete, oficiale, scrisori prezidenţiale şi memorii, studii şi rapoarte militare care confirmă relatările martorilor.

Toate aceste indicii, ţinute în mare parte sub cheie, se unesc tot mai mult, formând un strigăt de protest împotriva acelora care muşamalizează, acoperă, ascund în continuare.

IV UFO GATE

„Pe data de 17 iunie 1972, delegații comitetului pentru realegerea președintelui au pătruns în sediul central al Partidului Democrat din Washington DC, cu intenția de a obține unele informații cu caracter politic. Richard M. Nixon s-a folosit de înalta sa funcție pentru a activa personal, ca delegat și colaborator, în vederea ascunderii realității și activităților secrete ilegale." Am citat din articolul I al acuzației împotriva lui Richard Nixon, primul președinte american eliberat din funcție.

Asemănător cu cazul Watergate, *numit astfel după imobilul Watergate în care se află sediul central al democraților, după patru decenii pare să aibă loc o nouă tăinuire a informațiilor despre fenomenul OZN. Această tactică a fost numită de Stanton T. Friedman „Cosmic Watergate" Guvernul american se învăluie în tăcere când această temă este adusă în discuție. Tactica de tăinuire a fost adoptată și de alte organisme și organizații ale administrației, într-o măsură mai mare sau mai mică. Rezultatul: o „acoperire" universală, o tăinuire a faptelor care ne-au fost prezentate într-o imagine „oficială" asupra lumii înconjurătoare, dar care nu este altceva decât o imagine deformată, de-a dreptul medievală.*

Din ce în ce mai mult atingem un nou stadiu al cunoștințelor, pășim vizibil într-o fază interesantă, eficace, lipsită de metode caraghioase, în ceea ce privește tema OZN. Martorii oculari își

asumă un risc considerabil atunci când aduc la cunoştinţa publicului întâmplările neobişnuite prin care au trecut. Pe de altă parte, din fericire, publicitatea le oferă o mare receptare şi atenţie. Astăzi, mai mult ca niciodată, în subconştientul nostru începe să prindă rădăcini adânci sentimentul că fiinţele necunoscutului sunt aici!

În ciuda acestei tăinuiri vehemente au apărut tot mai multe indicii din dosarele diferitelor autorităţi (dosare ce sunt în mare parte ascunse), ale instituţiilor militare şi ştiinţifice, ale serviciilor secrete. În plus, din cele mai diferite surse, de o mare credibilitate, provin indicii surprinzătoare, şocante, aruncând o lumină total diferită asupra lumii pe care o vedem noi. Deci este timpul să aruncăm o privire în spatele culiselor şi să depistăm faptele care, în mare parte, sunt necunoscute de marele public.

Misterul numărului 12

Unele zile sunt păstrate în amintire pentru întreaga viaţă. Deodată, de la o clipă la alta, se schimbă totul, în unele cazuri spre bine, în altele spre rău, iar în alte cazuri se ştie numai că s-a întâmplat ceva hotărâtor, consecinţa neputând fi trecută cu vederea.

Pentru producătorul de film Jaime Shandera, ziua de 11 decembrie 1984 a fost o astfel de zi. În acea dimineaţă a găsit în cutia poştală un plic ciudat. Nu conţinea numele expeditorului, doar ştampila indica locul de unde a fost expediată: Albuquerque, New Mexico. În plic era un alt plic mai mic, iar în acesta un altul care nu conţinea nimic altceva decât un film nedevelopat. Shandera a devenit curios. În ziua următoare avea negativele. Pe peliculă puteau fi recunoscute imaginile unor documente secrete ale guvernului american, cuprinzând informaţii mai mult decât uimitoare!

Acest document care i-a fost trimis lui Shandera în mod misterios, datează din 18 noiembrie 1952 şi poartă numele: *Document informativ: Operaţiunea MAJESTIC-12 / Pregătit pentru preşedintele ales Dwight D. Eisenhower (Strict confidenţial)*

El mai conţinea şi următorul „**AVERTISMENT**: ACEST DOCUMENT ESTE TOP SECRET — DOAR PENTRU PERSOANE AVIZATE şi conţine informaţii esenţiale pentru securitatea naţională a Statelor Unite."

Acest document, un rezumat al unui document mai cuprinzător, atestă afirmaţia amiralului Roscoe H. Hillenkoetter către noul preşedinte, Dwight D. „Ike" Eisenhower, şi anume că în anul 1947, în New Mexico s-a prăbuşit o navă extraterestră. Şi în continuare (pagina 3 a documentului):

„Pe 07 iulie 1947 a început o operaţiune secretă de recuperare a epavei obiectului, în vederea studierii ştiinţifice. În cursul acestei operaţiuni, recunoaşterea aeriană a descoperit patru fiinţe umanoide, care aparent fuseseră ejectate din navă la un moment oarecare dinaintea exploziei. Acestea căzuseră la sol la o distanţă de circa trei kilometri est de locul prăbuşirii. Toate patru erau moarte şi într-o stare avansată de degradare, datorită acţiunii animalelor de pradă şi expunerii la intemperii în timpul de aproximativ o săptămână scurs până la descoperirea lor. O echipă ştiinţifică specială a primit sarcina recuperării cadavrelor pentru studiu. Epava navei a fost şi ea transportată la mai multe locaţii. Martorii civili şi militari din zonă au fost instruiţi, iar reporterilor li s-a oferit o versiune acoperitoare plauzibilă, conform căreia obiectul ar fi fost, de fapt, un balon meteorologic."

Aşa cum reiese din pagina a doua a documentului, a fost iniţiată „Operaţiunea Majestic 12", cea mai secretă acţiune de cercetare, condusă chiar de preşedinte. A fost creată la 24 septembrie 1947 de către preşedintele Harry S. Truman, la cererea doctorului Vannevar Bush, a consultanţilor ştiinţifici ai

președintelui și a ministrului James V. Forrestal. Grupul de cercetători, având codul „MJ 12", era constituit din 12 personalități, militari și oameni de știință care formau elita de conducere a proiectului de cercetare a materialului extraterestru. Componența grupului „Majestic 12" era:

- **Roscoe Henry Hillenkoetter** (1897-1982), amiral, primul director al CIA (Central Intelligence Agency), înființată în anul 1947, deci în anul în care a avut loc prăbușirea Roswell.
- **Dr. Vannevar Bush** (1890-1974), om de știință. A condus, printre altele, „Comitetul Consultativ Național pentru Aeronautică" (NACA) și „Oficiul pentru dezvoltare și cercetare științifică" (OSRD). Doctorul Bush a fost consultant științific al președintelui.
- **James Vincent Forrestal** (1892-1949), secretar al marinei. În iulie 1947 (!) i-a fost oferit postul de secretar al apărării. În ziua de 22 mai 1949 a decedat în urma unui șoc nervos.
- **Walter Bedell Smith** (1895-1961), general, în timpul celui de-al doilea război mondial a fost comandantul lui Eisenhower și pe 1 august 1950 l-a înlocuit pe Forrestal în MJ-12. Între anii 1950-1953, generalul Smith a fost director CIA.
- **Nathan Farragut Twining** (1897-1982), general în forțele aeriene, șef al *Air Materiel Command* la Wright Field, șef de stat-major al forțelor aeriene; șef al Statului Major Interarme.
- **Hoyt Sandford Vandenberg** (1899-1954), general în forțele aeriene, din 1946 directorul CIG („Central Intelligence Group") al instituției CIA.
- **Dr. Jerome Clark Hunsaker** (1886-1984), unul din cei mai renumiți ingineri în domeniul aeronauticii, fost președinte al *National Advisory Committee on Aerospace*.
- **Sidney William Souers** (1892-1973), amiral, consultant al președintelui Truman în problema finanțelor armatei, primul director CIG.

Drumul către baza militară Holloman. Începând cu anul 1964, de la această bază au parvenit diverse documente şi declaraţii referitoare la întâlnirea dintre armată şi o civilizaţie extraterestră.

Archuleta-Mesa de lângă Dulce, New Mexico. Se spune că aici se ascunde un complex subteran în care au staţionat fiinţe extraterestre.

Cu toate acestea, declaraţiile corespunzătoare sunt în număr foarte mic, la fel şi indiciile. Este posibil ca totul să fi fost „regizat" în scopul dezinformării.

Aeroportul McCarran din Las Vegas, Nevada. De aici, avioanele misterioasei companii JANET Airlines se îndreaptă către Area 51, o zonă în care se presupune că a fost testată tehnologia OZN.

Autorul discutând cu expertul Bazei Nellis, Tim Gerlach

Indicator de avertizare. Asemenea indicatoare sunt foarte numeroase pe drumul ce duce spre Groom Lake, până la intrarea acestuia în „Lumea Neagră". În ziua de 10 aprilie 1995 armata a dat din nou lovitura, „înghiţind" în jur de 2000 ha de teren, pentru a înlătura orice indicii despre baza care, oficial, nu există. Oare ce se întâmplă acolo?

Această fotografie nocturnă reprezintă o „mică" parte a bazei Nellis.

Legendara cutie poştală de culoare neagră, aflată la o distanţă de câteva mile de graniţa zonei inaccesibile numită Area 51. *Din acest punct au fost observate obiecte zburătoare neidentificate. Ridicătura din mijlocul imaginii, înspre dreapta, este White Sides. De pe acest munte se poate vedea cu ochiul liber baza Groom Lake. În aprilie 1995 a intrat în posesia US Air Force.*

Autorul în vizită la specialistul Glenn Campbell, al cărui centru de cercetare, mic dar eficient, se află doar la câteva mile distanţă de zona inaccesibilă.

■ **Gordon Gray** (1909-1982), secretar de stat al armatei şi ministru militar, consultant special al preşedintelui în problema securităţii naţionale.

■ **Dr. Donald Howard Menzel** (1901-1976), fizician astronom, a condus observatorul Harvard în cercetarea Soarelui şi din 1966 până în 1971 a fost cercetător ştiinţific în observatorul instituţiei Smithsonian.

■ **Robert Miller Montague** (1899-1958), general, între anii 1947 şi 1951 a fost comandant-general al Bazei Sandia din Albuquerque, New Mexico, subordonată comisiei americane a energiei atomice.

■ **Dr. Lloyd Viel Berkner** (1905-1967), ofiţer şi cercetător al atmosferei, a realizat proiectul unui sistem de prevenire care trebuia să anunţe din timp un eventual atac inamic din direcţia Polului Nord.

■ **Dr. Detlev Wulf Bronk** (1897-1975), fiziolog şi biofizician, specialist în psihologia nervoasă. Bronk a fost consultantul ştiinţific al preşedinţilor Truman, Eisenhower şi Kennedy.

Documentele „Majestic-12" pe care le posedă Shandera constituie o mărturie de neimaginat, o mărturie unică a incidentului Roswell din 1947. Totuşi există o mare întrebare fără răspuns:

Aceste documente provenite din surse anonime sunt într-adevăr autentice?

Din nefericire documentele nu erau originale, toate copiile proveneau din negativele pe care le-a găsit Shandera în plicul trimis din Albuqerque. Era posibil, de exemplu, ca hârtia sau cerneala, fiind foarte vechi, să ascundă detalii care ar putea să ofere alte explicaţii. Deci rămâne numai posibilitatea de a controla datele, persoanele amintite, aspectul exterior al documentului.

Interesant este faptul că Shandera a primit documentele MJ-12 numai cu câteva luni după moartea lui Jerome Hunsaker, ultimul membru al MJ-12.

Din nou Stanton T. Friedman a contribuit la găsirea răspunsului pentru întrebarea referitoare la autenticitatea acelor documente. Primind 16000 de dolari din partea FUFOR („Fondul pentru cercetare OZN"), Friedman a verificat, printre altele, 14 arhive americane, căutând informaţii care să confirme sau să combată documentele MJ-12. Această căutare amănunţită nu s-a terminat încă, totuşi între timp au apărut alte documente şi au ieşit la lumina zilei detalii care confirmă existenţa MJ-12.

Ceea ce era surprinzător era conducerea atât de „delicată" a MJ-12 şi legătura acesteia cu doctorul Donald Menzel. Când au văzut pentru prima dată documentele, cercetătorii OZN au fost surprinşi citind numele lui Menzel. Oare a participat şi el la acea tăinuire care a durat decenii la rând? Surpriza a fost nemaipomenită. Şi Stanton Friedman a crezut la început că numele lui Menzel dovedeşte falsitatea documentelor. Pas cu pas, a descoperit însă că acesta era de fapt altcineva decât acela care pretindea că este, că dusese o viaţă dublă. În anul 1960, Menzel, în mai multe scrisori către senatorul, mai târziu preşedintele John F. Kennedy, a declarat că a avut legături strânse cu ultrasecreta *National Security Agency* (NSA). Însă NSA, aşa cum se va arăta, a pus în funcţiune intensiva cercetare OZN!

De asemenea, Menzel lucra pentru CIA, avea o acreditare de acces „TOP SECRET ULTRA", care i-a oferit accesul la documente ultasecrete ale guvernului american. A fost sprijinit în special de doctorul Vannevar Bush (!). Din toate acestea reiese că Donald Menzel a fost un personaj foarte activ pentru MJ-12 şi, în acelaşi timp, unul din cei mai ardenţi sceptici ai fenomenului OZN, ducând o politică de dezinformare.

Documentele MJ-12 cuprind numeroase detalii care nu pot fi descoperite numai prin câteva cercetări. Până acum, acestea au

rezistat celor mai temeinice verificări. Există de fapt prea multe detalii care se întrepătrund vizibil, ca şi cum documentele au putut proveni din cele mai secrete servicii. De exemplu, pe data de 1 august 1950, generalul Walter B. Smith l-a înlocuit în MJ-12 pe ministrul Forrestal. Aşa cum a aflat Friedman, aceasta a fost singura zi din primele zece luni ale anului când Smith s-a întâlnit cu preşedintele Truman. A fost o întâlnire scurtă, la poarta de vest a Casei Albe, într-un loc neobişnuit...

Ultima pagină a acestei informări despre MJ-12, mai precis pagina 8, cuprinde aşa-numitul „Memorandum Truman-Forrestal", în care preşedintele american îi dă „binecuvântarea" sa ministrului apărării în ceea ce priveşte Operaţiunea Majestic-12. Această notă datează din 24 septembrie 1947. Această zi, după o perioadă de 8 luni, a fost singura în care Truman s-a întâlnit cu doctorul Vannevar Bush, amintit separat în acel document.

Nu trebuie neglijat faptul că semnătura lui Truman a provocat unele probleme cercetătorilor. S-a dovedit a fi aproape identică cu aceea dintr-o însemnare către doctorul Bush, din octombrie 1947. Oare semnătura a fost falsificată? Cercetătorul englez Timothy Good, căruia i-au fost oferite informaţii despre acele documente de către un informator al serviciului secret, în cartea sa intitulată „Ei sunt aici!" a afirmat despre posibilitatea falsificării semnăturii: „Stanton Friedman era convins că nu există deosebiri în ceea ce priveşte durata şi dimensiunea legăturilor (şi într-adevăr există), totuşi unui falsificator i-ar fi fost uşor să le realizeze. În afară de aceasta, semnătura lui Truman, în toate exemplele pe care le-am văzut, se află în textele bătute la maşină, şi aceasta nu este cazul celui trimis lui Forrestal."

La începutul lunii martie 1994, Tim Good mi-a scris: „Cred că cel puţin unul din acesta documente (de exemplu memorandumul Truman-Forrestal) este fals, dar sunt convins că au existat şi documente care confirmă realitatea."

Interesant este că între timp Good a descoperit alte documente ale guvernului american care par să confirme existența grupului Majestic. Mi-a spus: „În afară de acestea, am primit de curând câteva documente care certifică existența acestui comitet, precum și această tăinuire de proporții care i-a fost atribuită, totuși nu le voi publica înainte de a le verifica foarte bine." Aproape un an mai târziu, pe 7 mai 1995, Timothy Good mi-a amintit că aceste documente trebuie verificate cu atenție și că materialul nu este publicabil deocamdată.

Același lucru se poate spune și despre Stanton Friedman. El nu mai crede aproape nimic din ceea ce crezuse odată, totuși în octombrie 1994 mi-a mărturisit: „Am câteva documente MJ-12 care nu au fost publicate încă. Mi-am dat seama că unele dintre ele sunt doar o înșelătorie. Altele însă par a fi veritabile."

Majestic-12 este amintită într-un document descoperit în iulie 1985 în arhiva națională. Este vorba de o notă întocmită de consilierul lui Eisenhower pentru probleme de securitate națională și adresată generalului Nathan Twining, conținând un proiect special MJ-12 al Consiliului Securității Naționale (*National Security Council*, NSC).

Scepticii — printre care se numără și celebrul Phil Klass — au remarcat că acest memorandum «Cutler-Twining» din 14 iulie 1954 nu a fost bătut la mașină, așa cum se obișnuia la Casa Albă. Ca o curiozitate putem aminti provocările lansate de Phil Klass, care s-ar putea rezuma astfel: „Dacă poți să-mi prezinți ca dovadă contrară asta și asta, primești atâția și atâția dolari din partea mea" De data aceasta a acordat premii de sute de dolari pentru acel document NSC, care provenea din timpul anilor 1953-1955. Însă a redus numărul documentelor la maxim 10 — spre marele regret al lui Friedman, care găsise douăzeci! Klass a trebuit să scrâșnească din dinți și să plătească din buzunar un cec de câteva mii de dolari!

Memorandumul Cutler-Twining nu purta nici o semnătură. Mulţi văd în aceasta dovada unui fals. Însă de câţiva ani s-a dovedit că Robert Cutler nu se afla în Statele Unite pe data de 14 iulie 1954, ci în Europa. Deci nu avea cum să semneze documentul.

George Knapp, jurnalistul devenit cunoscut în urma cazului Robert Lazar şi a dezvăluirilor privind *Area 51*, în martie 1993 a făcut o călătorie în Rusia, pentru a afla câteva informaţii despre fenomenul OZN. A primit un interesant document intitulat *Thread 3* care se referea, printre altele, şi la Roswell şi MJ-12. În decembrie 1947 a fost iniţiat un proiect cu numele de cod *Malice* care trebuia să fi făcut legătura între studiul OZN oficial al armatei, proiectul *Sign*, şi Majestic-12. Expertul Valeri Burdakov i-a confirmat lui Knapp corectitudinea afirmaţiilor din *Thread 3* şi i-a spus că în Rusia, povestea cu „balonul meteorologic" nu a fost crezută de la început. Această neîncredere a rezultat din tactica intensivă de spionaj aplicată de Rusia, care s-a concentrat atunci asupra facilităţilor nucleare americane din New Mexico.

Dacă afirmaţiile din documentul rusesc (!) *Thread 3* ar fi adevărate, atunci aceasta ar fi o dovadă extraordinară pentru existenţa MJ-12.

Diferiţi cercetători OZN au primit multe documente în care au fost redate cele mai bizare scenarii despre existenţa extratereştrilor pe planeta noastră — de exemplu Robert Lazar şi *Area 51*, Linda Moulton Howe de la Baza Kirtland sau ofiţerul de marină Milton William Cooper în timpul serviciului sub amiralul Bernard A. Clarey. În multe cazuri au existat dovezi interesante în ceea ce priveşte grupul MJ-12, care a fost cunoscut şi sub alte denumiri: „Majority 12", „Majesty", „MAJI", „MAJIC", „PI-40", „54/12", „The Committee". Dincolo de toate acestea circulă zvonul despre un punct de întâlnire secret, *Country-Club*, în care se întâlniseră din când în când membrii MJ-12. Cooper a amintit despre acest lucru într-o lungă discuţie pe care a purtat-o cu Linda Howe: „Îmi

amintesc că documentele informative au menționat faptul că guvernul american le-a pregătit un loc cât mai ferit, în «sălbăticie». În acel loc existau dormitoare, camere de conferințe și o bibliotecă cu tot ce se știa despre extratereștri... Nu existau șosele sau drumuri în apropiere, nu se putea ajunge acolo decât pe calea aerului. Documentele menționau și acest «Country-Club»". Există și alte declarații asemănătoare, cum sunt cele ale lui John Lear.

De mult timp nu au fost clarificate toate întrebările despre Majestic 12, totuși se știe că acest grup secret a existat (este posibil să mai existe încă) și, așa cum tocmai a arătat Timothy Good, cel puțin documentul MJ-12 dovedește acest lucru. Stanton Friedman a avut motive temeinice să afirme:

„Documentele MJ-12 sunt autentice!"

La începutul lunii septembrie 1988, un agent special de la AFOSI (*Air Force Office of Special Investigations*) a contactat biroul FBI din Dallas și a prezentat unui funcționar copia documentului MJ-12. Prin publicarea acesteia apărea pericolul încălcării regulilor de securitate. Șase săptămâni mai târziu agenți FBI s-au întâlnit cu reprezentanți ai AFOSI, care susțineau că mai multe copii ale acelor documente ar fi în circulație, însă toată povestea era o înșelătorie. Aceste informații împreună cu mențiunea «SECRET» (!) au fost retransmise în Dallas și agenților FBI li s-a recomandat să considere cazul rezolvat și încheiat.

Cercetătorul englez Nicholas Redfern a analizat situația și remarcat unele contradicții logice:

„Șeful departamentului de informații al AFOSI mi-a spus că nu există alte însemnări despre MJ-12 în afara documentelor menționate. Mi s-a mai spus că agenții OSI, care au discutat cu FBI-ul despre documentele MJ-12, nu ar fi notat nimic din acea discuție și că documentele MJ-12 nu se află în posesia armatei. Dar dacă OSI nu posedă aceste documente și nu a făcut nici o cercetare în privința autenticității lor, atunci cum s-a putut stabili că acestea nu sunt veritabile și nu se află în posesia armatei? În

plus: dacă OSI nu a făcut nici o cercetare, atunci cum se putea şti că documentele fuseseră împrăştiate în SUA?"

Aşa cum s-a spus, capitolul «MJ-12» nu s-a încheiat încă şi ar mai fi multe lucruri de remarcat. Totuşi există numeroase fapte, paradoxuri şi lucruri neînţelese învăluite într-o tăinuire atât de discretă! Pot fi recunoscute numai vag, la prima vedere se observă foarte slab şi confuz.

Totuşi să ajutăm această voce a tăcerii să se facă puţin auzită!

Mistere vechi redescoperite

Invazia din cosmos a fost într-adevăr iminentă pentru toată lumea. Totul a început în noaptea de 19 spre 20 iulie 1952, când 8 obiecte de zbor necunoscute au apărut pe ecranul radarului din aeroportul din Washington şi au urmat un curs ciudat... dacă nu chiar ameninţător: au zburat chiar pe deasupra Casei Albe! Operatorul-şef al radarului, Harry Barnes, a recomandat intervenţia avioanelor de vânătoare, totuşi, în acea zi, din cauza lucrărilor de reparaţie a pistei, avioanele au trebuit aduse de la baza Bolling din Wilmington/Delaware. Exact la ora la care avioanele soseau în Washington, în mod ciudat, cele opt lumini au dispărut. Când avioanele s-au retras, ciudatele obiecte au reapărut! Întâmplări asemănătoare au avut loc şi în New Jersey. La fel ca la Washington, obiectele neidentificate şi avioanele de vânătoare s-au jucat de-a şoarecele şi pisica. Aşa cum au fost descrise de observatori, obiectele se evidenţiau printr-o capacitate de manevrare neobişnuită. Se mişcau brusc în sus şi în jos, executau mereu salturi necontrolate. Această manevră, evident absurdă, a putut fi observată clar pe ecranul radarului, iar echipajele numeroaselor avioane de linie au afirmat că au văzut astfel de obiecte luminoase, ciudate. Să fi fost vorba de un fenomen natural necunoscut?

Într-o conferinţă de presă care a avut loc în ziua de 29 iulie 1952, generalul Forţelor Aeriene John Samford a explicat faptul că luminile care au putut fi observate deasupra oraşului sunt rezultatul unei inversiuni a temperaturii din atmosferă. Într-o astfel de situaţie, un strat de aer mai cald se află deasupra altui strat, mai rece. Astfel, drumul razelor de lumină prin atmosferă poate să se modifice atât de mult încât observatorii să creadă că au văzut obiecte şi apariţii inexplicabile, în realitate nefiind vorba decât de stele sau planete „obişnuite".

Dar este valabilă această explicaţie pentru OZN-urile din Washington? Nu!

După o săptămână de la prima apariţie, cu puţin timp înainte de conferinţa de presă, fantoma a apărut iar deasupra oraşului Washington. În ziua de 26 iulie, începând cu ora 9 seara şi până spre ora 12, pe ecranul radarului au apărut obiecte de zbor neidentificate. Din nou acelaşi joc: când avioanele de vânătoare au ajuns în câmpul de tragere, vizitatorii misterioşi au dispărut. În nici un caz aceasta nu putea fi o inversiune de temperatură!

În sfârşit, în dimineaţa zilei de 27 iulie a avut loc din nou o întâlnire încordată între „vânători" şi „vânaţi" (*dar cine erau vânătorii şi cine vânaţii?*).

Către ora 3:20 dimineaţa, din avionul pe care îl pilota, sublocotenentul William Patterson a anunţat că a văzut acele obiecte misterioase, pe care le-a descris ca fiind lumini uriaşe, alb-albastre. În cartea sa intitulată „Enciclopedia OZN", autoarea americană Margaret Sachs a afirmat: „Când [Patterson] s-a apropiat de o grupă de obiecte de zbor, acestea au format un cerc în jurul lui. Intrând în panică, pilotul a întrebat ce anume trebuie să facă. În turnul de control domnea însă o linişte apăsătoare. După un moment plin de tensiune, obiectele s-au retras şi au părăsit scena. În jurul orei 3:45, avioanele de vânătoare s-au întors la Wilmington. Obiectele neidentificate au fost urmărite de radar până spre seară" Inversiuni de temperatură?

Purtătorul de cuvânt al armatei, Albert Chop, care a putut vedea el însuşi pe ecranul radarului acele misterioase apariţii deasupra oraşului, a afirmat mai târziu că în nici un caz condiţiile atmosferice din acea noapte nu au putut provoca efecte de acest fel! Era convins că acestea nu proveneau de pe Pământ.

În cartea intitulată *Above Top Secret*, Timothy Good a citat un memorandum al FBI-ului, care data din 29 iulie 1952, în care comandantul Boyd îşi susţine părerea că acele obiecte „ar putea proveni de pe altă planetă... şi, atunci când a primit anunţuri verosimile despre observaţii de acest fel, armata s-a străduit până în prezent să trimită în zonă avioane de vânătoare pentru a observa clar acele obiecte"

În anii '50, numeroasele apariţii de acest fel au neliniştit populaţia şi armata. Este posibil ca acestea să reprezinte un pericol? Lăsând la o parte întrebarea dacă acestea au putut să fie conduse de o inteligenţă ostilă nouă, problema este dacă aceste OZN-uri reprezintă o ameninţare.

La începutul anului 1953, sub preşedinţia fizicianului dr. H.P. Robertson, s-a format un comitet care se ocupa cu această problemă. Membrii acestuia, renumiţi oameni de ştiinţă şi militari, au analizat datele incidentelor OZN, au cercetat filmele şi fotografiile legate de acestea, au discutat despre rezultatele diverselor programe de cercetare — toate acestea în numai patru zile, în intervalul 14-17 ianuarie 1953! S-a ajuns la concluzia că „materialul despre obiectele zburătoare neidentificate nu dovedeşte în nici un fel că aceste fenomene ar reprezenta o ameninţare directă la adresa siguranţei naţionale" Foarte interesant. Ţinând seama de timpul foarte scurt dedicat acestei operaţiuni, este limpede că acest comitet, cunoscut şi sub numele de „Comisia Robertson", a analizat superficial materialele!

În anul 1975, deci după 22 de ani de tăinuire, au fost făcute cunoscute declaraţiile din rapoartele comitetului — *Raportul*

Durant, respectiv, *Raportul Robertson*. Acestea nu cuprind nici un fel de destăinuiri senzaţionale pe tema OZN, motivele fiind foarte clare. În acest context, acel raport al OSI, de exemplu, (*Office of Scientific Intelligence* — „Oficiul pentru Informaţii Ştiinţifice", a nu se confunda cu celălalt „OSI", *Office of Special Investigations*) a fost făcut din ordinul CIA. În acel timp, directorul serviciului secret era tot Walter Bedell Smith, care s-a implicat destul de mult în alegerea membrilor şi a cărui colaborare cu MJ-12 este foarte probabilă. Cu alte cuvinte, nu era de mirare că acest Comitet Robertson a ajuns la „rezultatele cercetării" dinainte hotărâte. De altfel, în echipa atât de „neutră", se afla şi doctorul Lloyd V. Berkner, cunoscut din documentele MJ-12!

Aşa cum susţin cercetătorii americani Dale Goudie şi Jim Klotz, există chiar unele dovezi în ceea ce priveşte faptul că în spatele „cercetărilor" Comitetului Robertson există şi instituţii secrete, precum CIA, şi că a fost posibilă realizarea unei acţiuni unitare de dezinformare. Din dosarele CIA reiese şi participarea Comitetului Consultativ pentru Informaţii (*Intelligence Advisory Committee*, IAC), format în anul 1947 (!), din coordonatorii diverselor servicii secrete, sub preşedinţia directorului serviciului central de informaţii (*Director of Central Intelligence*, DCI).

Într-un comunicat personal, doctorul Robertson i-a scris directorului CIA-OSI, H. Marshall Chadwell: „Mă bucur că membrii comitetului, cu excepţia lui Thornton [dr. Thornton Page, astrofizician], nu au fost aleşi de mine — nu am însă nici o idee despre punctele de vedere ale celorlalţi..." Acest comunicat concludent datează din 20 ianuarie 1953, deci a fost redactat numai 3 zile (mai târziu) după terminarea „studiului" Evident, părerile preconcepute ale membrilor aus avut un rol important! În acelaşi comunicat Robertson aminteşte şi o întâlnire cu Agenţia pentru Securitatea Naţională (*National Security Agency*, NSA) cu care, după toate aparenţele, el însuşi are o strânsă legătură.

În urma unor cercetări îndelungate reiese faptul că şi armata a întocmit documente referitoare la incidentele OZN. Prima colecţie de astfel de documente a apărut în anul 1947, sub numele *Project Sign*. În decembrie 1948, denumirea proectului s-a schimbat în *Project Grudge* şi, în sfârşit, din martie 1952 a continuat sub numele de *Blue Book* („Cartea Albastră"). În realitate, acest program era de-a dreptul superficial şi, conform documentelor MJ-12, între *Sign* şi MJ-12 exista o slabă legătură. Este posibil să conţină multe observaţii „proprii". Membrii proiectului *Blue Book* erau un ofiţer, un subofiţer, un om de ştiinţă şi un secretar.

Într-un dosar de aproximativ 40.000 de pagini, cei angrenaţi în proiectul *Blue Book* au adunat fotografii, analize şi observaţii OZN. Unul din conducătorii proiectului, căpitanul Edward Ruppelt, a afirmat că, din cele 4.400 de incidente, numai 179 au putut fi explicate, deci nu mai mult de 4%. Cu ajutorul unui truc ieftin dar eficient, cota incidentelor rezolvate s-a ridicat la aproximativ 60%. Acest lucru a fost posibil pentru că cele mai multe observaţii OZN erau comentate în genul: „probabil este vorba de..." sau „este posibil să se explice prin...".

Timp de trei luni, *Blue Book* a publicat astfel de afirmaţii. Ultimul raport din această serie a fost emis în octombrie 1955, sub titulatura *Special Report nr. 14*. Sub semnul proiectului *Stork* („barză"), materialul a fost realizat de o echipă secretă formată din doisprezece oameni de ştiinţă (neidentificaţi până în prezent) ai renumitului *Battelle Memorial Institute* din Columbus/Ohio. Raportul de peste 300 de pagini cuprinde o parte de analiză întortocheată şi o parte cu „concluzii logice", din care numai 2% au putut fi explicate. În anul 1993, autorul american William Moore a atras atenţia asupra faptului că raportul cu numărul 12 fusese încheiat în septembrie 1953. Proiectul *Stork* trebuie să fi fost terminat în decembrie acelaşi an. Totuşi, când a fost publicat, deci 2 ani mai târziu, acest proiect a purtat numărul 14!

Deci unde este raportul cu numărul 13?

Moore a pornit de la ideea că în „nefericita editare" a numărului 13 fusese vorba de o variantă neautorizată a proiectului *Stork*, în care au fost consemnate comentariile şi aprecierile celor 12 misterioşi oameni de ştiinţă (în mod sigur nu era vorba de grupul MJ-12!) ai institutului Battelle, toate acestea fiind tăinuite până în prezent. Evident, aceste cercetări au ajuns la rezultatele pe care le „comandase" armata.

Una din cele mai scandaloase cercetări pe tema OZN a început în anul 1966, sub conducerea lui Edward Uhler Condon de la Universitatea din Colorado.

Comandantul său: armata.

Handicapul: OZN nu există!

Câţiva oameni de ştiinţă s-au interesat de aspectele şi caracteristicile fenomenelor OZN, au cercetat fotografii, urme fizice, contacte radar, observaţii ale astronomilor şi astronauţilor — toate acestea în mii şi mii de pagini. Aproape nimeni nu a făcut efortul de a se lupta cu mulţimea de cifre, tabele, grafice, ş.a.m.d. Tocmai ideea fundamentală a studiului a obţinut o glorie îndoielnică, aşa cum este înregistrată în „Condon Report" Vinovat nu era raportul în sine, ci descrierea făcută de profesorul Condon, care a falsificat complet faptele împotriva celei mai bune ştiinţe şi conştiinţe. În raportul său de câteva sute de pagini, în care nu a putut explica nici jumătate din totalul cazurilor OZN, Condon a afirmat:

„...în ultimii 21 de ani de studiere a fenomenului OZN nu a rezultat nimic din ceea ce presupunea nivelul cunoştinţelor ştiinţifice. O analiză profundă a documentelor care ne stau la dispoziţie ne aduce la concluzia că un alt studiu complet despre OZN-uri nu poate fi de fapt justificat prin speranţa că ar contribui la progresul ştiinţei".

Încă din timpul când se lucra la Proiectul Condon s-a ajuns la un scandal. Doi colaboratori ai proiectului, David Sounders şi Norman E. Levine, au dat din întâmplare peste o notiţă a coordonatorului proiectului, Robert Low, în care acesta — încă de la

începutul activității — a schițat unele concluzii foarte clare, privind scopurile ce trebuiau atinse, precum și despre măsurile necesare pentru a atinge aceste scopuri. Chiar dacă nu existau dovezi împotriva existenței OZN, Low a prezentat dovezi impresionante care erau lipsite de o bază reală.

Până aici totul era bine. Însă Low vedea „rezolvarea" acestei probleme în felul următor: „Trucul constă în descrierea acestui proiect care ar reprezenta un studiu total obiectiv pentru opinia publică. În comunitatea științifică există un grup de «sceptici», care încearcă din toate puterile să fie obiectivi și care nu au aproape nici o speranță de a descoperi o farfurie zburătoare. O cale pentru acest lucru ar fi aceea de a nu se pune accentul pe cercetarea fizică a acestor fenomene, ci mai degrabă pe oamenii de la care provin informațiile — o analiză psihologică și sociologică a presupușilor martori oculari... Este prematur să avem deja o anumită părere dar, în acest stadiu, înclin spre sentimentul că dacă am analiza bine situația și dacă ne-am strădui să găsim oamenii potriviți, și am reuși să prezentăm comunității științifice imaginea în felul în care vrem să o prezentăm, atunci am putea să ne îndeplinim cât se poate de bine datoria". Am încheiat citatul.

Când profesorul Condon a aflat că Sounders și Levine descoperiseră această însemnare i-a concediat imediat. A trebuit apoi să facă ceva eforturi pentru a reface reputația proiectului său, cel puțin în aparență, și, folosindu-se de câteva trucuri — căci exersase destul de bine — în ianuarie 1969, a reușit să publice raportul cuprinzând rezultatele cercetărilor Universității din Colorado, care fuseseră lăsate în umbră de *Blue Book* (încheiat în anul 1969) și de cercetarea OZN oficială.

3 Palatul enigmelor

Totuşi, realitatea era cu totul alta. Tot mai mult s-a dovedit că nimeni nu fusese înlăturat din cercetarea fenomenului OZN. *US Air Force* înregistrează observaţiile OZN cu mare atenţie. Acestea nu se referă numai la acele întâmplări care au loc deasupra zonelor militare, ca numeroasele observaţii de la mijlocul anilor '70 sau cele de la Baza Kirtland. A fost continuat în secret chiar şi *Blue Book*. În unele din documentele codificate pe care le-am primit de la Tom Adams există o legătură sigură între o observaţie OZN şi un *„New Project Blue Book"* Documentul datează din 6 august 1990!

Am prezentat acest document, printre altele, serviciului american de informaţii. În martie 1995 am primit o lungă scrisoare din partea CIA, care mi-a atras atenţia asupra situaţiei reale: „Noi nu suntem obligaţi nici să facem cercetări, nici să precizăm faptul că documentul este sau nu autentic" În ciuda acestei mărturisiri reale, mi s-a părut interesant că CIA a oprit copia documentului.

La începutul anului 1993, în *New York Times* a apărut un articol ce cuprindea observaţii despre obiecte de zbor necunoscute şi despre *Aurora*. Un delegat al armatei declara: „Am dat publicităţii toate aceste declaraţii şi observaţii OZN, dar nu le putem explica"

Această afirmaţie directă l-a uimit, nu în ultimul rând, pe Glenn Campbell. Căci, aşa cum a afirmat, până acum „armata a negat că a aruncat fie şi numai o privire în rapoartele OZN"

Şi Biroul Federal de Investigaţii, FBI, a vorbit deschis publicului larg în legătură cu problematica OZN. Directorul FBI, J. Edgar Hoover, a afirmat de mai multe ori: „FBI nu are şi nici nu a avut vreodată misiunea de a cerceta rapoartele OZN" Cu siguranţă, încă din anul 1947 Forţele Aeriene au cooperat în

cercetarea OZN. Aceasta reiese clar dintr-o scrisoare a administrației americane care datează din 10 iulie 1947, trimisă agentului FBI D. M. Ladd. Şi în această scrisoare se află o observație personală făcută de însuşi Hoover, pentru a acorda acest sprijin în cercetare, în caz că FBI-ul ar primi acces la farfuriile zburătoare ascunse! Între timp, cu ajutorul acordat de *Freedom of Information Act* (FOIA), respectiv „Legea pentru libertatea informației", au devenit cunoscute mii de pagini din documentele OZN ale FBI-ului. Desigur, chiar şi în acest cadru legislativ există numeroase posibilități de a tăinui informațiile. Sunt cunoscute astfel numeroase decizii „de excepție" referitoare la cercetările FOIA dacă acestea s-au referit, spre exemplu, la securitatea națională a SUA sau la intimitatea unor persoane. Deci nici această lege nu reprezintă un mare obstacol împotriva tăinuirii.

În fortul George G. Meade, Maryland, se află cartierul general al ultrasecretei „National Security Agency", pe scurt NSA. Căpitanul Edward J. Ruppelt din echipa *Blue Book* a numit această organizație de elită *The Puzzle Palace*, „Palatul enigmelor" — o denumire foarte potrivită, care a devenit cunoscută mai târziu prin best-seller-ul cu acelaşi nume al lui James Bamford. Este aproape imposibil de privit în culisele acestei instituții întortocheate. Timp de decenii nimeni nu a ştiut că există o organizație cu denumirea «NSA» — însă ceea ce s-a ascuns în spatele acesteia a rămas cufundat în cel mai adânc întuneric. Astfel au apărut şi unele „explicații" umoristice pentru cele trei inițiale, precum *No Such Agency* („Nu există o asemenea agenție") sau *Never Say Anything* („Nu spune niciodată nimic"). În realitate NSA era ceva mai „discretă" decât CIA. În anul 1990 *Washington Post* a afirmat că *No Such Agency* are de fapt în jur de 160.000 de salariați şi un buget („negru") anual de 10-15 miliarde de dolari!

De mult timp se presupune că în special NSA desfăşoară o intensă cercetare OZN. O astfel de supoziție are ca fundament

legătura dintre persoane ca Donald Menzel sau H. P. Robertson cu NSA. Din aceasta reiese că NSA a cercetat fenomenul OZN încă din anul 1947. Cu toate acestea, în anii trecuți au apărut informații conform cărora cercetarea OZN s-a dezvoltat uimitor și s-a extins enorm de mult.

Acestui lanț de dovezi i s-a alăturat, în anul 1980, grupul privat *Citizens Against U.F.O. Secrecy* („Cetățenii împotriva secretului OZN"), CAUS. Acesta împreună cu CIA au început o cercetare și, în final, a fost publicat un raport de 819 pagini, precum și o listă de 57 documente OZN, 18 dintre acestea provenind de la NSA. Acum era și mai interesant. În baza legii pentru libertatea informației, CAUS a cerut spre cercetare 239 de documente OZN din arhiva NSA (!). 156 din aceste documente erau emise de NSA. Deci era clar că NSA a făcut o cercetare OZN. Totuși, rezultatele cercetării rămân în continuare protejate de argumentul „securității naționale". Nici FOIA nu a putut să ajute cu nimic.

În mod normal, cele mai „sensibile" documente urmau să fie prezentate judecătorului federal, urmând ca acesta să decidă apoi dacă dezvăluirea lor primejduia sau nu securitatea națională. Totuși NSA a refuzat acest lucru. Nimeni nu trebuia să vadă aceste documente! Până la urmă, NSA a elaborat un document justificativ de 21 de pagini, purtând antetul «TOP SECRET», pe care l-a înmânat judecătorului Gerhard Gesell, care trebuia să-și pronunțe hotărârea. Judecătorul a trecut imediat de partea NSA. Nici o îndoială — nimeni nu trebuia să vadă aceste documente! Cu toate acestea, CAUS a făcut o ultimă încercare. Spera să vadă totuși cele 21 de pagini. În mod surprinzător, au primit raportul de la judecător! Dar firește că nu exista nici o informație: cenzura a șters în jur de 75% din text, făcându-l absolut indescifrabil!

Bineînțeles că rămâne de meditat asupra faptului că, deși conțineau informații pe tema obiectelor neidentificate, documentele OZN nu au putut fi date publicității, poate pentru că

evidențiau ideile și metodele NSA în acest sens. O situație care ar putea să aibă consecințe nefaste pentru securitatea națională. Totuși și întrebările puse sub egida FOIA se refereau la „scopurile" urmărite și nu aveau nici o legătură cu NSA. În afară de aceasta, este absolut inimaginabil faptul că trei sferturi din versiunile documentelor care oferă dovezi referitoare la modalitățile NSA deja considerabil rezumate, au trebuit să fie cenzurate!

O afirmație scurtă dar interesantă pe tema OZN a fost făcută de NSA cu privire la un incident dramatic care a avut loc în martie 1967, deasupra Cubei. Evenimentele au fost urmărite de la o ascunzătoare secretă a NSA, din Escadronul 6947 de la Boca Chica Air Station, în apropiere de Key West, în Florida.

Un obiect zburător luminos a pătruns în spațiul aerian cubanez și a fost urmărit de două avioane de vânătoare MiG-21. Pilotul unuia din avioane a transmis că observă un bloc luminos din metal. Zbura cu viteza sunetului la o înălțime de aproximativ 10.000 m. După o încercare eșuată de-a stabili radiocomunicația cu OZN-ul, pilotul a primit ordinul să doboare obiectul. Puțin timp după acest comunicat, avionul însoțitorului său a dispărut! Globul luminos a urcat aproximativ 30 de km în înălțime, cu o viteză incredibilă, după care a dispărut spre America de Sud.

Serviciul secret al Forțelor Aeriene a înaintat către NSA un raport despre acest incident, aceasta pretinzând mai multe argumente și dând ordinul de a trata situația pierderii avionului „ca rezultat al unei defecțiuni tehnice"

Într-o scrisoare către senatorul Pete V. Domenici, care datează din 30 septembrie 1987 (20 de ani mai târziu!), referitor la incidentul din Cuba, NSA afirmă: „Dacă agenția [NSA] ar fi avut documente despre distrugerea de către OZN a unui MiG cubanez în martie 1967, cu siguranță că nu ar fi fost publicate, fiind însă continuate și cercetate corespunzător" Aceasta afirmație a NSA este aproape o „mărturisire" Ce mistere OZN se mai află în „Palatul enigmelor"?

4 Pe urmele Vărsătorului

În anul 1983 a apărut un alt document remarcabil, sursa acestuia fiind, după câte se afirmă, Forțele Aeriene. A fost clasat ca «SECRET» și cuprindea un material OZN, un material fotografic ce fusese primit de doctorul Paul Bennewitz în apropierea Bazei Kirtland, în New Mexico. În acest document este vorba și de MJ-12, precum și de un proiect secret («TOP SECRET»), *Project Aquarius* („Vărsătorul"), care era controlat de NSA și care se ocupa exclusiv cu OZN. Forțele Aeriene s-au distanțat imediat de acest document și au afirmat că este un fals. Într-adevăr, conținea și absurdități și erori vizibile. În primul rând mi-a atras atenția faptul că textul «SECRET» cuprinde numele unui proiect cu o clasificare de secret mai înaltă (același proiect secret *Aquarius*) — cea mai surprinzătoare greșeală a documentului! Acest lucru contravine oricăror reguli ale practicilor informative! În textele fără prea mare importanță, proiectele secrete nici nu erau amintite!

Cercetătorul OZN Clifford E. Stone, care de ani în șir urmărește tăinuirea informațiilor de către administrația americană, este și el de părere că acest document este fals. Existența proiectului *Aquarius* a fost dezvăluită pentru prima oară în aprilie 1986, de către NSA. Atunci cum a putut fi strecurată în fals o astfel de greșeală grosolană?

Pe lângă acest document ciudat, în anul 1983 au apărut și altele, informații detaliate despre *Aquarius*, dar care provin din surse necunoscute. Ufologul William L. Moore a primit în acel an un apel telefonic în care i-au fost promise noi informații senzaționale, cu condiția să primească personal materialul și să urmeze cu strictețe anumite instrucțiuni. Aceasta nu era o problemă și Moore a așteptat nerăbdător și entuziasmat. Însă lucrurile au luat

în continuare un curs ciudat. Prin ordine primite prin telefon, Moore a fost pus pe fugă prin toată America, de la un aeroport la altul. În cele din urmă, într-un motel din New York l-a întâlnit pe informatorul său. Acesta i-a înmânat un plic sigilat şi i-a acordat exact 19 minute pentru a studia materialul. În plic se aflau 11 pagini ale unui document care, la fel ca MJ-12, fusese clasat «TOP SECRET», mai precis «TOP SECRET/ORCON» — o informare despre un proiect numit *Aquarius*, datată din 14 iunie 1977. Aşa cum s-a dovedit mai târziu, precizarea „ORCON" semnifica „Originea controlată a informaţiei". Moore a fotografiat pagina şi, pentru o mai mare siguranţă, a înregistrat textul pe bandă. Exact după scurgerea celor 19 minute, străinul misterios a reapărut, luând cu el documentele la fel de misterioase.

Încă de la începutul cercetării americane în acest domeniu, *Aquarius* avea ordine stricte în ceea ce priveşte informaţiile despre OZN-uri precum şi materialele despre nave cosmice identificate până în prezent, dar care nu erau de provenienţă terestră (IAC — *Identified Alien Craft*). Descrierile afirmă că acest proiect a fost creat de nimeni altul decât preşedintele Eisenhower, care l-a subordonat lui MJ-12. În afară de *Aquarius* au existat şi alte proiecte care trebuiau să se ocupe de aspectele unice ale analizelor fiinţelor extraterestre, respectiv a tehnologiilor, precum şi ale legăturilor cu extratereştrii. Printre aceste proiecte se numără şi *Sigma*. Dacă informaţiile din *Aquarius*, prezentate de Moore în 1983, confirmau realitatea unor ipoteze nesigure până în prezent, atunci consecinţele ar fi mai mult decât fantezii – ceea ce sunt afirmaţiile despre *Sigma* şi rezultatele sale! Căci în cadrul acestui proiect trebuia să fie făcută legătura cu acea inteligenţă extraterestră care ţine sub observaţie Pământul nostru de mai multă vreme.

Şi s-ar fi dovedit afirmaţia că pe data de 25 aprilie 1964, în New Mexico ar fi avut loc o întâlnire între militari, oameni de ştiinţă şi fiinţe extraterestre (!), o întâlnire ce a durat 3 ore.

O întâlnire pe 25 aprilie 1964 în New Mexico? Acesta trebuie să fie cel mai renumit scenariu Holloman!

Deja la începutul anilor '70, regizorul de film Robert Emenegger şi producătorul Allan Sandler au afirmat că reprezentanţi de seamă ai Forţelor Aeriene le-au arătat un document OZN autentic. Aşa cum au declarat Emenegger şi Sandler, le-au fost arătate fotografii şi un film despre OZN-uri, da, chiar despre acele fiinţe extraterestre de culoare cenuşie! Paul Shartle de la Norton Air Force Base le-a povestit mai târziu cum a putut vedea el însuşi o înregistrare video a aterizării unui obiect extraterestru la baza Holloman şi a întâlnirii *oameni-extratereştri*. Shartle susţine afirmaţia sa şi după mai mulţi ani, la fel ca declaraţiile uluitoare ale lui Emenegger. Acesta şi-a repetat declaraţia într-o emisiune pentru televiziune („UFOS: Government Cover Up — Live"). Acum, când Emenegger şi Sandler fuseseră lămuriţi în legătură cu întâmplările de la Baza Holloman, coloneii de la Air Force William Coleman şi George Weinbrenner le-au spus că s-a ajuns în punctul în care întregul adevăr despre OZN şi extratereştri trebuie să fie divulgat. Ambii producători de film urmau să primească materialul autentic — dovada!

Chiar aşa?

De fapt nu a trecut mult timp şi colonelul Coleman şi-a retras pe neaşteptate oferta. Motivaţia: *Watergate*! Situaţia politică devenise neprielnică şi materialul nu putea fi publicat în nici un caz!

Cu aceasta, cazul a fost clasat — altfel nu ar fi fost totul prea frumos?

Agentul special Richard Doty de la Baza Kirtland, New Mexico, într-o discuţie pe care a purtat-o cu Linda Howe, a declarat că întâmplările de la Baza Holloman ar fi, într-adevăr reale, că acolo a aterizat o navă extraterestră şi fiinţele „cenuşii" s-au întâlnit cu oamenii. Aşa cum am amintit deja în capitolul „YY-II", Doty i-a arătat producătoarei de film un „document informativ

pentru preşedinte", care conţinea detalii uluitoare despre „străinii" din cosmos. Interesant, documentul preciza şi o a doua categorie de extratereştri cenuşii, cei „înalţi" — fiinţe care aveau dimensiunile corporale apropiate de ale noastre. Oare aceste fiinţe, despre care mi-a vorbit Bill Hamilton, fuseseră văzute în *Area 51*? Probabil că răspunsul nu îl cunoaşte nici măcar vântul care suflă deasupra hangarelor de la Groom şi Papoose Lake. „Fiecare dintre noi ar dori să aibă o dovadă solidă privind existenţa fiinţelor «cenuşii» în *Area 51*", mi-a spus Linda Howe în legătură cu aceasta, „dar până în prezent nimeni, nici Bob Lazar, nu are o astfel de dovadă, cu excepţia guvernului american, care nu dă nimic publicităţii..."

În cadrul Proiectului *Garnet* („Granat") despre care Linda Howe a citit în acel document, au fost explicate toate întrebările legate de dezvoltarea omenirii pe această planetă. Extratereştrii ar fi manipulat materialul genetic, substanţa ereditară a omului, în mari intervale de timp, de 2500, 5000, 15000 şi 25000 de ani. Acum 2000 de ani ar fi fost creată artificial o fiinţă şi a fost adusă pe planeta noastră să înveţe iubirea şi slăbiciunea (!).

În „Documentul Doty" era amintit şi un program dominant, *Aquarius*, şi nu în ultimul rând un proiect *Sigma* — deci, din 1964, guvernul american amână un contact direct cu extratereştrii. Linda Howe şi-a amintit, fireşte, de Holloman...

Milton William Cooper, ale cărui afirmaţii au fost legalizate de notariat, şi-a expus în scris cunoştinţele în două declaraţii, mai întâi pe 18 decembrie 1988 şi apoi, într-o versiune revizuită, pe 10 ianuarie 1989. Multe din informaţiile sale, pe care le-a aflat din documentele secrete, în timpul serviciului său sub comanda amiralului Clarey, cuprind materialul pe care îl prezentase William Moore. Pe lângă *Sigma*, Cooper aminteşte şi alte subprograme-*Aquarius*, spre exemplu proiectul *Plato*, a cărui misiune era aceea de a explica întrebările referitoare la relaţiile diplomatice cu extratereştrii. Cooper aminteşte şi programul secret *Garnet*. Dintre

numeroasele proiecte şi acţiuni secrete ale guvernului american, Cooper citează pe scurt câteva:

■ ***Pluto**: Un proiect pentru valorificarea şi evaluarea tuturor informaţiilor disponibile despre obiecte de zbor neidentificate (OZN) şi cele extraterestre, identificate (IAC,* Identified Alien Craft*).*

■ ***Pounce**: Mijloceşte tăinuirea obiectelor de zbor avariate şi a persoanelor care este posibil să se fi aflat în ele.*

■ ***Joshua**: Are ca obiectiv dezvoltarea unei „arme acustice" care trebuie să producă un sunet pulsatoriu de joasă frecvenţă. Această armă se montează, ca sistem de distrugere, la bordul unei nave extraterestre. Oare misterioasele sunete din Taos au fost produse de acest sistem?*

■ ***Excalibur**: Armă nucleară cu o forţă de explozie echivalentă cu aceea a unei tone de trinitrotoluen, folosită pentru distrugerea bazelor extraterestre subterane „în caz de primă necesitate"*

■ ***NRO: National Reconnaissance Office**, este posibil să fie cel mai secret dintre toate serviciile secrete americane (se ştie despre existenţa sa din 1984). Cu sediul în Fort Carson, Colorado. După părerea lui Cooper, NRO este responsabil pentru toate proiectele referitoare la extratereştri şi la navele lor cosmice.*

■ ***Delta**: Sector principal al NRO, se concentrează exclusiv asupra securităţii.*

■ ***Luna**: O bază extraterestră aflată pe lună, descoperită şi filmată de astronauţi în timpul misiunilor Apollo.*

Toate aceste afirmaţii surprinzătoare ale lui William Cooper par greu de crezut. Nu se ştie dacă sunt reale sau sunt pure dezinformări. Cooper nu poate să aducă dovezi în sprijinul afirmaţiilor sale. Toate acestea i-au fost oferite de alte persoane. Acest aspect este dovedit de faptul că a fost doar subofiţer şi nu avea voie să fie iniţiat în cele mai mari secrete. Nici acesta nu este

ultimul cuvânt. Aşa cum am mai spus, ne lovim mereu de întrebarea: Ce este informaţia şi ce este dezinformarea? Şi care este motivul pentru care serviciile militare şi secrete au răspândit în toată lumea informaţii eronate, confuze, dacă nu se refereau la situaţii reale?

Între timp, declaraţiile şi informaţiile din diferitele documente s-au împletit formând o reţea de descrieri consistente, şi dincolo de acest aspect derutant pare să se reliefeze un curs logic al întâmplărilor reale.

Există şi indicii referitoare la politica de muşamalizare şi tăinuirea dovezilor esenţiale, cristalizate, de exemplu, prin cercetările desfăşurate sub egida FOIA. Se pare că la fiecare nouă destăinuire „marele mister" se extinde. Găsirea ieşirii din labirint nu este deloc uşoară. În acest labirint era vorba de un organism dinamic, flexibil, plin de viaţă — alcătuit din instituţii cu numeroase culoare şi uşiţe de scăpare — vânătoarea din labirint devine un război al nervilor în care oricând unul dintre participanţi poate să cedeze. Dar exact aceasta este şi intenţia celui care a construit labirintul, singurul care cunoaşte cheia misterului.

Şi totuşi căutarea continuă!

Atunci, în timpul acelei întâlniri de la Holloman, trebuie să fi avut loc şi un misterios schimb „interplanetar": străinilor le-ar fi fost înapoiate fiinţele moarte, conservate (cele din prăbuşirea Roswell?), iar extratereştrii le-ar fi oferit oamenilor ceva care are o mare importanţă pentru noi şi care, mai demult, se aflase în posesia noastră. Ce putea fi?

În timpul acelei discuţii pline de mister, Richard C. Doty a amintit scena finală a unui film science-fiction al lui Steven Spielberg. În acea scenă a avut loc un schimb între oameni şi extratereştri, schimb în care au fost înapoiate persoanele răpite de extratereştri cu mulţi ani în urmă.

Oare *aşa* să se fi întâmplat? Este posibil ca această ficţiune să aibă mai multe „realităţi" decât ne putem închipui?

Linda Howe nu exclude această posibilitate. Totuşi, după toate aceste informaţii strecurate de agentul special Doty, devenise derutată: „Era ca şi cum aş fi ţinut în mână, unul după altul, fragmente din papirusuri antice. «De ce îmi povesteşte atât de multe lucruri?», mă întrebam" Şi ea l-a întrebat pe Doty acelaşi lucru, aşa cum îl întrebasem şi eu cândva pe doctorul Cris, în urma destăinuirilor sale despre Roswell: „Nu este periculos pentru dumneavoastră să discutaţi cu mine toate acestea?" Doctorul Cris mi-a răspuns: „Acum este momentul. Adevărul trebuie să iasă la lumină şi sunt pregătit pentru eventualele consecinţe. De altfel, m-am gândit şi la o reasigurare. Dacă mi s-ar întâmpla ceva rău, neobişnuit, atunci aş divulga — şi sunt asigurat pentru acest lucru — încă un şir de alte informaţii, cu nume şi aşa mai departe, ceea ce ar putea avea consecinţe negative pentru mulţi. De aceea îmi permit să risc puţin!" Linda Howe a primit de la Doty următorul răspuns lapidar: „Mi s-a spus că trebuie să vă spun" Mai târziu, într-o scrisoare către un reprezentant CAUS, a negat totul. Nu ar fi putut să-i ofere Lindei astfel de informaţii, pentru că nu era deloc în măsură să o facă.

Oare această scrisoare provenea într-adevăr de la „adevăratul" Doty? În orice caz, Linda Howe a remarcat o deosebire între semnătura lui Doty din această scrisoare şi cea pe care tot el o dăduse într-un document oficial, în legătură cu observaţiile OZN. Deci dezminţirea provenea de la o altă persoană? Atunci ce s-a întâmplat cu adevăratul Doty? Cine ştie răspunsul?

5 Lumină verde pentru „Redlight"

Printre incidentele OZN se numără şi o întâmplare misterioasă, cu urmări fatale, care a avut loc în ziua de 29 decembrie 1980, în satul Huffman de lângă Houston/Texas.

În aceea seară rece de iarnă, Betty Cash, care atunci avea 51 de ani, împreună cu prietena sa Vickie Landrum şi cu nepotul acesteia, Colby, în vârstă de 7 ani, se înapoiau în Dayton/Texas, după o excursie în afara localităţii. Către ora nouă seara se aflau undeva într-o pădure dintre localităţile New Caney şi Dayton, când Colby, nepotul lui Vickie Landrum, a văzut pe cer o lumină ciudată. Şi cele două doamne au putut observa acelaşi lucru: o lumină absolut inexplicabilă plutind la o distanţă de câţiva kilometri deasupra ţinutului luminat doar de lună. Ce putea fi?

Lumina s-a apropiat — şi cu cât se micşora distanţa, cu atât fenomenul părea mai ciudat! Obiectul avea forma unui romb cu colţuri obtuze şi arăta aproape ca un cristal sau „diamant de foc", aşa cum l-a descris Vickie Landrum. În mijloc avea lumini albastre, scânteietoare, azvârlea coloane de foc succesive şi scotea sunete infernale, însoţite de un pârâit puternic, sacadat.

Observatorii intimidaţi se aflau acum la o distanţă de numai 50 de metri de acel OZN care ocupase toată zona de trecere. Arşiţa din faţa lor a devenit aproape insuportabilă şi Vickie Landrum a implorat-o pe Betty: „Pentru Dumnezeu, opreşte maşina, altfel vom arde cu toţii"! Deşi afară era foarte frig, maşina s-a încălzit atât de mult din cauza radiaţiilor obiectului misterios, încât a trebuit pusă în funcţiune instalaţia de aer condiţionat, pentru ca temperatura să fie măcar suportabilă.

Betty Cash a mers până la marginea străzii şi a coborât din maşină pentru a privi în voie acea apariţie incredibilă. La fel şi Vickie Landrum şi nepotul său. Vickie a presupus că diamantul strălucitor trebuie să aibă o origine religioasă şi i-a spus lui Colby să nu se teamă, căci dacă ar ieşi cineva din acel foc, atunci cu siguranţă ar fi Isus, care nu i-ar face nimic rău.

Şi totuşi nimeni nu a ieşit din foc. Arşiţa strălucitoare ardea pielea martorilor care, hipnotizaţi ca de un ochi magic, au uitat de durere. Primul care s-a întors a fost Colby. El a smucit-o neliniştit pe bunica sa şi amândoi au intrat în maşină. Dar Betty rămăsese

afară, fascinată şi distrată, lipsită de apărare faţă de radiaţia necunoscută. Nu vroia să-şi mai ia privirea da la acel obiect incandescent, demonic. Când, în sfârşit, s-a depărtat, trecuseră cel puţin cinci, poate chiar zece minute. O adevărată veşnicie, ţinând seama de circumstanţele ameninţătoare! Vickie Landrum a stat în faţa obiectului circa 3-5 minute, iar Colby aproape un minut.

Încet, OZN-ul s-a înălţat iar şi a început să se depărteze. Betty, care rămăsese afară aşteptând, practic, acest moment, a trebuit să-şi înfăşoare mâna în geacă pentru a putea apuca mânerul uşii — atât de fierbinte devenise maşina între timp!

Ca la un semn, noaptea a fost deşteptată de o gălăgie asurzitoare. Din toate părţile cerului se apropiau elicoptere, peste douăzeci la număr. Cele mai multe dintre ele erau renumitele „Banane zburătoare", elicopterele bimotoare *Boeing-Vertol CH-47* «Chinook», altele erau probabil cele cu un singur motor, de tipul *UH-1* «Bell Hueys». Elicopterele s-au învârtit în jurul obiectului în formă de diamant şi „l-au însoţit" în drumul său prin noapte...

După această întâlnire mai mult decât misterioasă, cei trei s-au întors la Dayton, mult prea epuizaţi pentru a povesti cuiva un singur cuvânt din întâmplarea lor, oricum de necrezut. Îşi aminteau însă momentul când au scăpat, doar cu o sperietură. Totuşi noaptea a devenit un coşmar. Betty Cash se simţea mai rău ca niciodată. În doar câteva ore, epuizarea de la început s-a transformat într-o boală gravă. Pielea s-a înroşit ca după o arsură puternică iar ochii i s-au umflat. Betty nu putea să mai vadă aproape nimic şi avea dureri de cap îngrozitoare. Pe pleoape s-au format băşicuţe care s-au spart şi au provocat scurgerea unui lichid. Inflamaţii asemănătoare apăruseră şi pe pielea capului şi pe gât. În sfârşit, au apărut crampe stomacale şi o gastroenterită acută. Nici în zilele următoare starea sa nu s-a îmbunătăţit. În consecinţă, Betty Cash a trebuit să fie dusă la spital.

Vickie Landrum şi nepotul său au fost mai puţin afectaţi, aceasta explicându-se prin faptul că ei au fost expuşi mai puţin timp la radiaţiile emise de obiect. Totuşi şi ei au avut, în general, aceleaşi simptome: iritaţii ale pielii, inflamaţii, pierderea poftei de mâncare şi astenie, indispoziţie...

Lui Betty şi Vickie le-au căzut şi unghiile de la degetele mâinilor şi a început să le cadă părul, ca urmare a unei boli provocate de radiaţii. Mai târziu, când părul a crescut din nou, acesta avea o „formă încreţită" Colby nu avea poftă de mâncare şi slăbea. Multă vreme a fost torturat de coşmaruri. Betty Cash şi Vickie Landrum nu s-au refăcut complet după această întâmplare fatală.

În afară de Betty Cash, Vickie Landrum şi nepotul său, au existat şi alţi martori ai acelei misterioase apariţii OZN din 29 decembrie 1980, totuşi nimeni nu s-a aflat atât de aproape de obiectul luminos încât să sufere astfel de leziuni corporale.

Astfel, Belle Magee din Eastgate a observat pe cer un obiect luminos, care se îndrepta spre New Caney. Din Dayton/Texas, un salariat al unei companii de petrol, Jerry McDonald, a observat un obiect zburător neidentificat pe care l-a descris ca având „formă de diamant". Conform spuselor sale, din acel obiect ieşeau flăcări luminoase, de culoare albastră.

Au existat trei martori şi pentru misterioasele elicoptere. Poliţistul L.L. Walker şi soţia sa au putut vedea 12 elicoptere CH-47 care se deplasau dinspre Cleveland/Texas către Dayton/Texas. S-au rotit deasupra satului Huffman şi au format patru grupe de câte trei, toate în formă de „V" Walker a apreciat că se aflau la o înălţime de aproximativ 150 m. Elicopterul aflat în fruntea unei formaţii şi-a îndreptat reflectoarele spre pământ. În cele din urmă a făcut căutări în direcţia golfului Mexic.

Ce rol au avut elicopterele? Să fi însemnat participarea lor că „diamantul" nu era o navă extraterestră, ci un proiect militar secret care era testat atunci?

Unii cercetători ai cazului au afirmat că elicopterele din Fort Hood au fost trimise spre Waco/Texas din baza Air Force Gray. În studiul său „The Choppers — And The Choppers", Tom Adams care, printre altele, s-a specializat în misiunile elicopterelor în legătură cu apariţiile OZN, scrie: „Existenţa zonei «Gray Field» nu este secretă şi totuşi, din anumite motive, a fost înconjurată de o aură de mister, pentru că foarte puţini oameni par să ştie ce se întâmplă cu adevărat acolo. Într-adevăr, în anii '70 se zvonea că armata ar face un studiu OZN într-o instalaţie din Fort Hood sau de pe Gray Field... De-a lungul timpului, tot mai mulţi soldaţi şi specialişti din Fort Hood au devenit curioşi şi vor să afle ce se întâmplă în Baza Gray.

Tom Adams a aflat amănunte interesante de la un reprezentant al armatei, pe care îl numeşte «Victor», vrând să-i păstreze anonimatul. În timp ce se afla într-o bază militară anonimă, «Victor» s-a întâlnit cu un pilot care se stabilise în Fort Hood din decembrie 1980. Acesta, numit pe scurt «Tony», i-a spus că atunci, în zilele dintre Crăciun şi Anul Nou, a fost o „alarmă specială". Piloţilor li s-au oferit informaţii aproximative despre ţinta de zbor. Trebuia să fie pregătiţi pentru a vedea „un obiect zburător neobişnuit" care apăruse pe radar. Scopul misiunii era acela de a forţa obiectul să aterizeze sau să-i schimbe cursul de zbor. În plus, au primit ordin de a împiedica apropierea civililor de obiectul respectiv. Cum a fost îndeplinită această misiune în final?

Aşa cum şi-a amintit „Tony", întreaga acţiune a început atât de rapid, încât era încă „ameţit" când a decolat din Fort Hood. Însă mai târziu, când obiectul s-a ivit în faţa lui, obiect pe care l-a descris ca fiind „cel mai mare şi mai afurisit diamant" pe care îl văzuse vreodată, exact în acel moment, totul i-a devenit clar în minte. „Diamantul" împrăştia scântei strălucitoare şi îşi urma cursul în noapte. Elicopterele şi-au continuat urmărirea şi au însoţit obiectul pe o distanţă de aproximativ 7-10 mile. «Tony» pilota un mic elicopter Bell-Huey, însă, aşa cum a precizat

„Victor", în această operațiune au fost implicate și multe elicoptere Chinook. După spusele lui «Tony», în acestea se aflau „echipele de contact" care, în cazul unei aterizări sau a unei prăbușiri, trebuiau să izoleze imediat ținutul.

Deodată „diamantul" s-a oprit din mișcare. A încetat să mai împrăștie scântei, însă a început să lumineze foarte puternic. Situația părea să scape de sub control și piloții au primit ordin să se retragă. Dacă aterizarea din Fort Hood, «Tony» a aflat că a însoțit un obiect zburător de probă, care a avut unele probleme tehnice. Oare această informație era adevărată? Sau în spatele acesteia se ascundea cu totul altceva?

Multe întrebări au rămas de fapt fără răspuns, ca de exemplu: De ce elicopterele au fost trimise în misiune așa spontan, pe neașteptate? De ce această probă de zbor a obiectului absolut exotic și periculos a fost făcută tocmai în Houston, dintr-un milion de alte orașe? De ce misiunea era de a *„forța* obiectul să aterizeze sau de a-i schimba cursul de zbor", dacă nu era altceva decât un proiect militar?

Din nou armata pare că întreprinde o încercare vizibilă, tactică, de derutare.

În Dayton/Texas, în aprilie 1981, a aterizat un elicopter CH-47. Colby Landrum a văzut aterizarea și a început să-i fie frică, crezând că este vorba de același tip de elicopter pe care îl văzuse cu câteva luni în urmă, în timpul acelei întâmplări înspăimântătoare. Vickie Landrum și-a dus nepotul la locul aterizării, căci Colby trebuia să vadă că elicopterul era inofensiv.

Pilotul era încă înăuntru și vorbea cu niște curioși care se adunaseră în jurul elicopterului. Spre marea sa surpriză, Vickie a auzit cum acesta a amintit că nu de mult timp a participat la o urmărire OZN. Când Vickie i-a spus că ea a fost unul dintre martorii care s-au aflat atunci în apropiere, pilotul a refuzat să mai spună ceva în legătură cu acest lucru și a părăsit imediat locul

aterizării. Membrii unui grup de cercetători din Houston (*VISIT — Vehicle Internal Systems Investigative Team*), au putut totuşi să-l identifice pe acest pilot şi l-au întrebat de ce tăgăduieşte totul. Dintre aceşti membri făcea parte, printre alţii, şi fizicianul de la NASA Alan Holt, care este convins de faptul că planeta noastră este vizitată de mai multe civilizaţii extraterestre.

Dar ce s-a întâmplat atunci, în acea seară de decembrie din anul 1980?

Să ne amintim de scrisoarea pe care doctorul Paul Bennewitz i-a trimis-o lui Timothy Good în 1985 (vezi capitolul „Dosarele Bennewitz"). În această scrisoare amintea şi de o misterioasă „navă atomică" despre care Good a aflat, mai târziu, că trebuie să fi fost acel obiect zburător pe care îl văzuseră Betty Cash, Vickie Landrum şi nepotul său. Deci „diamantul" fusese într-adevăr o navă extraterestră — într-un zbor de probă alături de o echipă de piloţi ai armatei americane!

Deja din anii '60 circulau zvonuri despre existenţa unui proiect secret care trebuia să testeze obiectele de zbor extraterestre ţinute în secret.

Tehnicianul Mike Hunt, care pe atunci făcea parte din Comisia Energiei Atomice, a afirmat că văzuse o astfel de probă de zbor în *Area 51*! Această acţiune secretă poartă numele „Proiectul Redlight" Hunt spune că acest nume era scris şi pe unele lăzi de transport la Groom Lake.

După unele eforturi, jurnalistul TV George Knapp a putut în sfârşit să-l găsească pe acest tehnician şi să-i pună câteva întrebări. Hunt, care locuieşte în sudul Statelor Unite, a refuzat să spună ceva despre Redlight, *Area 51* şi întâmplările sale uimitoare.

Colonelul Wendelle C. Stevens de la Air Force, care între timp s-a convins de existenţa extratereştrilor pe Pământ, a primit unele informaţii care confirmă acest scenariu misterios. Astfel, echipele

„Redlight" s-au întâlnit în anul 1951 în *Area 51*, după ce a fost construită acolo o instalație subterană. Conform declarației lui Stevens, „Redlight" cuprindea în total aproximativ o mie de membri, dintre care un număr apreciabil de oameni de știință și ingineri. Informatorul de la care Stevens a aflat toate aceste lucruri a amintit și faptul că pe *Area 51* există cel puțin trei farfurii zburătoare extraterestre. Avusese loc chiar și un accident: unul din aceste obiecte a explodat cu doi piloți la bord, în timpul unui zbor de probă. Oare și obiectul din cazul Cash-Landrum era pe cale să explodeze? Așa se pare!

De unde proveneau aceste obiecte și *cum* au ajuns ele în posesia armatei americane, rămâne un secret pe care nici Robert Lazar nu a putut să-l dezvăluie. Spre deosebire de Lazar, care niciodată nu a afirmat că a văzut ființe extraterestre în *Area 51* (exceptând acea scurtă observație care nu a fost destul de convingătoare pentru el), informatorul lui Stevens a făcut și o afirmație de necrezut, aceea că în *Dreamland* există o clădire specială în care au fost aduse două ființe extraterestre, descrise ca fiind mici și de culoare cenușie. Ce-i drept, una dintre ele nu a supraviețuit decât foarte puțin timp.

De asemenea, Milton W. Cooper a amintit de mai multe ori un *Proiect Redlight*, a cărui existență i-a fost confirmată de un reprezentant al US Army. Era același om care văzuse un disc extraterestru în „Hangarul Delta" de la Baza Edwards, California. Acesta i-a povestit lui Cooper că acolo fusese formată echipa „Delta", acea unitate specială din cadrul *National Reconnaissance Office* (NRO) pentru siguranța obiectelor extraterestre ascunse. Despre ceea ce cuprinde *Redlight*, acesta a afirmat: „*Area 51* se află în Nevada, lângă Groom Lake. Este cartierul general al operațiunii *Redlight*. Farfuriile zburătoare vin aici. Teritoriul este o parte a zonei de testare. Este înregistrat pe hartă. Numai un loc lipsit de apă și o instalație secretă care a fost construită pe locul fostului lac și împrejur." Interesant este faptul că deși informatorul

a făcut câteva afirmaţii în legătură cu *Area 51*, a refuzat însă să vorbească despre *Dreamland* — ceea ce înseamnă că nu este vorba de două zone de testare identice.

Omul de încredere al lui Cooper a văzut el însuşi unul din aceste obiecte zburătoare în acţiune şi i s-a părut că acesta se mişca neobişnuit de repede şi absolut fără nici un zgomot. Dacă în general OZN-urile au formă discoidală, există şi unele cu o formă deosebită: „Obiectul pe care l-am văzut arată ca un diamant... E adevărat că străluceşte, dar numai în zbor. Pe sol este acelaşi metal cu cel al discului de la Baza Edwards"

Oare ceea ce a văzut el a fost „diamantul din Huffman", acel periculos obiect Cash-Landrum? Dacă ceea ce a spus acest martor este adevărat — şi nu ne putem baza decât pe cuvântul lui — atunci este admisibilă această posibilitate. Şi în noaptea de 29 februarie 1984 a apărut pe cer un OZN în formă de diamant sau de romb. Acesta avea lumini albe şi roşi şi a zburat pe deasupra localităţii Mechanicsburg/Pennsylvania.

„Diamantul din Huffman" trebuie să se afle *undeva*, în cazul în care nu s-a prăbuşit sau a fost distrus (din motive necunoscute). Nu mai este de mirare faptul că un reprezentant al armatei începe la un moment dat să vorbească despre întâmplările sale de necrezut. Pentru unele persoane este mai uşor decât pentru altele să se exteriorizeze — având în vedere constrângerea mentală care se exercită mereu asupra lor: „Tot ceea ce am văzut la Delta, a afirmat informatorul lui Cooper, era neobişnuit. Am văzut oameni strângându-se laolaltă şi plângând, fără să-ţi poţi da seama din ce motiv. Dacă se întâmplau astfel de lucruri, persoanele respective dispăreau pentru totdeauna."

6 Taxa de prelucrare: 155000$!

Multe evenimente OZN care au avut loc după „incidentul Roswell" sunt curioase. Pe de o parte, tehnologia extraterestră este mult mai avansată față de a noastră, pe de altă parte obiectele lor de zbor se prăbușesc mereu, din motive inexplicabile. Și acest lucru se întâmplă mult prea des. Cu siguranță, mare parte din relatările despre OZN-uri avariate nu sunt decât informații eronate sau escrocherii. Trebuie să ne obișnuim — din păcate — cu toate aceste „minciuni gazetărești" și înșelătorii. În afară de acestea, există totuși unele cazuri nelămurite — și chiar aceste cazuri par să sugereze un nivel ridicat al eșecurilor tehnice ale obiectelor zburătoare extraterestre. Este posibil ca o serie de astfel de accidente să fie rezultatul dezinformărilor sau pot să fie explicate prin modul de conducere a navei, respectiv a construcției navei. În plus, există și un proiect numit *Snowbird* în cadrul căruia se fac construcții după modelele OZN. Așa cum s-a dovedit în cazul Cash-Landrum, au putut fi făcute și probe de zbor cu HPAC, *Human Piloted Alien Craft*, deci cu nave cosmice de proveniență extraterestră care sunt conduse de piloți pământeni.

Sună aproape confuz! Cum ar putea cei mai buni tehnicieni și piloți ai noștri să pornească și apoi să conducă un obiect zburător absolut străin? Cu toate acestea, această posibilitate nu trebuie să fie exclusă total. Există multe dovezi cum că, deja de aproximativ o jumătate de secol, armata și guvernul s-au ocupat cu analiza tehnologiei extraterestre. Așa cum reiese din unele documente, printre care și MJ-12, în cazul Roswell, de exemplu, era vorba numai de un aparat pentru „distanță mică", a cărui tehnologie se baza probabil pe un concept învechit, care cu greu a putut fi modificat.

Această tehnologie extraterestră care trebuie să se supună legilor fizicii terestre, a putut fi înțeleasă de tehnicienii pământeni numai parțial. Robert Lazar afirmă că noi suntem în situația de a înțelege foarte puțin din caracteristicile de bază ale farfuriilor zburătoare — în caz contrar, cercetarea de pe S-4 sau din laboratoarele secrete asemănătoare ar fi fost lipsită de sens.

Să fie posibil ca toate rapoartele despre prăbușirile obiectelor zburătoare „extraterestre" să fi fost date publicității pentru a sugera o aură de autenticitate, cu scopul de a evita alte cercetări? Oare aceste „zvonuri" servesc într-adevăr unei tăinuiri efective? Câtuși de puțin. Din contră, aceste povești au o strânsă legătură cu opinia publică și cu curiozitatea din ce în ce mai mare a acesteia. Cu ajutorul ei au apărut mult mai multe informații decât în cazul prăbușirii unui simplu avion militar. Probabil că „vinovații" au trebuit să inventeze existența unei ușoare contaminări radioactive din împrejurimile locului prăbușirii, pentru a-i ține la distanță pe cei curioși.

Un mare număr de dovezi referitoare la OZN-uri se află în arhivele NORAD și sunt păstrate în cel mai strict secret. NORAD (*North American Aerospace Defence Command*) dispune de un sistem de observații pentru supravegherea spațiului cosmic, pentru protejarea Americii de Nord împotriva atacului rachetelor sau avioanelor dușmane. Mai precis, NORAD deține controlul asupra două mari instalații: *Space Detection and Tracking System*, precum și *Naval Space Surveillance System* din Dahlgren, Virginia.

Zilnic, NORAD are de observat în spațiul cosmic în jur de 25000 de obiecte de zbor, foarte multe fiind greu de identificat. În acest caz nu se întâmplă nimic. Începând cu anul 1960, prin zona de supraveghere a spațiului au trecut circa zece milioane de obiecte «necunoscute».

Faptul că NORAD a participat activ la cercetarea OZN reiese şi din unele documente. Deja în 1953, *Director of Scientific Intelligence* a aflat că partea principală a cercetării pentru proiectul *Blue Book* a fost efectuată de *Air Defence Command.*

Un ordin din anul 1977 evidenţia faptul că: toate observaţiile OZN, fie ale civililor, fie ale militarilor, trebuie să fie comunicate către NORAD. În plus, trebuia să se sublinieze mereu faptul, că de la încheierea proiectului *Blue Book* (1969), armata nu mai făcea nici o cercetare în domeniul OZN!

În perioada respectivă, Statele Unite au fost speriate de numeroasele incidente OZN inexplicabile din diverse baze militare. Astfel, în anii 1966 şi 1967 sistemele de apărare *Minuteman* ale SUA erau paralizate, în timp ce obiecte zburătoare discoidale zburau pe deasupra bazelor militare din South Dakota şi Montana. În acele momente, Statele Unite erau lipsite de orice putere!

În baza Legii pentru libertatea informaţiilor (*FOIA*), NORAD a publicat câteva documente concludente despre aceste incidente. Când, la iniţiativa CAUS, au fost cerute alte informaţii, taxa cerută pentru căutare a fost de 155000$. Nu trebuie subliniat faptul că această pretenţie era cam exagerată! Nu la fel de lacomă s-a dovedit a fi NSA când un cercetător a încercat să afle motivele proiectului *Aquarius*. A cerut „doar" 15000$ (!) pentru căutare — *Never Search Anything* în acest caz nu trebuia să caute niciodată ceva!

În aceste împrejurări putem vedea din nou cu câtă înverşunare sunt păstrate documentele şi cum se încearcă, prin toate mijloacele posibile, să se eludeze „legea pentru libertatea informaţiei" În mod sigur, dacă o persoană animată de o mare curiozitate şi ajutată de un portofel pe măsură, ar oferi serviciilor respective sumele de bani cerute, în nici un caz nu există vreo garanţie că acea persoană va primi mai târziu informaţiile relevante. Mai mult, „siguranţa naţională" încă se mai dovedeşte a fi o oprelişte puternică şi activă. Astfel, cu câţiva ani în urmă, un cercetător de la CAUS a solicitat unele informaţii de la NUTR, respectiv *NORAD Unknown*

Track Reporting. Această instituție urmărește obiectele de zbor necunoscute din spațiu. Între anii 1971 și 1990, NUTR a înregistrat în jur de 7000 de astfel de observații.

Este clar faptul că este vorba de acele observații care au legătură cu OZN. Cu puțin timp în urmă a fost făcut cunoscut faptul că între anii 1975-1992, 136 de sateliți de spionaj ai departamentului apărării au explodat în atmosferă, explozii la fel de puternice ca și cele nucleare. De-a lungul anilor, datele au fost ținute în secret. O încercare de publicare a acestora a fost făcută de astrofizicianul Simon P. Worden care a lucrat la proiectele programului Ballistic Missile Defense („urmașul" programului SDI-Războiul Stelelor). Între timp s-a constatat faptul că în urma acestor explozii ale sateliților, produse de ciocnirile cu meteoriți, resturile sunt trimise înapoi, topindu-se treptat la intrarea în atmosfera terestră.

Într-o carte puțin obișnuită *(An Alien Harvest)*, Linda Howe a reprodus interesanta scrisoare pe care grupul *Justice for Military Personnel* (*J.M.P.*) a adresat-o, în septembrie 1987, președintelui Ronald Reagan. Grupul solicita luarea unei decizii prin care toți membrii guvernului, precum și oficialitățile militare care au acces la cunoștințe despre fenomenul OZN, să fie obligate să certifice aceste cunoștințe, sub păstrarea unei imunități depline, în fața unui comitet special al Congresului S.U.A.

Tăinuirea problematicii OZN ar trebui să înceteze a mai viola morala militară. Într-un paragraf ce poartă subtitlul „Constrânși de C.I.A. am săvârșit o crimă", grupul anonim J.M.P explică faptul că, având în vedere comunicatele anterioare, oficialitățile militare au mușamalizat situația reală.

Anonima echipă *J.M.P* explică:

1. Am desemnat piloți care să tragă cu arma în OZN-uri, în speranța că vom reuși să avem unul în scopuri de cercetare. Uneori urmările au fost explozii bruște și moartea piloților sau o

dispariţie neaşteptată a pilotului şi a aparatului de zbor. Posesorii OZN-urilor par să urmărească toate acţiunile piloţilor noştri...

2. I-am adus la tăcere absolută pe acei piloţi militari care au denunţat existenţa OZN-urilor. Nu permitem piloţilor noştri să discute între ei astfel de lucruri.

3. I-am interogat şi şicanat pe reprezentanţii armatei care au văzut OZN-uri (cu excepţia piloţilor şi astronauţilor), pentru a-i convinge că «nu au văzut»: le-am sugerat perspectiva pedepsei cu închisoarea şi astfel am reuşit să-i intimidăm...; pe unii dintre ei i-am internat la ospiciu; sunt închişi; cariera lor militară este distrusă; am făcut tot ce era posibil pentru a inspira teroare martorilor OZN şi, prin aceasta, să-i reducem la tăcere.

4. Am răspândit informaţii false cu ajutorul reprezentanţilor armatei, ai guvernului sau cu cel al oamenilor de ştiinţă, pentru a compromite toate materialele publicate despre apariţii OZN.

5. Am constrâns FAA [Federal Aviation Administration], *NASA şi alte organizaţii să ducă o politică OZN la fel cu cea a CIA.*

6. Am încălcat libertatea informaţiei pentru că am tăinuit documente.

7. I-am mituit şi i-am constrâns să tacă pe piloţii care au făcut afirmaţii despre OZN.

8. Am infirmat categoric existenţa a tot felul de cazuri în care avioanele civile au scăpat de sub control sau au dispărut pur şi simplu, când OZN-urile se aflau în apropiere.

9. Am defăimat fără milă pe unii din cei mai străluciţi şi mai competenţi cetăţeni atunci când au îndrăznit să vorbească despre apariţii OZN, chiar dacă am ştiut tot timpul că este adevărat.

10. I-am redus la tăcere pe reprezentanţi ai Congresului şi senatori care au cerut informaţii despre OZN.

O „mărturisire" cuprinzătoare şi copleşitoare a acestei descoperiri inimaginabile! Se pune totuşi întrebarea dacă toate aceste

afirmații sunt reale. Având în vedere că s-au adunat indicii din cele mai diferite surse, eu consider posibile acțiunile dezvăluite. Grupul *J.M.P.* și-a încheiat scrisoarea cu afirmația: „Regretăm că trebuie să vă trimitem anonimă această scrisoare, totuși nu avem de ales, căci CIA îi poate elimina pe toți aceia care au dezvăluit secretele."

Oare Casa Albă a reacționat în vreun fel la primirea acestei scrisori neobișnuite? Așa cum mi-a confirmat Linda Howe în vara anului 1994, „nici un membru al guvermului american nu a dat răspuns scris la acea scrisoare a grupului *J.M.P.*"

7 Ce știe NASA?

Astronautul Gordon Cooper a fost de mai multe ori martor al aparițiilor unor obiecte zburătoare neidentificate. A făcut o primă observație de acest fel în anul 1951. Atunci se afla ca pilot în Germania și, într-un interval de două zile, împreună cu alți martori, a observat mai multe OZN-uri în formă de disc, acestea deplasându-se la mare înălțime deasupra continentului european. Mai târziu, în ziua de 16 mai 1963, în timp ce se afla la bordul atronavei *Mercury 9*, a văzut un obiect zburător luminos care lăsa în urmă o dâră de lumină roșie. Aceasta s-a întâmplat în timp ce nava sa spațială se afla exact deasupra Australiei, după cea de-a cincisprezecea ocolire a Pământului. Unitatea de control din Cape Kennedy a înregistrat, de asemenea, acest OZN. Se afirmă că, deja cu o zi înainte, Cooper a recepționat o voce ciudată, de neînțeles. Această voce a fost înregistrată de NASA, fără să o poată identifica.

În cartea intitulată *We Seven*, Cooper declară că nu crede în basme însă, după părerea sa, există prea multe observații inexplicabile ca să poată fi respinsă total posibilitatea existenței unei inteligențe străine pe o altă planetă.

În vara anului 1978, Cooper şi-a exprimat convingerea şi în faţa Naţiunilor Unite, şi anume aceea că „navele extraterestre şi echipajele lor vizitează această planetă [Pământul], venind de pe planete ai căror locuitori sunt, evident, mai evoluaţi decât suntem noi aici, pe Pământ."

Autoarea Margaret Sachs citează o afirmaţie mai clară, făcută de Cooper: „Fiinţele inteligente de pe alte planete vizitează lumea noastră cu scopul de a pregăti un contact... NASA şi guvernul american ştiu acest lucru şi au şi numeroase dovezi în această privinţă. Cu toate acestea nu vor să destăinuie nimic, pentru a nu răspândi panică în rândul populaţiei... Nu sunt de acord cu acest lucrus şi intervin pentru a-i determina pe cei răspunzători să pună capăt acestei politici a tăcerii."

Nu numai Gordon Cooper, ci şi mulţi alţi astronauţi au văzut astfel de OZN-uri în timpul zborului prin spaţiul cosmic. Însă nu în toate cazurile se dovedeşte că observaţiile descrise de aceşti astronauţi au fost făcute într-adevăr de ei înşişi.

În ultima vreme şi funcţia „şoferului spaţial" care observă OZN-uri a fost supraestimată. Trebuie să se înţeleagă că „excursiile" lor reprezintă numai mici salturi prin imensitatea spaţiului cosmic. Până la misiunile „Apollo" (care au tulburat numai praful din faţa uşii locuinţei noastre terestre), toate celelalte misiuni spaţiale au fost făcute „numai" până la marginea atmosferei terestre! Fireşte că în spatele realizării acestora există o genială artă inginerească, mare voinţă şi precizie, la care se adaugă mult, chiar foarte mult curaj. Totuşi nimic nu se schimbă: toate acestea sunt încercări primitive, primii paşi în cosmos. Până acum omul nu a reuşit să se desprindă complet de mama-Pământ, mereu se opreşte în apropierea sa. Spaţiul de acţiune al acelor obiecte de zbor străine trebuie să fie imens. Având în vedere acest lucru şi faptul că numărul misiunilor spaţiale este limitat în oarecare măsură, nu toţi astronauţii fac afirmaţii referitoare la OZN. Însă în mod sigur astronauţii se află pe o „Platformă de

observaţie", excelentă, într-un „post de observaţie" care le oferă o „privire de ansamblu" asupra lumii noastre. De pe această platformă au fost făcute câteva observaţii, unele rămânând neexplicate până în prezent.

Cine nu crede, atunci să răsfoiască Raportul Condon din 1969. În capitolul 4 intitulat „Observaţii vizuale ale astronauţilor americani", realizat de conducătorul ştiinţific al studiului, Franklin D. Roach, se poate citi foarte clar: „Cele trei observaţii neexplicate, alese din numeroasele alte observaţii asemănătoare, reprezintă o provocare. Mai ales prima de pe listă este extrem de misterioasă: cuprinde detalii despre un obiect cu mai multe colţuri. Dacă în momentul observaţiei lista făcută de NORAD, referitoare la obiecte asemănătoare cu navele spaţiale GT-4, era completă, atunci trebuie să găsim o explicaţie raţională sau să considerăm aceste observaţii ca fiind cazuri neidentificate.

Cele trei observaţii sunt:

— Observaţie OZN făcută de James McDivitt de la bordul navei *Gemini 4*, în ziua de 4 iunie 1965.

— Observaţie OZN făcută de James McDivitt la o zi după prima sa observaţie.

— Observaţie OZN făcută de Frank Bormann de la bordul navei *Gemini 7*, în ziua de 7 decembrie 1965.

Deja aceste observaţii comparabile dau de înţeles că şi gigantica organizaţie NASA are legături cu fenomenul OZN.

Întrebarea este: *Cât* de departe au ajuns cunoştinţele *sale* în acest domeniu şi politica sa de tăinuire? Oare politica dusă de NASA este aceea a unei instituţii civile, a unui participant special în tăinuirea chestiunii OZN de către guvernul american? Cine studiază cu atenţie aceste întrebări ajunge la un rezultat nu lipsit de interes!

National Aeronautics and Space Administration (NASA) a fost întemeiată în anul 1958, fiind o organizaţie civilă pentru cercetarea spaţiului cosmic şi succesoarea NACA (*National Advisory Committee for Aeronautics*). Încă de atunci au apărut legăturile cu organizaţiile militare — şi la început a fost vorba numai de trecerea de la avioanele secrete, cum ar fi cel de recunoaştere numit U-2, la cele cu un „echipament inocent", cu ajutorul oferit de NACA. Acest lucru trebuia să dea impresia că avioanele au fost construite în scopuri civile de cercetare.

Între timp, în legătură cu NACA au intrat deja în scenă nume de mult timp cunoscute. Când am corespondat cu Stanton Friedman despre rolul pe care îl are NASA în legătură cu tăinuirea guvernamentală, acesta mi-a scris: „Foarte ciudat, acum câteva zile am fost întrebat dacă în urma tuturor cercetărilor mele de sub egida «legii pentru libertatea informaţiei»... am ajuns şi la NASA. Răspunsul meu este că nu am urmat acest drum, căci nu ştiam de unde să încep. Fireşte, a trebuit să menţionez că scrisoarea generalului Twining din 23 septembrie 1947 a fost considerată un raport pentru NACA, mai târziu devenită NASA. În perioada de dinaintea celui de-al doilea război mondial, Vannevar Bush a fost conducătorul NACA şi, de asemenea, Jerome Hunsaker (membru al MJ-12), a condus această organizaţie timp de mai mulţi ani. Twining şi Vandenberg s-au aflat şi ei în serviciul acesteia. În anul 1948, doctorul Detlev Bronk (MJ-12), împreună cu doctorul J. H. Doolittle au devenit membri ai NACA" Doctorul Doolittle era un pilot care participase, ca toţi ceilalţi, la numeroase proiecte secrete. Scrisoarea lui Twining din 1947 se încheia cu o recomandare, aceea de a începe un studiu secret şi, printre altele, NACA să obţină unele date necesare. Acea scrisoare, scrisă de Twining ca memoriu pentru generalul George Schulgen, se dovedeşte a fi, în primul rând, un document foarte interesant. În legătură cu necunoscutele „farfurii zburătoare", Twining a precizat: „Fenomenul este ceva real, nu vizionar sau fictiv" Cu toate acestea, scrisoarea

a fost folosită de mai multe ori ca dovadă că guvernul american *nu* posedă nave extraterestre. Căci Twining a spus că trebuie remarcată „lipsa dovezilor clare, sub forma epavelor ascunse, rezultate din urma prăbuşirilor, dovezi care ar confirma incontestabil existenţa acestor obiecte." Această afirmaţie din însemnarea lui Twining este mai mult decât uluitoare!

Nu era el membru al MJ-12? În calitate de comandant al *Air Materiel Command* de la Baza Wright Patterson/Ohio, nu s-a aflat direct în faţa dovezilor extraterestre ale incidentului Roswell?

Firește!

Însă mereu este trecut cu vederea faptul că scrisoarea lui Twining fusese clasificată numai ca document SECRET, şi nu TOP SECRET, aşa cum trebuia să fie, în mod obligatoriu, pentru dezvăluiri exacte în acest caz! Deci nu este de mirare faptul că informaţia pe care a transmis-o fusese sortată cu mare băgare de seamă!

Şi totuşi să ne întoarcem la rolul pe care îl are NASA.

În ziua de 1 mai 1960, când agentul CIA Francis Gary Powers fusese trimis cu un avion U-2 deasupra localităţii Sverdlovsk, care pe atunci făcea parte din Uniunea Sovietică, avionul său avea emblema NASA, în locul aceleia din urmă cu câţiva ani, NACA. Oare era doar o simplă modificare grafică, fără să semnifice cooperarea dintre NASA şi serviciul secret? Sau mai era ceva în afară de aceasta? Există indicii care ar putea să confirme afirmaţiile făcute de grupul *J.M.P.*, şi anume că NASA ar fi pus capăt tăinuirii OZN încă din anii '70 şi că ar dori să informeze opinia publică cum că ar fi fost constrânsă de CIA să tăinuiască toate faptele?

În anii trecuţi au ieşit la lumină doar câteva din numeroasele indicii care dezvăluie legăturile dintre NASA şi serviciile secrete CIA, NSA, chiar NRO. Chiar dacă NASA poate fi apreciată ca fiind una din cele mai receptive instituţii ale Statelor Unite şi, respectiv, acea organizaţie interesată, din principiu, de sinceritate,

nu putem privi problema ca fiind o legătură dependentă între NASA şi alte autorităţi.

NASA este un organism imens, un aparat de cercetare împărţit în mai multe laboratoare din Statele Unite. Nu toate ştiu neapărat totul. Unele secţii se ocupă cu proiecte de care ştiu foarte puţini colaboratori.

Multe din marile programe NASA au putut fi realizate cu ajutorul financiar acordat de „alte instituţii". Astfel, în anul 1993, Bill Sweetman, expert în misiunile din cosmos, a scris referitor la programul navetei spaţiale (*Space Shuttle*): „Încă de la început, naveta a fost un amfibiu care a trăit îndeosebi în lumina strălucitoare a publicităţii NASA, dar mare parte a existenţei sale a fost raportată la cele mai întunecate adâncimi ale serviciilor secrete.

Când NASA a început studiile la *Space Shuttle*, spre sfârşitul anilor '60, autorităţile au înţeles că proiectul putea avea nu numai un sens ştiinţific, dacă naveta înlocuia toate celelalte sisteme de decolare, inclusiv pe cele folosite de armată pentru lansarea sateliţilor NRO."

NRO era interesat de un sistem de transport economic, care putea să fie de folos sateliţilor abandonaţi din spaţiul cosmic, prin readucerea lor pe Pământ, repararea, reechiparea şi retrimiterea lor în spaţiul cosmic.

În mod interesant, în anul 1982, Lew Allen a fost desemnat director al „Jet Propulsion Laboratory" (*JPL*) din Pasadena, instituţie care ţinea de NASA. Înainte, Lew Allen a fost conducătorul NSA, directorul-adjunct al CIA şi, în afară de aceasta, a condus şi o secţie a NRO! Conform afirmaţiilor sale, un sfert din bugetul *JPL* intra în posesia ministerului apărării!

Ne amintim faptul că doctorul Cris afirma că a văzut unele documente referitoare la Roswell aflate în posesia NASA, în Pasadena! Într-o discuţie pe care am avut-o cu doctorul Cris, i-am formulat în scris o întrebare referitoare la posibila tăinuire a fenomenului OZN de către NASA. Am întrebat: „Aţi lucrat pentru

NASA... Considerați că este posibilă o tăinuire generală? NASA a luat parte și ea la această tăinuire?" la care doctorul Cris a scris un „YES" mare, urmat de trei semne de exclamare.

Cât știu reprezentanții NASA și *care* dintre instituțiile NASA au fost implicate cel mai mult, este total neclar. Dacă acordăm credit afirmațiilor lui Robert Lazar — și declarația lui mi se pare autentică din mai multe motive —, înseamnă că NASA nu știe nimic despre *Area 51*. În mai 1993, acesta a declarat: „Probabil că NASA nu este conștientă de ceea ce se întâmplă acolo."

În vara anului 1994, am avut ocazia să port o discuție cu managerul și directorul proiectului *Shuttle*, doctorul Jesco von Puttkamer. Atunci mi-a spus: „Puteți să informați despre ce doriți, atâta timp cât sunteți convins că NASA nu ascunde nimic. Cine crede că NASA tăinuiește, acela nu știe nimic despre structura acestei organizații, și nici despre cum se desfășoară activitatea acolo. De fapt, un secret nu ar putea fi tăinuit pentru prea mult timp, imediat ar ieși la lumină... De altfel, veți întâlni uși deschise în toate organizațiile științifice, numai dacă aveți puțină rațiune. Dar dacă vorbiți despre tăinuiri și conspirații, ușile vi se vor închide imediat."

Mi-am amintit mereu aceste cuvinte. Ce putea să-mi mai spună acel onorabil om al zborurilor spațiale, în special al proiectului *Shuttle*? Nimeni în locul său nu putea numai să schițeze realitatea unui secret! Dar dacă nu au existat secrete? Am încercat să mă pun în ambele situații. Firește, în cazul în care nu trebuia să se ascundă nimic, ideea despre tăinuire ar fi dus, cu siguranță, la supărarea celor implicați. Totuși, pe de altă parte, aceste idei, neverosimile și eronate, ar trebui să ducă la supărare? Și de ce ușile se închid imediat, dacă cineva exprimă doar *posibilitatea* unei tăinuiri a informațiilor de către o organizație științifică? În sfârșit, numeroase fapte acoperă o legătură cu instituțiile militare și cu serviciile secrete. Firește, este total deplasat ca cineva să-și cumpănească bine cuvintele într-o discuție personală.

Este clar că dacă NASA primeşte bani din surse militare şi din cele ale serviciilor secrete, aceasta înseamnă, nici mai mult nici mai puţin, că, în schimbul acestor fonduri, NASA pune la dispoziţie tehnologie pentru sprijinul proiectelor organizaţiilor corespunzătoare, fără ca ea însăşi să fie informată, în mod obligatoriu, despre destinaţia şi scopul acestor acţiuni. Să ne gândim, de exemplu, la sateliţii de spionaj ai NRO transportaţi cu ajutorul navetelor spaţiale.

Într-adevăr, ne întrebăm imediat dacă o astfel de cooperare nu are legătură cu aceste proiecte. Pentru a transporta un satelit este nevoie de unele informaţii detaliate despre aceşti sateliţi. Totul se reduce la faptul că tehnologia NASA este folosită în programe militare. Însă ceea ce este just pentru *Shuttle* trebuie să fie valabil şi pentru diverse laboratoare ale NASA. Vreau să spun că este posibil ca, de exemplu, şi analizele materialului militar relevant să fie făcute în laboratoarele NASA. Şi nu trebuie să uităm că printre reprezentanţii competenţi ai NASA există mereu cercetători care au deţinut, cu siguranţă, funcţii înalte în serviciile de informaţii. Printre aceştia se numără şi managerul administrativ al NASA, Daniel Goldin, care a participat pentru mulţi ani la programele „negre", deci la dezvoltarea sateliţilor secreţi!

Nu în ultimul rând, în strânsă legătură cu NASA, şi în special cu JPL, se află o întâmplare foarte misterioasă, care, în ultimul timp, a devenit din ce în ce mai senzaţională. Această întâmplare începe pe Pământ, totuşi se termină în „lumea roşie", adică pe Marte, o planetă plină de mister.

8 „Cronici marţiene"

La numai trei ani după înfiinţarea NASA, în anul 1961, a apărut un raport special al Institutului Brookings, pe tema cercetării paşnice a cosmosului. Studiul se ocupă de un aspect fascinant

al unui posibil contact cu extratereştrii şi al descoperirii structurilor şi obiectelor pe alte planete, care să nu fie realizate de mâna omului. În acest context este vorba şi de problema unui şoc cultural în cazul unei întâlniri a omenirii cu o civilizaţie străină sau numai cu succesorii acestora. Dat fiind că studiul Institutului Brookings a avut un efect negativ asupra diferitelor domenii din cultura noastră, NASA a primit recomandarea de a tăinui orice cunoştinţe legate de acest aspect.

Cincisprezece ani mai târziu, sondele spaţiale *Viking* ale NASA ajung pe planeta Marte şi transmit mii de înregistrări de o calitate nemaiîntâlnită până atunci, de pe suprafaţa planetei roşii, printre care şi fotografii ale unei formaţiuni de stânci neobişnuite, având o lungime de aproximativ 2 kilometri. Este de remarcat faptul că se disting lumini şi umbre pe o parte imensă, aspră a planetei, aflată în mijlocul pustietăţii unui teritoriu numit Cydonia, o structură simetrică — ceva care arată ca o faţă omenească! Totuşi, ce să caute aşa ceva pe Marte? La început, echipa care coordona misiunea *Viking* s-a arătat surprinsă într-o oarecare măsură de ciudata descoperire, adăugând în schimb că această apariţie ar fi rezultatul unor capricii ale naturii. Aşa cum au adus la cunoştinţă cercetătorii, pe alte fotografii realizate de *Viking* din altă perspectivă, nu se mai vede acest lucru.

Din păcate, fotografiile nu au fost publicate până acum. Dar, pe de altă parte, existau fotografii fascinante ale acelei figuri aproape imaginare, asupra cărora s-au efectuat analize exacte. Rezultatul a fost foarte curios: în mod evident, figura rămânea o imagine care putea fi observată doar din anumite poziţii. Cu alte cuvinte, structurile păreau să fie aceleaşi cu ale unei sculpturi tridimensionale. E oare posibil ca aşa ceva să se fi format în mod natural? Nici până în prezent această întrebare nu a primit un răspuns. Situaţia se complică şi prin faptul că în afară de „faţă" există, în apropiere, un şir de alte structuri remarcabile — metereze dreptunghice, piramide echilaterale etc., care, după opinia

unui cercetător, par să se afle în raport geometric unele cu altele. Toate aceste obiecte se încadrează chiar în geologia marţiană, totuşi sunt uimitoare dimensiunile şi orientarea acestora.

Oare, aşa cum anticipaseră studiile Brookings, aceste descoperiri făcute de *Viking* să constituie dovezi ale unei civilizaţii extraterestre care, cândva, cu multe milenii în urmă, a înaintat în sistemul solar şi a fost activă pe Marte? Unii cred cu tărie în această posibilitate tulburătoare. Totuşi, cei mai mulţi oameni de ştiinţă se opun cu toate forţele acestei presupuneri şi, până în prezent, nu s-a **dovedit** nimic.

O explicaţie definitivă a acestei enigme era aşteptată de la sonda spaţială *Mars Observer*, lansată la 25 septembrie 1992, care, după aproape un an, în august 1993, ajunsese aproape de ţintă.

La bordul sondei spaţiale se afla o cameră de luat vederi, *Mars Observer Camera* (MOC), care putea să arate lucrurile de pe suprafaţa planetei cu detalii de cincizeci de ori mai mici decât cele din fotografiile obţinute de sonda *Viking*. MOC era capabilă să recunoască materialul ce forma carcasa unei nave aflate pe orbită. Astfel, putea da răspuns la întrebarea dacă „faţa" de pe Marte este sau nu de origine naturală. Totuşi, pe 21 august 1993, în timpul operaţiunii de intrare pe orbita marţiană, radiocomunicaţiile cu sonda s-au întrerupt.

Ce se întâmplase?

Nimeni nu poate să ofere explicaţii exacte pentru acest incident. S-a întâmplat în timp ce se regla presiunea din rezervoarele de combustibil ale navei. În legătură cu această fază fusese programată, în prealabil, o întrerupere a contactului radio, deoarece firma producătoare se temea de o posibilă defectare a emiţătorului. Oamenii de ştiinţă au aşteptat ca sistemul să se recupleze. Şi totuşi, nu s-a întâmplat nimic. Sonda marţiană nu mai dădea nici un semn de viaţă. O comisie de anchetă de la JPL a încercat să descopere cauza acestei defecţiuni, însă, până la urmă, s-a rămas

la stadiul speculațiilor. Probabil că s-a dereglat computerul de bord, probabil că sistemul nu funcționa normal, astfel că presiunea asupra unui punct era prea mare și rezervoarele de combustibil s-au spart, probabil că prin deschiderea supapei de presiune a rezultat un impuls prea puternic care a afectat și computerul etc., etc.

Totuși, există mulți oameni care nu se mulțumesc cu aceste explicații oficiale și presupun existența unor manevre de tăinuire.

NASA ar ascunde faptele reale, exact cum procedase în cazul studiului Brookings! *Mars Observer* ar fi, conform aceloraşi presupuneri, „sănătos" și ar furniza informații și fotografii despre care publicul nu trebuie să știe, ceea ce ar dovedi faptul că acea stâncă de pe Marte ar fi opera unei civilizații extraterestre.

Istoricul și omul de știință american, profesor doctor Stanley V. McDaniel de la Universitatea de Stat Sonoma din Rohmert Park (California) a declarat: „NASA a oferit mereu membrilor Congresului și opiniei publice documente care conțineau informații false sau derutante, despre aprecierile referitoare la acea «față». Ignorarea de către NASA a cercetărilor din cadrul AOC (*Artificial Origin of Cydonia* – originea artificială a Cydoniei), evaluarea științifică eronată a AOC din cauza NASA, posibila tăinuire a datelor și existența unui «contact personal», limbajul echivoc folosit de reprezentanții NASA pentru a genera un sentiment de indiferență față de această situație — toate acestea sprijină ideea că aici motivația se află în contradicție cu politica declarată!"

Există dovezi pentru aceste acuzații?

În timpul administrației Bush, deputatul Howard Wolpe a dat publicității un al doilea document oficial, acesta fiind destinat lui Lawrence Ross, director la *Lewis Research Centre* din Cleveland, în legătură cu planurile referitoare la activitatea sondei spațiale. Acest document NASA îl îndeamnă pe reprezentantul centrului de cercetări să „transcrie și chiar să distrugă documentele, pentru a minimiza rezultatele primejdioase" În afară de aceasta,

„documentele trebuiau modificate astfel încât să reducă credibilitatea argumentelor corespunzătoare" Nu în ultimul rând, trebuia să se facă „mici intervenţii pentru a creşte utilitatea diferitelor decizii luate în virtutea FOIA" [FOIA = *Freedom of Information Act*]

Directorul administrativ al NASA, Richard H. Truly, predecesorul lui Dan Goldin, s-a arătat îngrijorat de acest document compromiţător. El a emis o circulară către toţi managerii agenţiei prin care le reamintea „că NASA este foarte preţuită de guvern pentru sinceritate şi loialitate" Truly a îndepărtat acele pasaje care nu erau în conformitate cu această atitudine cinstită, valabilă pentru întreaga NASA, şi a promis că niciodată nu se va mai recurge la astfel de practici ilegale.

Unul dintre cei mai aprigi susţinători ai teoriei referitoare la tăinuirea adevărului de către NASA este Richard C. Hoagland, pe atunci membru al NASA. Înainte ca pierderea contactului cu sonda spaţială să devină cunoscută, Hoagland le-a reproşat celor de la NASA că nu ar avea planuri ferme pentru fotografierea regiunii Cydonia cu camera MOC. Purtătorul de cuvânt al agenţiei spaţiale, Don Savage, a respins această afirmaţie şi a subliniat: „Nu numai că am avut astfel de planuri, dar *am şi spus* că le avem" Hoagland nu s-a arătat satisfăcut de această declaraţie. Pentru el mai există şi „alte motive de suspiciune"

De exemplu, a fost preocupat de faptul că, încă de la început, s-a luat decizia de a nu se da publicităţii toate fotografiile realizate de *Mars Observer*, iar cele destinate publicării să fie analizate în prealabil, într-un interval de aproximativ şase luni.

În ziua de 22 august 1993 a avut loc transmisia de către reţeaua ABC a emisiunii *Good Morning, America*, care a prilejuit o discuţie între Hoagland şi doctorul Bevan French, care participase la realizarea proiectului *Mars Observer*. Şi cu această ocazie, Hoagland a adus în discuţie acele nelămuriri şi mai târziu a criticat faptul că French a dat tot timpul răspunsuri ambigue. Exact în

timpul acestei emisiuni, s-a făcut cunoscut faptul că sonda marţiană nu mai dăduse nici un semnal, când trecuseră deja douăsprezece ore. Şi acest lucru i s-a părut suspect lui Hoagland. De ce s-a aşteptat 12 ore pentru a se anunţa vestea neplăcută? Este total neobişnuit. „În timpul misiunii, dacă existau mici probleme legate de comunicaţii..., toată lumea era înştiinţată în mai puţin de o oră. De data asta au trecut peste zece ore!"

Hoagland este sigur că coordonatorii misiunii *Mars Observer* au oferit doar opiniei publice povestea cu defecţiunea tehnică, misiunea continuând de fapt în secret, pentru a se putea limita accesul la noile informaţii despre regiunea Cydonia.

Aşa cum el însuşi a afirmat, în săptămâna următoare Hoagland a primit numeroase apeluri telefonice care i-au trezit bănuiala. Probabil că au fost din partea inginerilor de la *Mars Observer*, însă a fost contactat şi de colaboratori ai firmelor răspunzătoare de sistemul de radiotransmisie al sondei. În nici un caz informaţiile lor nu au confirmat faptul că producătorul ar fi recomandat ca aparatele să fie deconectate în timpul creşterii presiunii. O astfel de acţiune ar contrazice toate principiile zborului cosmic, afirmă Hoagland, explicând în continuare funcţionarea sondei *Mars Observer*: „Sonda era computerizată. Experimentul dispunea de propriul său computer. Problema este că, având în vedere toate sistemele de siguranţă şi computerele, se poate presupune că au fost defecţiuni ale tuturor acestora. Este imposibil. Ne aflăm la sfârşitul unei dezvoltări de treizeci şi cinci de ani, nu la începutul ei. Am scăpat de tehnologia anilor '60, care a fost necesară pentru îndeplinirea unor misiuni complexe de către sondele *Viking*." Aşa cum s-a exprimat Hoagland, a fost încălcată „prima directivă" a zborului spaţial: „Nu întrerupe niciodată legătura radio!"

Dar cum îşi imaginează Hoagland că s-au întâmplat în realitate lucrurile?

El porneşte de la ideea că *Mars Observer* a primit denumirea secretă „Cydonia-Mission", pentru a obţine fotografiile „feţei" şi

ale altor structuri de pe Marte. Pentru acest lucru este necesară o serioasă manevră secretă, deoarece nici camera nu este orientată către o țintă precisă. O astfel de manevră consumă o cantitate relativ mare de combustibil. Prin faptul că la bordul sondei spațiale a avut loc o miniexplozie, s-a explicat și o spărtură în rezervorul de combustibil și, prin aceasta, lipsa unei mari cantități de combustibil după redescoperirea sondei. După părerea lui Hoagland, această pierdere de combustibil nu este nimic altceva decât acea manevră secretă!

Misterioasele apeluri telefonice primite de Hoagland au continuat până în ziua de 8 ianuarie 1994. Până atunci, experții ar fi avut destul timp să manipuleze fotografiile dubioase și să stabilească originea formațiunilor ca fiind niște blocuri de stâncă inofensive.

Puteau fi date publicității informații despre *Mars Observer*, totuși trebuia să pară că NASA ar fi reușit să ajungă din nou, cu ajutorul computerului, la sonda spațială pierdută. Și acum autoritățile puteau să prezinte și fotografii ale feței de pe Marte, fotografii obținute de MOC care însă, spre dezamăgirea tuturor „marțienilor", nu reprezentau altceva decât un deal stâncos banal, despre care s-a spus că era „oglinda de lumini și umbre", în care s-au putut imprima, din pură coincidență, trăsăturile unei fețe omenești.

O teorie fascinantă. Numai că NASA nu a amintit, până acum, o reanimare subită a sondei *Mars Observer*. Sau s-a hotărât că este mai bine ca, după publicarea teoriei lui Hoagland, să fie păstrată tăcerea? Hoagland propune și un alt scenariu:

Este posibil ca nu NASA, ci un alt serviciu coordonator al misiunii *Mars Observer* să se fi răzgândit, când a început să se cristalizeze tot mai mult faptul că, în realitate, ar exista un calificativ al materialului. Ca indicii ajutătoare, Hoagland a citat câteva incidente remarcabile legate de lansarea rachetei *Titan*, care avea la bord sonda *Mars Observer*. După ce uraganul Andrew măturase

pista de decolare, tehnicienii au făcut încă o verificare, pentru a se asigura că nu fusese afectat nici un sistem. Fireşte că verificarea a durat ceva timp şi lansarea a fost amânată. Cu toate acestea, acţiunea era necesară. Spre marea lor surpriză, în interiorul complet protejat al sondei, tehnicienii au găsit numeroase deşeuri care puteau primejdui întregul proiect. De aceea *Mars Observer* a fost încă o dată desprins de pe rachetă, cercetat cu atenţie şi curăţat. Apăruseră scame, bucăţi de hârtie, ipsos, murdării, aşchii metalice. Gunoaie asemănătoare s-au găsit şi în camera MOC, care era special protejată. Specialiştii au exclus posibilitatea ca acestea să fi fost aduse de uraganul Andrew.

În drumul spre Marte a avut loc o altă întrerupere inexplicabilă a transmisiei, care a durat mai mult de 85 de minute.

Într-adevăr, numeroase întâmplări neobişnuite înconjoară misiunea *Mars Observer*. Deci nu este de mirare că peste tot circulă zvonuri rele. Curând după dezastrul de pe Marte din 1993, în SUA a apărut o uimitoare „fotografie doveditoare", care provenea de la *Mars Observer* şi arată clar „faţa" de pe Marte.

Trebuie să spun că încă de la început m-am distanţat de această „fotografie" în care nici cel mai însemnat detaliu nu este autentic. De altfel, rău-famatul ziar *Weekly World News* (*WWN*), în care fusese tipărită imaginea pentru prima dată, a refuzat să-mi răspundă la numeroase întrebări despre „fotografie" şi articolul respectiv. Ce-i drept, nu am primit răspuns nici de la JPL din Pasadena, nici de la cartierul general al NASA de la Washington.

Potrivit articolului din *WWN*, aceea imagine senzaţională fusese oferită publicităţii de către doctorul Benjamin Frania — se spune că era un important om de ştiinţă de la NASA —, cu scopul de a da în vileag „conspiraţia marţiană". Acesta era pură absurditate. La NASA nu există nici un doctor Frania.

Ed Komarek, întemeietorul grupării de activişti *Operation Right To Know* (ORTK — „Operaţiunea dreptul de a şti") crede că în spatele acţiunilor *WWN* se ascunde intenţia de a face pe plac

cititorului avid de senzaţional. Într-adevăr, celor care se ocupă serios cu problematica OZN li se pare suspect faptul că *WWN* amestecă mereu faptele temeinic cercetate cu afirmaţii confuze. Nu degeaba acţiunile *WWN* erau folositoare serviciilor secrete. Astfel, în special cu ajutorul ciudăţeniilor răspândite de *WWN*, este pusă în practică o tactică de persiflare a anumitor teme. Sună aproape incredibil, totuşi eficienţa acestei metode este foarte mare. Este interesant că omul de ştiinţă de la NASA poartă numele „doctorul Benjamin Frania" Însă omul de ştiinţă din echipa proiectului *Mars Observer* este doctorul Bevan French. Întâmplare sau aluzie?

Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Altfel riscăm să ne rătăcim în acest labirint de speculaţii. Chiar dacă povestea despre pierderea sondei *Mars Observer* cuprinde multe absurdităţi, nu s-a dovedit însă că ar fi vorba de o tăinuire a NASA. Totuşi Richard Hoagland nu renunţă, el vrea să găsească dovada faptului că teoria sa este reală şi că *Mars Observer* încă există. El speră că radioastronomii vor recepţiona cândva semnale din apropierea planetei Marte, semnale care ar putea proveni chiar de pe nava cosmică atât de brusc dispărută fără urmă!

9 Foc din depărtare

Cu o viteză incredibilă, corpul cosmic pătrunde în atmosfera terestră. La ciocnirea cu atmosfera densă, acesta aprinde un far, dezlănţuie forţe naturale nebănuite. Necunoscutul proiectil cosmic goneşte cu o viteză nebună înînaltul cerului, îşi modifică cursul, ca şi cum ar vrea să facă o ultimă încercare disperată pentru a evita catastrofa, apoi explodează deasupra unei păduri din nordul continentului asiatic. Tot ce se află în apropierea acelui loc se scufundă într-o mare de foc. Suprafaţa incendiată se extinde cu câţiva kilometri, pe o jumătate a Pământului se simt cutremure, unde de

presiune atmosferică înconjoară planeta. Obiectul abătut din cosmos asupra Pământului a explodat cu o forță a detonației echivalentă cu 100 de bombe atomice ca aceea de la Hiroshima!

Oare ce o fi fost? Ce s-a întâmplat acolo, în pustietate, într-una din regiunile cele mai izolate ale planetei noastre? Un test nuclear eșuat? În nici un caz. În perioada când a avut loc acea catastrofă — anul 1908 — lumea noastră era încă lipsită de arme nucleare. Abia treizeci de ani mai târziu fizicienii au început să facă experimente nucleare. În acea zi de 30 iunie 1908, nu existau toate acestea, și deci, renumitul eveniment, cunoscut sub denumirea de „Catastrofa Tunguska", trebuie să fi avut o cauză total diferită.

Primul om de știință care a explicat această explozie misterioasă a fost mineralogul Leonid A. Kulik. Vreme de 20 de ani, acesta a călătorit de mai multe ori în Siberia pentru a căuta, în apropiere de râul Tunguska, resturile corpului explodat și, de asemenea, pentru a identifica natura lor. Kulik era aproape convins de faptul că obiectul explodat fusese un meteorit. Spre marea sa surpriză, la locul prăbușirii nu se afla nici o urmă care să dovedească contactul cu pământul. Totul era distrus împrejur, iar exact în locul presupusei coliziuni, copacii se aflau în picioare, chiar dacă fuseseră arși și nu mai aveau crengi. Inexplicabil! Ce s-a întâmplat? Poate obiectul ceresc care se ciocnise atunci cu Pământul a fost o cometă — sau un obiect artificial, o navă extraterestră!

În prezent, oamenii de știință explică totul în modul următor:

Kulik a avut perfectă dreptate când a afirmat că un meteorit a fost cauza exploziei. Așa cum reiese din cele mai noi cercetări, trebuie să fi fost vorba de un meteorit extrem de dur, un corp care a fost atât de stabil încât a putut pătrunde în atmosfera terestră fără să fie distrus imediat de rezistența aerului, dar nu a reușit să ajungă pe suprafața Pământului. Cu puțin timp înainte de ciocnire trebuie să fi fost spulberat de straturile mai dense ale aerului. Astfel, se explică de la sine lipsa unei urme pe pământ. De asemenea, faptul

că acei copaci aflați „exact sub punctul exploziei" au rămas în picioare, părea să devină limpede cu ajutorul acestei teorii. Undele de presiune au venit direct de deasupra, astfel că numai crengile au oferit suficient spațiu de acțiune presiunii aerului, nu și trunchiurile. Ele au rezistat exploziei, chiar dacă după aceea arătau ca stâlpii de telegraf.

Nu de mult, oamenii de știință italieni, Giuseppe Longo și Menotti Galli, au afirmat că în rășina copacilor au descoperit particule rezistente, care aveau o compoziție chimică tipică unui meteorit extrem de rezistent. Deci s-a dovedit că în anul 1908, într-adevăr, un meteorit explodase foarte aproape de suprafața Pământului. Până acum, această teorie este cea mai verosimilă dintre toate.

Cu toate acestea, referitor la întâmplarea din anul 1908, există încă numeroase întrebări și enigme, care și în prezent așteaptă o rezolvare și, evident, nu se lasă explicate de teoria obiectului prăbușit, cel puțin nu atunci. Trebuie să fie luate și ele în considerație, dacă se urmărește găsirea explicației *corecte*!

Deja era vorba de o situație total neobișnuită: puțin înainte de a se prăbuși, corpul ceresc și-a schimbat cursul inițial, ceea ce pentru un meteorit reprezintă un comportament remarcabil. Existau numeroși martori oculari pentru această schimbare bruscă de traiectorie. Obiectul de foc — observatorii descriindu-l ca având formă cilindrică — s-a apropiat din direcția sud-est, însă până să explodeze se deplasa de la est spre vest. Inginerul rus A.P. Kazanțev a dezvoltat ideea că deasupra Siberiei se prăbușise atunci o navă cosmică extraterestră. Mai târziu, autorii Baxter și Atkins în cunoscuta lor carte *Like a Second Sun* („Ca un al doilea Soare"), au revenit la această idee spectaculară. Firește, această teorie este foarte discutată.

Și în Rusia au fost tăinuite, ani de zile, documente OZN, bineînțeles că de către armată și conducerea statului. Publicarea

Tehnologie „Stealth": F-117A. Aici un prototip.

„Departament of Energy"
(DOE, succesor al Comisiei pentru Energie Atomice, AEC),
a jucat, evident, un rol important în tăinuirea OZN.

„Pasărea neagră" SR-71; are o viteză de aproximativ 4000 km/h, a trecut prin fazele dezvoltării şi verificării la Baza Groom Lake. În mod surprinzător, în anul 1990, superavionul a fost oferit pur şi simplu armatei.

Una din cele mai reuşite fotografii ale complexului ultrasecret „Groom Lake" (C. Clark, primăvara anului 1995). În stânga imaginii: giganticul şi misteriosul „Hangar 18".

Autorul în fața uneia dintre intrările spre White Sands Missile Range, New Mexico.

Planeta roșie. Marte

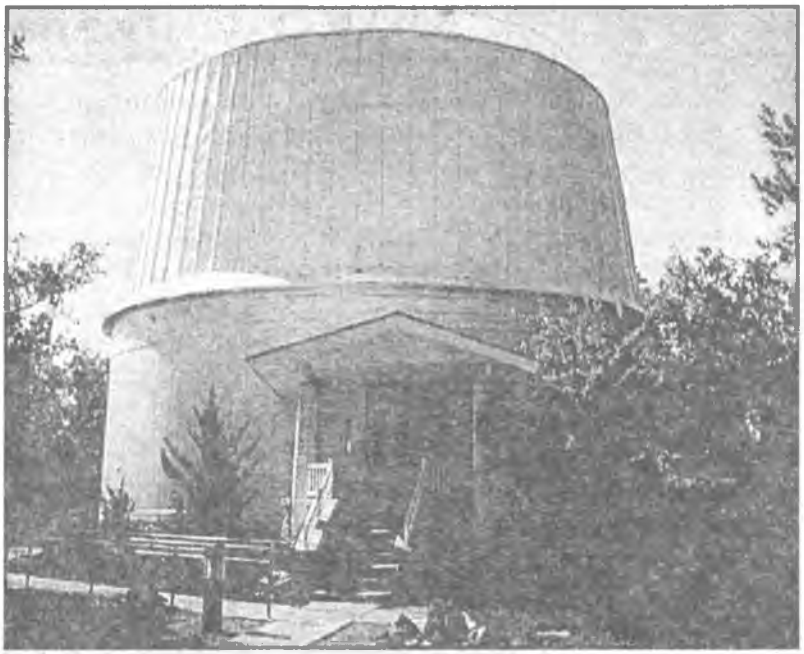

Din acest observator astronomic, „Mars-Hill" din Flaggstaff, Arizona, Percival Lowell a căutat să afle indicii despre viaţa pe Marte.

unor astfel de subiecte nu a fost aprobată de autorităţile sovietice. Informaţiile doveditoare au fost strânse de persoane particulare şi au circulat subversiv, sub formă de publicaţii „Samizdat". Totuşi, de la dispariţia Uniunii Sovietice, au apărut tot mai multe informaţii despre obiecte zburătoare neidentificate şi alte apariţii misterioase.

În prezent, cercetătorii ruşi cer cuvântul pentru ideile lor uimitoare în căutarea de inteligenţe extraterestre sau în fenomenele OZN şi au strânse legături cu colegi din toată lumea.

Interesant este faptul că unele anomalii de pe teritoriul exploziei n-au putut fi explicate cu ajutorul teoriei meteoritului. Astronomul Ghenadi Andreev de la Universitatea Tomsk mi-a trimis un studiu detaliat la care lucrase împreună cu ecologul Nikolai Vasiliev. Doctorul Andreev conduce expediţiile anuale din teri-

toriul Tunguska şi, de mai multe ori, m-a invitat să particip şi eu, însă, din păcate, nu am avut cum. Acel studiu cuprinde schimbări biologice care au avut loc după întâmplarea din 1908. De exemplu, cercetătorilor li s-a părut suspectă dezvoltarea, exagerat de puternică, a copacilor. În plus au descoperit schimbări genetice ale plantelor, animalelor, şi chiar ale oamenilor!

Într-adevăr, s-a constatat o creştere neobişnuită a radioactivităţii din zonă. Apare acum întrebarea: Oare mutaţiile se pot explica prin această radioactivitate sporită? Dar de unde provenea? Problema este aceeaşi: Nu s-a ştiut până acum că meteoriţii produc radiaţii ionizante!

Andreev şi Vasiliev au afirmat: „Rezultatele cercetărilor precum şi natura efectului mutaţiilor au arătat că acestea nu se pot explica nici prin influenţa căldurii exploziei, nici prin focul care i-a urmat sau prin componentele chimice ale corpului. Rămâne fără răspuns întrebarea despre posibilitatea unor mutaţii provocate de radiaţii, căci sursa radiaţiilor ionizate nu este sigură". Ambii cercetători au cercetat şi pini care crescuseră după anul 1908 şi au constatat o anomalie genetică, la fel şi la anumite insecte (pentru cercetare au ales speciile răspândite de furnici *Formica fusca* şi *Formica exsecta*).

Aşa cum am amintit, au existat modificări genetice şi la om. Chiar dacă studiul lui Andreev şi Vasiliev nu oferă nici un detaliu despre efectele acestor mutaţii, totuşi au vorbit despre activităţile făcute de multă vreme: „... în anii 1959, 1969, 1971, precum şi în anii '80, Universitatea din Moscova şi Institutul pentru Genetică al Academiei de Ştiinţă din URSS, au efectuat, sub conducerea profesorului Iuri G. Rîşkov, cercetări genetice complexe, ale populaţiei din teritoriul pe care a avut loc explozia. O parte a rezultatului acestui studiu este descoperirea unei ciudate anomalii genetice. Genealogic, aceasta se întâlneşte la cei născuţi în anul 1908 în vecinătatea centrului catastrofei.

Toate aceste date dovedesc faptul că acea catastrofă «Tunguska» a prilejuit formarea unui întreg şir de efecte biologice şi genetice, a căror descifrare ne poate oferi informaţii unice şi hotărâtoare despre natura fenomenului."

În pădurea din Siberia multe enigme par să aştepte o rezolvare. Din surse de încredere am aflat următoarea întâmplare remarcabilă:

De peste zece ani, un anume doctor Zotkin cercetează o piatră, foarte neobişnuită după părerea sa. El crede că aceasta trebuie să fi „zburat" prin atmosferă, chiar dacă nu este vorba de un meteorit „tradiţional" Am văzut o fotografie a acesteia şi, din păcate, nu am putut recunoaşte prea multe. Suprafaţa sa este acoperită cu desene roşiatice, a căror înfăţişare aminteşte puţin de licheni.

Ce înseamnă acest lucru pentru un obiect ciudat? Erau numai noi legende? Cine ştie...

10 Semnale?

În ziua de 13 septembrie 1959, Luna a primit „vizita" unui obiect zburător străin. Relativ mic, aparatul cu o greutate de numai 400 kg, a ajuns în zona celor trei cratere meteorice: *Archimedes*, *Autolycus* şi *Aristippus*, o formaţiune cunoscută şi sub numele de „Triunghiul grecesc", toate cele trei cratere fiind denumite după numele filozofilor greci. De aici, pe gigantica *Mare Imbrium* de pe suprafaţa Lunii, s-a încheiat drumul unui mic obiect zburător care pornise de pe Pământ, pentru a risca un prim pas în zborul interplanetar.

Cu *Luna 2*, cum era denumit acel modest vehicul, Uniunea Sovietică a reuşit, după „Şocul *Sputnik*" din 1957, o nouă victorie hotărâtoare asupra zborurilor spaţiale americane, care nu au mers prea bine în acei ani, schimbându-se însă apoi radical, mai ales prin senzaţionalele misiuni *Apollo* şi proiectul *Space-Shuttle*.

O dată cu aselenizarea modulului *Luna 2*, au putut fi observate niște ciudățenii aparte. În urma a mai multor relatări adesea confirmate, când această sondă a coborât pe Lună, s-au arătat ciudate fenomene luminoase în „Triunghiul grecesc" Deja de câteva secole astronomii observă astfel de lumini neobișnuite pe suprafața însoțitorului terestru, totuși nimeni nu știe ce se ascunde în spatele lor și cum s-au format. Să fie oare vorba de nori de praf formați în urma loviturilor cu mici meteoriți și care reflectă lumina Soarelui? Sau sunt gaze luminoase, ionizate?

„Clipirile Lunii" sau *Transient Lunar Phenomena* (*TLP* — fenomene lunare tranzitorii), așa cum mai sunt denumite aceste lumini misterioase, apar la intervale neregulate de timp și, evident, sunt repartizate nu întâmplător pe suprafața Lunii. În unele zone sunt mai numeroase, iar în altele nu există. De remarcat faptul că este posibil ca abundența lor să aibă legătură cu misiunile pe această planetă ale navelor cu sau fără echipaj!

Radioastronomul rus Alexei V. Arhipov de la Academia Științifică Ucraineană a studiat amănunțit acest fenomen și a făcut cercetări fascinante. În anul 1994, în revista americană de specialitate numită *Selenology*, el a atras atenția, spre exemplu, asupra faptului că în toți anii de dinaintea aselenizării sondei *Ranger 6* (2 februarie 1964) pe suprafața de bazalt a *Mare Tranquillitatis*, fusese observat doar un singur TLP. Dar pe urmă, după câteva ore de la aterizarea sondei pe Lună, a apărut una din acele lumini ciudate, în craterul din apropiere, *Ross*. În final, aceasta s-a răspândit pe o lungime de sute de kilometri spre est, spre o adevărată zonă de activitate. Apoi a mai apărut o zonă în *Mare Tranquillitatis*, de această dată spre sud, în apropiere de ecuatorul Lunii, între craterele *Sabine* și *Maskelyne*. În ziua de 11 septembrie 1967 aterizase acolo sonda spațială americană *Surveyor-5*. Nici doi ani mai târziu, astronauții primei misiuni echipate de pe Lună, *Apollo 11*, au aselenizat în același teritoriu:

„Tranquillity Base, the *Eagle* has landed!" („Baza Tranquillity, *Vulturul* a aselenizat!")

Aceştia au relatat despre apariţii luminoase neobişnuite care au fost recunoscute şi de către observatorii de pe Pământ, cu ajutorul telescoapelor de mare putere. Rezultă că aceste fenomene nu se pot explica prin cutremure produse în urma aselenizării.

Aşa cum a scris doctorul Arhipov despre întâmplările din *Mare Tranquillitatis*, numărul crescând al evenimentelor TLP din anii '60 nu poate să explice aceste fenomene. Aproximativ 7,7% din totalul TLP cunoscute au fost semnalate între anii 1964 şi 1969, şi numai 0,1% în altă perioadă. Aceste „unde" locale ale relatărilor TLP au o importanţă statistică. Cu ajutorul acestor date, cercetătorul a demonstrat verosimilitatea faptului că aceasta este o simplă întâmplare. Cu alte cuvinte: există şi altceva în plus!

Doctorul Arhipov vorbeşte despre un aşa-numit „Invasion Effect" (efect datorat invaziei).

În nici un caz, nu poate fi exclusă părerea sa, şi anume că acolo sus, în pustietatea de pe Lună, se întâmplă lucruri despre care nu ştim şi nu trebuie să aflăm nimic şi că, eventual, acolo se află o civilizaţie extraterestră care intenţionează, probabil, să studieze Pământul.

După părerea doctorului Arhipov, o dată cu aselenizarea primei sonde lunare, a început un fel de „invazie" printre oameni. Pentru ca *ei* să nu fie descoperiţi, au declanşat aşa-zisele „acţiuni TLP" în caz de nevoie:

„În cazul unei observări secrete a Pământului", speculează doctorul Arhipov, „fiinţele extraterestre trebuie să ia contact cu noi. Metoda ideală de camuflaj pe Lună este o explozie falsă, pentru a înlătura urmele şi pentru a forma din praf un scut de protecţie. Este ca şi când un meteorit ar lovi Luna şi ar forma un crater obişnuit..."

Însă n-ar fi posibil ca observatorii pământeni, în timpul misiunii pe Lună, să fi urmărit cu atenţie ce se întâmplă acolo şi,

din motive evidente, să-şi îndrepte atenţia asupra locurilor de aselenizare corespunzătoare? Nu ar fi posibil ca de aceea să fi părut suspectă o activitate puternică, doar APARENTĂ, a aparițiilor luminoase? Această explicaţie „clară" nu este susţinută, având în vedere cele mai multe fapte.

Într-un interval de cinci ani, în timp ce acele TLP au fost văzute în apropiere de craterul *Ross,* într-o altă parte a Lunii au aterizat 16 sonde. Dacă, prin aceasta, s-a modificat ceva în cadrul observaţiei, în zonele TLP nu s-a modificat nimic! Pe 11 decembrie 1972, când *Apollo-17* a aselenizat la aproximativ 370 km nord-est de craterul *Ross*, nimeni nu a constatat activităţi neobişnuite.

De aceea, doctorul Arbipov ajunge la o concluzie logică şi interesantă: „Pătrunderea navelor spaţiale terestre în anumite regiuni ale Lunii determină o verosimilitate semnificativă reală, momentan în ascensiune, a fenomenelor lunare tranzitorii. TLP nu au putut fi explicate prin existenţa extratereştrilor pe Lună. Totuşi există o prejudecată psihologică împotriva acestei estimări. Fenomene naturale sau explozii nucleare? Evident, cele două ipoteze sunt mai verosimile. Metodele serviciilor secrete pentru căutarea inteligenţei extraterestre se potrivesc cu cele ale astronomiei şi geologiei, orientate spre studiul întâmplărilor naturale sau al obiectelor. Este mai bine să fim cu ochii în patru decât să ignorăm existenţa extratereştrilor".

Idei asemănătoare are şi compatriotul şi colegul lui Arhipov, doctorul Vladimir V. Rubţov care, printre altele, în 1990 a încercat să demonstreze, într-o mare conferinţă pe teme SETI, că această teză explică cel mai bine toate detaliile observate ale acestei întâmplări.

În astronomie există de mult timp un principiu. Nici un om de ştiinţă nu are voie să pornească de la originea falsă a unui semnal sau a unui obiect, atâta timp cât toate explicaţiile „naturale" nu au fost analizate îndeajuns. Un principiu foarte corect.

Rubțov este de părere că o cercetare astronomică tipică nu va reveni niciodată la variantele „false" ale explicațiilor: „Acea ipoteză respinsă va fi total înlocuită de o nouă variantă «naturală»." Însă pentru căutarea unei tehnologii spațiale este nevoie ca, încă de la început, cercetătorii să ia în considerație, în egală măsură, ambele posibilități: „naturală" și „falsă"

Acest principiu trebuie să fie folosit clar în cazuri ca cel al „feței" de pe Marte, al „catastrofei Tunguska" sau al „clipirilor de pe Lună. Era bine și dacă, în concluzie, cele trei fenomene se putea explica în moduri naturale. Este vorba de obiectivitate și adevăr și de nimic altceva.

Dacă oamenii de știință ar fi lucrat de la început sub semnul unei origini curat „naturale" și, respectiv, ar fi folosit metode „curate", în final ar fi rezultat explicații „naturale" Întrebarea este următoarea: Sunt corecte chiar și aceste explicații „naturale"?

În primăvara anului 1994, doctorul Arhipov mi-a trimis argumentele substanțiale ale celor mai noi cercetări SETI ale sale. Deja în anii '80, ca radioastronom, a recepționat o serie de semnale dubioase din vecinătatea unei stele din apropierea Soarelui. „Acele surse radio pot fi false, însă până acum nu au fost cercetate îndeajuns", mi-a spus el. Totuși el consideră că metodele convenționale de cercetare SETI nu sunt nici adecvate, nici suficiente. Aceeași idee a exprimat-o și într-o scrisoare către revista de specialitate *The Observatory*, din decembrie 1993.

Așa cum explică el, cercetătorii SETI pornesc de la următoarele ipoteze:

- *Ființele extraterestre vor să ia contact cu noi.*
- *Undele electromagnetice (de exemplu lumina, undele radio) reprezintă cel mai ușor mijloc de transmitere a informațiilor.*

■ *Razele emise artificial trebuie să fie slabe, să se repete şi să aibă legătură cu o sursă identificabilă, ca aceea a unei stele din apropierea Soarelui.*

Astronomul rus adaugă: „Cele mai multe proiecte radio, respectiv optice (laser) întruchipează aceste teze clasice. Acestea reprezintă numai o variantă a spectrului amplu al posibilităţilor. De exemplu, viaţa inteligentă poate să existe în apropierea stelelor de acel tip, unde pot fi create medii artificiale favorabile vieţii. În plus, o altă civilizaţie, avansată, care acţionează calculat, ar putea să ne studieze în secret... Undele electromagnetice nu sunt singurul mijloc de comunicare"

Exact ca şi astronomul american doctor Michael D. Papagiannis, doctorul Arhipov cunoaşte unul din cele mai fermecătoare aspecte ale ştiinţei,— aceeaşi necesitate evidentă de a căuta, direct din faţa „uşii noastre cosmice", de a cerceta aici, în sistemul nostru planetar, indicii despre extratereştri. Şi face încă un pas înainte: „Căutarea acţiunilor extratereştrilor în sistemul nostru solar, cercetarea undelor radio neobişnuite şi a fulgerelor neidentificate, sporadice, din cosmos, par a fi exemple convingătoare ale acţiunilor SETI. Însă nu este mai rezonabil să căutăm «acul» dovezii pentru existenţa inteligenţei extraterestre decât «grămezile de fân cosmice» de felul unui «magnet ceresc»? Luna, ca o bază favorabilă pentru supravegherea planetei noastre, pare a fi un «magnet» pentru acţiunile extratereştrilor. Această problemă se află sub semnul proiectului SEAM (*Search for Extraterrestrial Action on Moon* — căutarea acţiunilor extraterestre pe Lună) şi analizată intensiv de Institutul de Cercetare a Fenomenelor Anormale din Harkov, Ucraina."

Cercetările SEAM amintesc că deja din anul 1960 Luna fusese cunoscută ca fiind un corp ceresc de o importanţă esenţială pentru observarea Pământului. A fost chiar o bază a unei forţe extraterestre. O „sondă sferică" extraterestră, care a staţionat pe supra-

faţa Lunii, a oferit o mulţime de detalii despre o navă cosmică din orbită — dacă a avut sau nu echipaj, aceasta nu se ştie.

Misiunea a fost bine camuflată. Suprafaţa Lunii proteja nava de micrometeoriţi şi raze cosmice. Energia sistemului putea fi reglată prin radiaţia solară. Acum trebuia să fie descoperit doar un punct de pe care să se poată vedea necontenit Pământul şi Soarele. Există un astfel de loc?

Fiindcă Luna se roteşte în jurul propriei axe în acelaşi interval de timp în care înconjoară complet Pământul, se ajunge la o situaţie neobişnuită: cel care observă mai mult timp Luna se poate convinge că satelitul nostru natural ne arată mereu aceeaşi „faţă", mereu aceeaşi parte. Numai astronauţii Apollo au putut observa cealaltă parte. Mai grea, dar poate la fel de esenţială, este descoperirea locului care se află aproape mereu în lumina Soarelui.

Aşa cum se ştie, Luna se roteşte în jurul axei sale în aproximativ o lună de zile. Cu alte cuvinte, o „lună" durează în jur de patru săptămâni. Potrivit acestui fapt, de la răsăritul şi până la apusul Soarelui pe Lună trec exact două săptămâni! Însă Soarele stă *sub* orizontul Lunii alte două săptămâni — domneşte o noapte de 14 zile! Şi totuşi există şi excepţii. Datorită orientării „favorabile" a axei Lunii, în apropiere de polii ei există unele puncte care stau aproape necontenit în lumina Soarelui, de exemplu părţile sudice ale craterului *Malapert* (după numele unui matematician belgian). Acest crater (cu diametrul de 69 km!) se află aproape de polul sud al Lunii. Marginea craterului urcă până la o înălţime de aproximativ 4 km şi este luminată de Soare 94% din timpul total. Exact aici, în acest punct, vor să se concentreze, printre alţii, cercetătorii SEAM, deoarece aici se presupune că există cea mai mare posibilitate de a descoperi o acţiune extraterestră, o sondă, un sistem de măsurat, poate chiar o bază, orice.

Devine o căutare foarte captivantă. Probabil că s-a descoperit în altă parte ceea ce se caută încă cu privirea pe Lună: artefacte extraterestre, şi anume — direct pe Pământ!

11 Artefacte extraterestre

Tot mai mult, oamenii de ştiinţă se confruntă cu lucruri neobişnuite şi inexplicabile. De exemplu, în anul 1982, un medic român a făcut o experienţă secretă. Am avut ocazia să vorbesc cu el despre întâmplarea sa remarcabilă. Pentru a-i păstra anonimatul, l-am numit pe acest doctor, în care am absolută încredere, „Dr. X"

Curând după terminarea studiilor în domeniul medicinei, „X", care atunci se ocupa cu experimente de transplant, a fost vizitat de un necunoscut în laboratorul său de la universitate.

„Dr. X": „Bărbatul a venit în laborator cu o valiză de metal şi a adus un lichid care, la prima vedere, arăta ca apa obişnuită. Lichidul a fost testat. Mi s-a interzis să particip la toate testele, am putut vedea doar câteva. Se fixaseră doi electrozi în artera iepurilor mei de casă şi capetele au fost introduse în acel lichid. În final, iepurii au murit. În acest moment, „apa" arăta ca şi cum ar fi început să fiarbă. Când iepurii au murit, „apa" s-a colorat în cenuşiu şi s-a liniştit din nou. Mai mult nu pot să spun."

Autorul: „Ştiţi de unde venise acest bărbat misterios?

„Dr. X": „Acea persoană venea din Statele Unite".

Autorul: „Dar, mai exact, de unde?"

„Dr. X": „Nu pot să spun. Atunci nu eram o persoană importantă, eram undeva jos în ierarhia medicinei. Nu am aflat nimic despre aceasta. Ştiu numai că a venit din Statele Unite."

Autorul: „Atunci eraţi student?"

„Dr. X": „Eram la sfârşitul studiilor."

Autorul: „Mai exact, cu ce vă ocupaţi atunci?"

„Dr. X": „Am participat la un proiect în care era vorba mai ales de încercarea de a transplanta glande salivare şi ficatul la animale. Atunci lucram pentru universitate."

Autorul: „Dar de ce străinul a venit tocmai la dumneavoastră, vreau să spun în laboratorul în care lucrați, în acea universitate?"

„Dr. X": „Nu știu"

Autorul: „Acel american era însoțit și de altcineva?"

„Dr. X": „Nu. Era singur. Era foarte nerăbdător. Nimic suspect. Vorbea doar în engleză."

Autorul: „Se putea recunoaște, din manifestările sale, din cunoștințele sale, cu ce se ocupa?"

„Dr. X": „Nu a spus nimic despre acest lucru. Spunea de mai multe ori «*I don't know. I don't know.*» Un coleg mai în vârstă l-a întrebat: «Ce credeți, există undeva, în cosmos, alte ființe inteligente, există extratereștri?», la care străinul a răspuns că nu știe și că poate să spună doar că există atât de multe informații despre aceasta, încât lumea ar înnebuni dacă le-ar cunoaște. Acesta a fost tot comentariul său. Nu a spus nimic mai mult."

Autorul: „Cât timp a durat această întâlnire?"

„Dr. X": „Aproximativ trei sferturi de oră, însă acest ultim experiment nu a durat mai mult de cinci minute. Apoi și-a strâns totul. Si-a notat ceva, și-a luat lichidul și a dispărut."

Autorul: „A lăsat pe cineva să se apropie de acel lichid?"

„Dr. X": „Nimeni nu avea voie."

Autorul: „Nimeni?"

„Dr. X": „Da. Nimeni. Cineva a vrut să ia câteva picături, la care străinul a spus că nu trebuie să atingă lichidul."

Autorul: „Cât de aproape erați de lichid?"

„Dr. X" „La o lungime de braț."

Autorul: „Cât de mare era vasul? De fapt care era cantitatea soluției?"

„Dr. X": „Aproximativ o jumătate de litru. Într-un vas transparent. Nimic altceva. Nu avea nici un fel de aparat electronic, computer, nimic."

Autorul: „După terminarea experimentului, lichidul a devenit cenușiu?"

„Dr. X": „Da. S-a închis la culoare, a devenit cenuşiu şi complet liniştit, nemişcat."

Autorul: „Dar încă transparent?"

„Dr. X": „Uşor transparent."

Aşa cum dă de înţeles „dr. X", în timpul acelui experiment au fost prezenţi şi alţi doctori, precum şi un profesor.

„Dr. X": „Profesorul care era acolo a dispărut mai târziu pentru totdeauna. Nu se ştie unde este. Unii spun că ar fi plecat în vest. Un coleg mai vechi care a stat câteva minute mai mult în laborator, mi-a spus: «Nebunie, nebunie! Trăim într-o lume total primitivă!» Nu a vrut să-mi spună mai mult. De ce, nu ştiu."

Despre ce lichid putea fi vorba? Un lichid care provoca moartea? Provenea din surse extraterestre? Ce s-a întâmplat cu profesorul? Cine era acel bărbat care venise din SUA? Un om de ştiinţă care lucra pentru guvern? Un angajat secret? Astfel de întrebări şi presupuneri se nasc în primul moment. Totuşi: extraterestrul în sine îi este suspect omului pentru că foarte puţin au discutat serios unul cu altul. Istoria se repetă. Până acum nu se crede că materialul extraterestru *mort* a căzut pe Pământ sub forma unui meteorit, lucru de mult dovedit. Astăzi oamenii de ştiinţă refuză să creadă că, împreună cu meteoritul, au putut ateriza pe planeta noastră fie organisme extraterestre primitive, fie o navă spaţială a inteligenţelor superdezvoltate. În zilele noastre, în acest caz cu totul special, tuturor acestor greutăţi li se adaugă, pe neaşteptate, o problemă deosebită, pe care nu trebuie să o uităm: controlul exercitat de serviciile secrete şi de autorităţi asupra instituţiilor ştiinţifice.

Atunci când un material suspect, posibil ameninţător sau chiar fals, ajunge în instituţiile de cercetare, imediat armata şi serviciile secrete „au prins de veste" După un timp, materialul dispare şi dovada este din nou pierdută! Mare minune! Nu trebuie să fie prea mult accentuat faptul că astfel de rămăşiţe neobişnuite stau pe

planeta noastră ca şi nisipul în mare. Să ne gândim la numeroasele culturi *terestre*, de a căror existenţă putem afla doar prin descoperirile arheologice din care, în ciuda extinderii şi importanţei lor, ne rămân atât de puţine materiale!

În SUA există o instituţie cu titulatura *Institute for Defense Analysis* (pe scurt IDA). Aşa cum afirmă Linda Howe, IDA a fost înfiinţată pe data de 5 aprilie 1956, la iniţiativa ministerului apărării. Misiunea institutului este aceea de a determina o bună colaborare a oamenilor de ştiinţă şi inginerilor din universităţi cu un mic grup de analişti ai *Joint Chiefs of Staff* (Statul Major Interarme al SUA), cunoscut şi sub denumirea de *Weapons Systems Evaluation Group* (Grupul de evaluare al sistemelor de armament). Astăzi IDA este concernul de frunte al *Defense Advanced Research Projects Agency* (DARPA) [Agenţia de cercetare pentru proiecte de apărare avansate]... Probabil şi un centru de cercetare al NASA se află în IDA, sub numele de *Communications Research Division* (CRD), în renumita Universitate Princeton.

Se cunosc cazuri când a fost cercetările privind un material neobişnuit au fost oprite, fapt care conduce la unele speculaţii.

În anul 1975, câţiva muncitori din vestul Ucrainei au făcut o descoperire foarte neobişnuită. Într-o depunere de pământ, veche de 10 milioane de ani (!), la o adâncime de 8 m, au descoperit o ciudată „sferă neagră" Unul dintre oameni a luat-o şi a aruncat-o într-o găleată. S-a spart, putându-se observa interiorul care reflecta lumina la fel ca oglinda.

Pentru un timp, mica sferă neagră a stat în muzeul din localitate, căci şi aşa nu folosea la nimic. De acolo a ajuns în diferite instituţii din Moscova. Oamenii de ştiinţă au iniţiat o cercetare temeinică, însă obiectul a fost cerut înapoi după numai o săptămână. De-abia au putut fi făcute câteva analize. Şi totuşi chiar şi primele rezultate au fost mai mult decât uimitoare, chiar şocante pentru cercetători.

Aşa cum s-a dovedit, sfera care avea un diametru de 9 cm, era formată din două părţi — o foiţă exterioară şi un „sâmbure" interior. În total, „sfera" cântărea 617 grame. Şi acum vine surpriza: Când a fost separată foiţa de „sâmbure", pentru stratul exterior a rezultat o greutate de 981 g, iar pentru cel interior, o masă *negativă* de 364 g.

Deci interiorul cântărea *mai puţin decât nimic*!

Chiar era adevărat? „Sâmburele" era format dintr-un fel de materie antigravitaţională? Oamenii de ştiinţă au repetat măsurătorile de trei ori, chiar dacă au folosit aceleaşi metode.

Nu a mai rămas timp şi pentru alte analize. La jumătatea anului 1994, un om de ştiinţă care a cercetat acel obiect, doctorul Iuri N. Morozov, mi-a scris într-o germană aproape perfectă: „Ipoteza despre existenţa unui miez din «antimaterie» în mijlocul acestei sfere este doar o ipoteză care nu a putut fi verificată, pentru că posesorul acestui obiect descoperit opreşte continuarea cercetărilor."

Numai un an mai târziu de la ciudata descoperire a acelei sfere, lucrătorii din fosta republică sovietică Komi au descoperit, de asemenea, un obiect care nu numai pentru ei, ci şi pentru oamenii de ştiinţă a reprezentat o mare enigmă. De pe malul râului Vaşka au văzut, în apa râului, o piatră strălucitoare, argintie, de mărimea unui pumn. La lovirea uşoară cu o altă piatră, „bucata de argint" a început să împrăştie scântei. Firește că numeroşi oameni de ştiinţă au încercat să descopere ce se ascunde în spatele acestei pietre, cunoscută şi sub denumirea de „descoperirea Tula" sau „Varta". Cum s-a format? De unde provenea?

Aşa cum s-a constatat, era vorba de o parte dintr-un obiect mult mai mare, care avea forma cilindrică sau sferică, şi un diametru de aproximativ 1,2 m. Pentru alte cercetări, oamenii de ştiinţă au tăiat obiectul în mai multe părţi şi le-au trimis diferitelor institute de cercetare, cum ar fi „Institutul pentru geofizică nucleară şi geochimie", „Institutul Vavilov pentru fizică" sau

„Institutul Vernadsky pentru oţeluri şi aliaje" Analizele chimice au adus foarte multe surprize! Obiectul este format îndeosebi din ceriu, în aliaj cu lantan şi neodim — toate metale din grupa „lantanidelor" În cantităţi mici se aflau şi fier, magneziu, uraniu şi molibden. Însă lipseau sodiul şi calciul. Nici o urmă! De ce din toată această mulţime trebuia să lipsească tocmai sodiul şi calciul? Simplu:

Evident, acel fragment făcea parte dintr-un obiect sintetic. Totuşi pe Pământ nu există posibilităţi tehnice de alcătuire a unui astfel de aliaj, *fără* ca acesta să conţină sodiu şi calciu!

Pe lângă această proprietate, obiectul mai are şi o caracteristică magnetică neobişnuită. O analiză structurală radiologică a dus la concluzia că este format dintr-o combinaţie de fragmente minuscule cu diferite structuri cristaline. Fragmentele cele mai mici au doar ceva mai puţin de 100 de *atomi*!

În legătură cu descoperirea de la Vaşka, doctorul Rubţov aminteşte că în locul exploziei Tunguska a fost descoperită o mare concentraţie de ceriu şi lantan. Cine „prelungeşte" capătul obiectului din Tunguska, deci doctorul Rubţov, va constata cu mirare că acesta se continuă până în locul descoperirii de la Vaşka. Un joc ciudat al hazardului? O simplă coincidenţă? Sau mai mult?

Referitor la fenomenul Tunguska şi la rezolvarea sa, doctorul Rubţov spunea: „Explicaţia oficială pentru acest lucru este că nu există nici o explicaţie!" La fel şi cu întrebările despre descoperirea de la Vaşka. La fel şi cu multe alte fenomene neînţelese până acum şi care, evident, au legătură cu o tehnologie dincolo de posibilităţile noastre.

Chiar dacă nu înţelegem ce se întâmplă în jurul nostru, chiar dacă ne este teamă de „ceilalţi", de necunoscut, de imponderabil,— în ciuda tuturor temerilor, trebuie să acceptăm realitatea, căci toate acestea există!

V. Enigma Triunghiului

Michigan, martie 1994.

În micul oraş provincial Holland, aflat în apropiere de malul estic al lacului Michigan, începe o seară liniştită. Nimic deosebit faţă de celelalte zile. Străzile sunt libere, posturile de poliţie nu au prea mult de lucru. Până în jurul orei 9.30 noaptea.

Agitată, o doamnă anunţă că a observat un obiect luminos deasupra fermei din apropiere. După spusele ei, acesta pluteşte într-un singur loc, fără să se mişte. Are mărimea a două automobile, este rotund şi are mai multe lumini strălucitoare, roşii şi verzi. Ofiţerul de serviciu merge în acel loc şi se convinge singur Într-adevăr, acolo sus, pe cerul întunecat atârnă mai multe „lumini" neobişnuite. Stau aşa un timp după care se îndreaptă, cu o viteză extraordinară, în direcţia sud-vest. Cu toate că este foarte impresionat, ofiţerul transmite observaţia unei unităţi din cadrul forţelor aeriene, renunţând la urmărire. Câteva mile mai departe, luminile sperie pe un alt poliţist, căci acesta le vede plutind exact deasupra lacului Michigan. Curând, locuitorii oraşului vecin Muskegon află de la buletinul meteorologic despre întâmplările inexplicabile care au avut loc în acea noapte. Cu siguranţă, afară chiar există ceva! Intruşii au apărut pe radar. Mai întâi patru, apoi trei obiecte de zbor dintr-un material foarte solid, care au format un triunghi. Din nou, luminile se depărtează rapid, cu o viteză de aproximativ 6000 km/h.

Oare era vorba de o tehnologie militară, aşa cum au presupus controlorii de zbor de la aeroportul Muskegon? Fireşte, avioanele moderne cu reacţie pot să se deplaseze cu o viteză atât de uimitoare. Dar fără nici un zgomot?

În acea noapte misterioasă, un alt martor din Holland/Michigan a observat cum o grupare de lumini în formă de triunghi a trecut pe deasupra liceului din Holland. Însă este probabil ca aceste lumini inexplicabile să aparţină unui singur obiect zburător, unul din misterioasele „triunghiuri zburătoare" care, începând cu decenii în urmă, se pot observa mereu, în toată lumea. De multă vreme, avioanele militare secrete „Stealth" şi „Aurora" nu mai pot fi învinovăţite de aceste apariţii, lucru dovedit de declaraţiile miilor de martori oculari!

Enigma fascinantă a „triunghiului zburător" este nedezlegată încă, urma sa pierzându-se în noapte, în abisurile universului şi, mai nou, chiar şi în iadul extraterestru, în cele mai fantomatice ascunzători ale celor „cenuşii"

1 O planetă zbuciumată

Potrivit impresiei superficiale a mai multor contemporani, persistă sentimentul că fenomenul OZN ar afecta numai America de Nord. Dar de ce „preferă" acestea, aproape cu exclusivitate, acel continent? Această „impresie superficială" înşeală, căci OZN-urile au un caracter universal, ele putând fi observate, fotografiate, sesizate pe radar, fie în SUA, în Canada, în Brazilia, Africa, Australia sau Europa.

Nu există ţară pe Pământ deasupra căreia să nu fi zburat obiectele neidentificate!

Totuşi SUA reprezintă principala putere mondială. Încă din anii '40, în laboratoarele secrete din vestul Statelor Unite, s-a început lucrul pentru cercetarea şi dezvoltarea primei bombe

atomice. Zorile unei epoci noi, întunecate, pe planeta noastră — şi în acelaşi timp, un proces urmărit cu mare atenţie de o civilizaţie străină, orientată, probabil, către aspectul tehnologico-ştiinţific. Nicăieri pe Pământ nu există o astfel de combinaţie favorabilă: tehnologie avansată în cele mai izolate regiuni.

Pustietatea vestului american se oferă activităţilor secrete, atât celor terestre, cât şi celor extraterestre, în aceeaşi măsură. Aşa cum afirmă Stanton Friedman, încă din primii ani de după cel de-al doilea război mondial, New Mexico era singurul ţinut din lume în care o civilizaţie străină a putut să întâlnească, în drumul său spre univers, trei transformări substanţiale ale tehnologiei, şi toate în acelaşi timp: dezvoltarea rachetelor mari, a instalaţiilor radar de mare putere, şi nu în ultimul rând, a tehnicii nucleare! În afară de acestea, misteriosul incident Roswell a scos la iveală, de mai multă vreme, existenţa unei legături între guvernul american şi fenomenele OZN, legătură aproape invizibilă până acum. Totuşi nu încape îndoială că OZN-urile nu apar doar în acea parte a Atlanticului şi mai ales, în regiunile aproape complet nelocuite ale vestului american. Dimpotrivă. Unii dintre aceşti intruşi sunt atât de trufaşi încât par să nu aibă nici cea mai mică reţinere de a face demonstraţii de zbor în faţa unui public atât de numeros.

În special un *anumit* fel de OZN se arată mereu deasupra ţinuturilor dens populate — „triunghiurile zburătoare", foarte mari, ameninţătoare.

Câteva exemple:

■ *În Lincoln (Illinois), zeci de martori oculari observă un obiect în formă de „V", care pluteşte prin aer aproape fără nici un zgomot şi având un reflector luminos. Data apariţiei: 12 aprilie 1897! Una din cele mai vechi date referitoare la un triunghi zburător!*

■ *În iunie 1962, în Tucson (Arizona) se arată un OZN în formă de triunghi sau de forma literei greceşti delta (Δ). Trei tineri observă cum obiectul pluteşte exact deasupra lor şi împrăştie fulgere verzi de lumină.*

■ *În ziua de 1 ianuarie 1979, purtătorul de cuvânt al Forţelor Aeriene, Albert Chop, împreună cu familia sa, vede un delta-OZN care se deplasează încet deasupra munţilor din apropiere de Palm Desert, Calıfornia. Este foarte mare şi luminează de 10 ori mai puternic decât cea mai luminoasă stea a nopţii.*

■ *În anii 1983/1984, într-un interval de 18 luni, mii de martori urmăresc triunghiurile ciudate care plutesc, fără zgomot, deasupra teritoriului Hudson Valley. Mulţi apreciază că mărimea lor se apropie de cea a unui teren de fotbal.*

■ *Pe 28 noiembrie 1987, în Dalnegorsk/Rusia se întrerupe curentul pentru două ore. În acelaşi timp, sute de locuitori observă pe cer 13 obiecte neidentificate. Printre acestea este şi un obiect în formă de triunghi, care îndreaptă asupra localităţii un „reflector de urmărire" Lungimea aparatului este estimată la 400 m.*

■ *La sfârşitul anului 1989, în Canada, sunt publicate adevărate anunţuri în legătură cu triunghiurile zburătoare. Din nou sunt descrise ca fiind neobişnuit de mari şi complet silenţioase.*

■ *În ianuarie 1990, mai mulţi martori văd cum un „triunghi" cu reflectoare puternice pluteşte deasupra Angliei. De asemenea, tot din Anglia provine şi declaraţia unei martore care mi-a povestit despre un uriaş obiect în formă de triunghi care plutea deasupra litoralului. Când s-a înnoptat, încă se putea observa. În întuneric putea fi recunoscută „lumina care venea din interior".*

■ *În anii 1989/1990 a putut fi observată una din cele mai renumite apariţii ale triunghiurilor zburătoare. Mii de oamenii au fost martori, de această dată în Belgia. Obiectele uriaşe plutesc, fără zgomot, la o înălţime destul de mică.*

■ *În „cealaltă parte a lumii", în Australia, apar, de asemenea, astfel de obiecte ciudate. În ziua de 8 august 1992 apare un OZN în Broom, vestul Australiei. Obiectul în formă de triunghi este învăluit într-un fel de ceață, are „lumini albe și aurii" — descriere făcută de mai mulți martori. Însă de această dată, unii dintre ei au auzit un sunet slab emis de acel obiect zburător straniu.*

■ *În anii 1994/1995 pornește un nou val de „triunghiuri zburătoare" Numeroși martori vorbesc despre observațiile lor remarcabile. În lunile iunie și iulie 1994, mai mulți locuitori ai Angliei au observat pe cer obiecte ciudate. Pe 11 octombrie 1994, fotoreporterul David Bailey din Biddolph, Stoke on Trent (Anglia), vede un aparat de zbor în formă de triunghi, acesta având lumini roșii și galbene. Plutește încet la înălțime mică. La sfârșitul lui noiembrie 1994, în localitatea Dren (Germania), mai precis deasupra spitalului din această localitate, apare un OZN triunghiular, cu trei lumini albe. În săptămânile și lunile următoare, obiecte de zbor neidentificate pot fi observate tot aici, în Germania, toate având formă triunghiulară.*

OZN-uri triunghiulare se arată și în apropiere de centralele nucleare. Dacă o asemenea asociere înseamnă și altceva decât o pură întâmplare, nu se știe.

■ *Pe 24 iulie 1984, deasupra orașului New York se pune în mișcare un astfel de „triunghi" Acesta este uriaș, întunecat, plutește amenințător pe cer, deasupra centralei nucleare.*

■ *Un alt incident de acest fel are loc în noaptea de 4 martie 1988. Către ora 10.30 un „triunghi zburător" plutește în apropiere de „Perry Nuclear Power Plant" de pe malul lacului Erie/SUA.*

■ *Pe 12 martie 1991, un alt OZN triunghiular „se interesează" de centrala nucleară din orașul belgian Tihange. Se desfășoară un spectacol aproape apocaliptic: la numai câțiva metri deasupra turnurilor de răcire, imensul obiect utopic plutește*

în aer ca şi cum ar fi complet imponderabil. Un reflector puternic explorează laturile turnului; în acelaşi timp, trimite o rază direct deasupra deschizăturii din beton. Contrar celor mai multe afirmaţii, martorii oculari înregistrează un zgomot puternic în timpul observaţiei. După aproape un minut, colosul s-a îndepărtat, pentru ca apoi să dispară în noapte.

■ *Pe 16 aprilie 1993, în Bayport/ Florida se desfăşoară o „vânătoare de urmărire" între un poliţist şi un OZN triunghiular uriaş. Din nou, acesta se află în apropierea unei centrale nucleare — „Crystal River Nuclear Power Plant"*

Am amintit deja acest caz, cel mai recent dintre toate, în cartea mea precedentă. Între timp am primit alte informaţii cuprinzătoare şi deosebit de interesante care dovedesc importanţa acestui incident misterios şi, neapărat, acest loc trebuie să fie amintit.

În primăvara anului 1993, ţinutul Bayport din Florida este bântuit de furtuni puternice. „Furtuna secolului" din 13 martie a produs pagube grele, pe suprafeţe întinse. O lună mai târziu, ajutorul de şerif Ron Chancey, şeriful din Hernando County, se află de strajă cu maşina prin ţinutul afectat, în care curentul electric era încă oprit, ca urmare a furtunii.

Pe la orele 21:30, Chancey observă în întuneric o strălucire neobişnuită. Dinspre centrala energetică Crystal River, lumina albastră se lasă printre ramurile copacilor. Chancey este uimit, căci din acest punct este imposibil de văzut iluminaţia centralei. Curând constată că luminile se mişcă. Mai mult, îl urmăresc! Pe orice drum merge, luminile îl urmează pas cu pas.

Ce fel de apariţie misterioasă, chiar fantomatică, era aceasta?

Câteva zile mai târziu, Fearon L. Hicks, cercetător OZN din Florida, i-a luat un interviu ajutorului de şerif Chancey şi mi-a oferit o transcriere a dialogului concludent, precum şi informaţiile detaliate, foarte importante. Ron Chancey i-a descris lui Hicks

evoluţia dramatică a vânătorii OZN din acea noapte: „Am luat o curbă spre est şi luminile continuau să mă urmărească. Mergeam cu aproape 30 de km/h şi am dat radioul mai încet, să mă asigur dacă se putea auzi vreun zgomot. Când mi-am dat seama că nu se auzea nimic, am oprit maşina, am coborât şi m-am uitat în sus la obiectul care plutea aproape deasupra mea. Era foarte greu să-i recunosc forma, căci nu era o noapte cu lună. Aveam ca puncte de reper doar stelele din spatele său. În timp ce stăteam acolo şi observam obiectul, am întins mâna spre maşină, am conectat girofarul şi l-am îndreptat în direcţia obiectului. Nu reflecta nimic, ca şi cum obiectul de zbor ar fi fost negru mat. Am putut să recunosc cinci lumini albastre „ca un neon", totuşi nu se potriveau cu forma obiectului, acesta fiind triunghiular, cu o parte puţin mai lungă decât celelalte. Avea o mărime de aproximativ 70-100 m. Am urcat iar în maşină, am oprit reflectorul şi am părăsit zona cât de repede am putut. Am luat curbe mici, bruşte, totuşi obiectul rămânea tot deasupra mea, astfel că aproape am intrat în panică. Când am luat-o pe Pine Island Drive, unde obiectul zbura tot deasupra mea, am conectat încă o dată girofarul şi l-am îndreptat spre obiect. Exact în acest moment, acesta s-a aşezat în faţa maşinii, s-a îndepărtat de stradă şi a gonit cu o viteză inimaginabilă."

Ajutorul de şerif Ron Chancey îşi va aminti aceste momente emoţionante toată viaţa sa. Nimeni nu poate să spună ce se ascunde în spatele obiectului de forma literei delta. După tot ceea ce a văzut, Chancey nu-şi poate imagina că acesta provine de pe Pământ. Nici OZN-ul de la Bayport nu a fost observat doar de o singură persoană. Numeroşi alţi martori au dat declaraţii scrise despre întâmplările lor neobişnuite din 16 aprilie 1993. În acea seară, Durwood P. Dortch, împreună cu familia sa, se dusese la pescuit în parcul Bayport. Deodată observă nişte lumini ciudate pe cer: „Vedeţi luminile de acolo? Dumnezeule, acest avion este

enorm!" Şi soţia sa Vicki şi-a dat seama că acela nu putea să fie un avion obişnuit.

Mai târziu, Vicki D. Dortch mi-a spus: „Sunt sigură că nu era un avion sau elicopter pentru că luminile demonstrau că obiectul era mult mai mare decât orice avion pe care l-am văzut vreodată. Mai mult, nu scotea nici un zgomot şi nici nu se mişca. Era foarte liniştit."

Când familia a vrut să plece din parc, a fost reţinută de ajutorul de şerif Chancey: „Trebuie să vă pun o întrebare", a explicat şeriful, la care Dortch a răspuns doar atât: „Nu spuneţi nimic. Da, am văzut acel obiect pe cer!"

Alţi martori care se aflau la acea oră în parc, au văzut şi ei acelaşi lucru. Aşa cum s-a constatat, triunghiul uriaş apăruse deja din timpul după-amiezei.

Prin fereastra dormitorului său, doamna Mary McCracken a văzut deasupra copacilor o lumină foarte strălucitoare. Obiectul s-a îndreptat spre casa sa şi a zburat peste acoperiş. După întâmplarea lui Chancey, mai precis două zile mai târziu, Lisa Curran în vârstă de 28 de ani, care locuieşte în vecinătate, în New Port Richey, a văzut, în plină zi, acelaşi obiect. Plutea sus, deasupra ei, şi se înălţa tot mai mult, până nu mai putea fi observat.

2 Protocolul imposibilului

Deja de multă vreme circulă zvonuri foarte controversate, conform cărora martorii nevinovaţi ai unor evenimente OZN au primit vizite misterioase de la persoane îmbrăcate în negru, acestea ameninţându-i cu toate necazurile posibile, în cazul în care povesteau ceva despre întâmplările lor neobişnuite. Aceşti străini numiţi „Men in Black" (MIB — oameni în negru) sunt consideraţi a fi oamenii guvernului. Mulţi au presupus chiar că aceştia ar fi ei înşişi extratereştri, câteodată fiind suspectaţi de capacităţi supra-

naturale. Diferite autorități ale statului par a adopta o tactică masivă de intimidare, prin care acele persoane care se interesează prea mult de OZN sunt reduse la tăcere.

În anul 1987, când cercetătorul american Robert Todd s-a interesat de incidentul OZN din Cuba, în care un avion MiG fusese „înghițit" de către un obiect zburător necunoscut, acesta a primit o mică scrisoare din partea NSA. Ea conținea ca de obicei o negare a evenimentului. După aceea, a scris și el către NSA și a spus că dacă NSA nu se arată a fi deloc cooperativă, se adresează direct Cubei. Citind scrisoarea agenției, Todd credea că acolo sunt ascunse date secrete. De aceea, în ziua de 14 iulie 1978 a rugat NSA să-i spună dacă acest lucru este real. În cazul în care află ceea ce dorește, renunță la ideea de a trimite în Cuba informații. 14 zile mai târziu, înainte de a primi vreun răspuns și de a continua cercetările, în locuința lui Robert Todd se aflau doi agenți FBI care i-au citit legile privind spionajul și au subliniat amenințarea pedepsei cu închisoare pe viață, ca urmare a trădării patriei. Așa cum mi-a relatat Stanton Friedman, Bob Todd a primit atunci și un apel telefonic din partea unui general al armatei, acesta dându-i de înțeles că toate informațiile referitoare la incidentul din Cuba sunt secrete. De altfel, Stanton Friedman s-a ocupat intens de cazul cubanez în anii '70 și a vorbit cu doi martori care lucrau atunci la posturile de observații NSA, ambii confirmând întâmplarea.

Robert Todd trebuia să fie intimidat de către agenții FBI, pentru a înceta cu indiscrețiile sale. Există multe cazuri asemănătoare. Să ne gândim la doctorul Paul Bennewitz, a cărui cercetare trebuia să fie înăbușită într-o mlaștină a dezinformării! De altfel, și Fearon L. Hicks mi-a scris de puțin timp că i s-au pregătit probleme: „Acum sunt afară din unghiul de vedere al scenei OZN. Am cam intrat în conflict cu unele autorități ale statului și am fost nevoit să pun capăt cercetării" Câteva luni mai târziu, când l-am întrebat dacă știe despre ce autorități era vorba, mi-a trimis o scrisoare în care mi-a spus că nu știe și, mai mult,

între timp s-a hotărât să reia firul cercetării. Totuşi mă „cuprinde" sentimentul că Hicks ştia mai mult. În încheierea scrisorii m-a sfătuit să fiu atent şi, de acum înainte, să-mi ridic privirea când merg pe stradă.

În primăvara anului 1977, deasupra regiunii germane Langenargen au apărut pe cer lumini neobişnuite care au putut fi observate în timpul nopţii de 23 spre 24 februarie, de către mai mulţi martori oculari. Unul dintre aceştia a intrat de-a dreptul în panică, totuşi a trăit o confruntare cu adevărat înspăimântătoare. Aşa cum a afirmat mai târziu, în acea noapte a întâlnit două fiinţe mici, neomeneşti, cu cap mare şi ochi dispuşi oblic!

În urma unui interviu pe care îl dădusem postului de radio Lindan/ Bodensee, în legătură cu cartea mea intitulată „Nu suntem singuri!", am purtat o discuţie foarte interesantă cu Jens Bohn, directorul acestui post de radio. A venit vorba şi despre întâmplările misterioase din Langenargen: „Atunci am făcut anchete şi pentru acest caz", mi-a explicat el, „totuşi peste tot ne-am lovit de zidurile tăcerii impuse de primar, poliţie şi alte autorităţi. Ni s-a spus că este mai bine să nu ne mai preocupe această chestiune. Primarul nu a dat explicaţii. Fiul său a declarat că tatăl ştie câte ceva despre aceasta, totuşi nu vrea să facă nici o declaraţie oficială. Poliţiştii au intervenit imediat, spunând că în acest caz nimeni nu-şi spune părerea. În cele din urmă am aflat că guvernul susţine financiar cercetarea cazului Langenargen de 15 ani. Fireşte că nimic din toate aceste cercetări nu se publică!"

Deci mereu acelaşi lucru! Martorii OZN, jurnaliştii şi cercetătorii sunt deseori intimidaţi sau chiar ameninţaţi! Armata a subliniat faptul că nimeni nu trebuie să afle nici cel mai neînsemnat lucru despre întâmplarea reală, despre desfăşurări şi implicări. Totuşi există, cei drept foarte rar, şi unele excepţii. Deşi faimoase, acestea sunt aproape de neînţeles.

O astfel de excepţie se referă la apariţiile impresionante ale „triunghiurilor zburătoare" de deasupra Belgiei, din anii 1989 şi

1990. Armata belgiană a arătat o sinceritate şi o cooperare nemaiîntâlnite până atunci, prin fapte numeroase, aproape de neînţeles.

Ce se raportase atunci?

Încă din septembrie 1989, unii martori oculari văzuseră deasupra Belgiei numeroase obiecte de zbor foarte ciudate şi lumini inexplicabile. La fel şi pe 29 noiembrie în acelaşi an.

Între orele 17.00 şi 17.30, unui jandarm de la frontiera germano-belgiană, i se pare suspect un obiect care zbura surprinzător de aproape de sol, acesta având două, poate chiar trei reflectoare extrem de luminoase. Ciudăţenia a trecut încet mai departe, la o distanţă de aproximativ 500 m.

Puţin timp după aceasta, „avionul misterios" atrage atenţia a doi jandarmi din brigada Eupen, acesta aflându-se la o distanţă de câţiva kilometri în direcţia sud-vest de locul primei apariţii. În primul rând ei sunt uimiţi de lumina intensă care inundă poiana aflată numai la câţiva metri depărtare de şosea.

Ambii jandarmi vor să cerceteze de unde provine lumina şi încetinesc mersul maşinii. Când ajutorul de şofer priveşte în sus prin geam, nu-i vine să creadă ceea ce vede! Formele obiectului de zbor se arată clar pe fundalul cerului în apusul soarelui: un triunghi isoscel ale cărui laturi se curbează spre bază. La colţuri, obiectul are trei reflectoare ale căror conuri de lumină ajung pe pământ şi care sunt uimitor de stridente. Exact în centrul triunghiului se arată încă o lumină roşie care se aprinde de două ori într-o secundă, putând fi văzută deplin.

Jandarmii anunţă imediat observaţia lor neobişnuită şi se interesează de manevrele de zbor ale noilor prototipuri. Negativ. Nimeni nu ştie cine sau ce se ascunde în spatele apariţiei pe care ambii jandarmi o văd pe cer în acele minute! Nu le rămâne altceva de făcut decât să-şi continue drumul, totuşi OZN-ul nu le iese din minte. În momentul în care pornesc mai departe, triunghiul de aproximativ 30 m se pune în mişcare, fără nici un zgomot. Cei doi încearcă să devieze cursul acestuia pe o altă parte a străzii.

Manevra lor pare să reuşească, obiectul se apropie. Şi totuşi se opreşte brusc şi se întoarce, zburând apoi în direcţia opusă. Din depărtare, jandarmii pot observa încă aparatul de zbor. Nu renunţă la urmărire.

Triunghiul zboară acum peste Eupen în direcţia Gileppe-Talsperre. Acolo se opreşte lângă un turn. Între timp, distanţa devine prea mare pentru a distinge amănuntele. Ceea ce se întâmplă în următoarele minute rămâne un fenomen de neînţeles, necunoscut încă. OZN-ul apare ca un cerc luminos care reflectă fascicule de lumină roşie. Evident, acestea sunt emise cu mare viteză de obiectul alb şi pot fi văzute timp de câteva minute. După aceea, fantoma dispare în noapte. Numai în locul de unde sunt emise razele se menţin sfere roşii de lumină care se răsfrâng asupra sferei albe din centru, înconjurând-o pentru mai mult timp. În continuare, ritmul magic al strălucirii se repetă.

Deodată, aproape de ora 7.00 seara, un al doilea obiect zburător străbate întunericul. Din nou un triunghi. Obiectul apare în spatele unui peisaj silvestru şi străbate cerul cu o viteză extraordinară. Când cea de-a doua „platformă" reduce din viteză iniţială, se înclină spre orizontală. În acest moment apare un amănunt nou, neobservat până acum: deasupra triunghiului se află un fel de boltă sferică ce prezintă mai multe „ferestre" dreptunghiulare luminoase. Din păcate, obiectul este vizibil pentru puţin timp, depărtându-se apoi spre nord.

În acea seară numeroşi belgieni au fost martori oculari ai acelor apariţii ciudate. În săptămânile şi lunile următoare, sute, poate chiar mii de persoane au văzut cum platformele triunghiulare pluteau pe cer. Acestea s-au numărat printre cele mai importante apariţii din ultimii ani.

Cei mai mulţi martori descriu obiectele ca fiind triunghiuri uriaşe cu margini rotunjite, la capetele căruia fusese plasat un „reflector" sferic, foarte puternic. Martorii au afirmat că acele conuri luminoase puteau fi văzute foarte clar pentru a constata că nu sunt „normale" Reflectoarele, de asemenea, luminau ciudat.

Un meteorolog al aviației belgiene a relatat, spre exemplu, că a observat cum un OZN zbura la o înălțime foarte mică. Cele trei „reflectoare" luminau puternic și, cu toate că în acea seară era ceață, în aer s-au format conuri „mici" de lumină. În plus, solul nu a fost luminat, deși obiectul zbura la o distanță uimitor de mică. Și să nu uităm că aceste afirmații sunt făcute de un meteorolog specialist!

Evident, în acele luni s-au arătat deasupra Belgiei mai multe obiecte de zbor diferite. Pe lângă triunghiuri, martorii au văzut și obiecte în formă de romb, sferă și dreptunghiuri, predominând însă forma triunghiulară. Aproape mereu, martorii au văzut o lumină roșie exact în centrul platformei. Rareori lipsea.

Unul din amănuntele cele mai remarcabile referitoare la acele obiecte de zbor este plutirea lor, fără nici un zgomot. În mare parte, triunghiurile s-au dovedit a fi capabile să se mențină în aer fără cel mai mic zgomot. Și mereu au zburat încet, aproape amenințător, deasupra teritoriilor dens populate, pentru ca apoi să se retragă brusc, cu o viteză uluitoare. Firește, nu numai civilii au observat aceste întâmplări utopice. Și militarii belgieni au avut parte de confruntări cu imposibilul.

3 Dincolo de moarte?

Armata belgiană a aplicat și ea „tactica tăcerii", întocmai ca motto-ul: „Nu întrebați nimic, căci nu știm nimic; și dacă am ști ceva, nu v-am spune nimic sigur!"

În ianuarie1990, Societatea Belgiană de Cercetare a Fenomenelor Spațiale („Société Belge d'Étude des Phénomènes Spatiaux" = SOBEPS), căreia îi revine misiunea specială de cercetare a „triunghiurilor zburătoare" din Belgia, s-a informat de la aviația belgiană în legătură cu semnalele radar neobișnuite care trebuie să fi fost înregistrate în jurnalul zilei de 2 decembrie 1989.

Răspunsul a fost acela că nu s-a înregistrat nimic neobişnuit în acel timp – exceptând unele ecouri derutante care nu se explică decât prin situaţia atmosferică schimbătoare. Asta a fost tot. Punct. Însă, în mod surprinzător, unii membri ai SOBEPS au fost invitaţi să viziteze instalaţiile radar ale NATO din ţinutul belgian Glons, pentru a se convinge că aviaţia nu ascundea nimic. Într-adevăr, la majoritatea întrebărilor s-a răspuns sub forma: „Credeţi-ne, noi nu avem nimic de ascuns, vă garantăm că nu am înregistrat nimic." Pentru cei de la SOBEPS, aceasta era o atitudine mai mult decât mulţumitoare; totuşi deasupra Belgiei au avut loc cele mai neînţelese fenomene, căci sute de persoane demne de încredere le văzuseră!

Acolo sus fusese ceva!

Sub presiunea stăruitoare a întrebărilor, forţele aeriene şi-au oferit apoi colaborarea cu SOBEPS, în cazul în care acest lucru ar fi fost aprobat de ministerul apărării. În mod surprinzător, ministerul apărării a reacţionat imediat şi în sens pozitiv! În sfârşit, se ajunsese la o situaţie ideală în istoria cercetării OZN de atunci. Instituţii militare şi grupuri de interese civile au lucrat mână în mână pentru a lămuri un fenomen neînţeles, real.

De altfel, deja în decembrie 1989, un maior belgian care fusese desemnat pentru cercetarea OZN, a declarat ziarului *La Dernière Heure*: „Ne-am hotărât să aflăm ce se petrece deasupra Belgiei. Pe bună dreptate, am fost sceptic la admiterea activităţii care ne îndreaptă spre realitatea fenomenului. Totuşi, de opt zile mă entuziasmează ceea ce am descoperit."

Era clar faptul că obiectele de zbor străine pătrunseseră în spaţiul belgian. Dar despre *ce anume* era vorba, nimeni nu poate să spună.

Deja începând cu prima apariţie din 29 noiembrie 1989, forţele aeriene belgiene se aflau în stare de alarmă. Pentru identificarea intruşilor au fost puse la dispoziţie două sisteme radar precum şi două avioane de vânătoare tip F-16. Prima misiune a avioanelor a

fost în decembrie 1989, când în apropiere de Lüttich fusese văzut de la sol un obiect zburător neidentificat. Piloţii nu au găsit nimic. În noaptea de 30 spre 31 martie 1990, din nou au fost văzute numeroase lumini inexplicabile pe cer. Spre deosebire de observaţiile din 29 noiembrie 1989, aceste apariţii nu au putut fi recunoscute prea bine de pe pământ, pentru că nu se mai aflau la mică înălţime. Însă de data aceasta, acolo se aflau radarele militare.

Din nou, două avioane de vânătoare F-16 au decolat pentru a lua contact cu străinii. Atât radarul de la bord cât şi cel de la sol arătau acum date importante. În momentul când radarul de la bordul unui F-16 a înregistrat cele două obiecte misterioase, acestea s-au retras cu o viteză incredibilă. Astfel, piloţilor le-a fost imposibil să le mai urmărească. Şi de la sol, martorii au putut observa cum „luminile misterioase" s-au micşorat şi, în final, au dispărut.

Cercetătorul SOBEPS şi profesorul fizician August Meessen a analizat înregistrările radar. *Rezultatul depăşeşte orice imaginaţie!*

Aşa cum s-a arătat, OZN-urile s-au deplasat cu o acceleraţie de 46 de ori mai mare decât acceleraţia gravuitaţională (*1g*) — pe scurt, cu 46g. Într-adevăr, era inimaginabil! O rachetă americană *Patriot* dezvoltă o acceleraţie de maxim 40 g!

În timpul decolării unei rachete, astronauţii trebuie să suporte momentan presiunea asupra propriului corp, ca urmare a unei acceleraţii de 8g. Este o situaţie critică. În jur de 10 g, chiar şi un pilot foarte bine antrenat vede negru în faţa ochilor!

Într-adevăr, oamenii pot suporta acceleraţiile foarte mari numai pentru puţin timp. În ţinuturile experimentale din White Sands în New Mexico, americanul Paull Stapp, cu ajutorul unei rachete, a ajuns la o acceleraţie enormă, de 43 g, aproape dublul acceleraţiei gravitaţionale la suprafaţa Soarelui!

Câţiva ani după acest experiment riscant, în urma căruia pilotul şi-a pierdut vederea pentru opt zile, căpitanul Beeding, un fiziolog american, a făcut o încercare riscantă. Prin frânări radi-

cale ale scaunului de rachetă, pentru fracțiuni de secundă, corpul său a fost supus unei greutăți de peste cinci tone — echivalând cu o accelerație de 83g! Beeding și-a pierdut vederea și nimeni nu credea că va scăpa fără consecințe grave. Însă toate efectele negative ale acestei încercări șocante au dispărut după un timp și, de asemenea, și-a recăpătat și vederea. O dată cu acest test a fost atinsă limita maximă!

Este clar că într-un interval de timp mai mare, astfel de forțe sunt mortale pentru oameni. Acum apar întrebările inevitabile, ca de exemplu: Din ce materiale sunt construite aceste obiecte de zbor necunoscute? Cine se află la bord, astfel încât să poată suporta aceste forțe? Este oare posibil ca în jurul acestor obiecte să se formeze câmpuri care le izolează de forțele accelerației?

Desigur, cercetătorii trebuie să se întrebe, în primul rând, dacă nu cumva s-a strecurat o greșeală în măsurătorile și estimările făcute de ei! Din nefericire, între timp s-a dovedit acest lucru. Din ce motive instalațiile radar nu au mai funcționat normal în timpul apariției? Ciudat, și în ziua de 2 decembrie 1989 au apărut defecțiuni care nici până în prezent nu au putut fi explicate în întregime. Oare pot fi explicate prin aparițiile OZN? Pentru a stabili motivul — fie o defecțiune obișnuită, fie o influență voită, extraterestră — ne ajută doar numeroasele observații directe și total independente de radar, și anume că triunghiurile belgiene s-au retras cu o viteză excepțională, neputând fi ajunse de nici un obiect zburător cunoscut. Și alte incidente OZN au putut demonstra accelerațiile extreme, care au fost măsurate de radar. Niciodată radarul nu se înșeală! Așa cum a afirmat însuși profesorul Meessen, încă de la începutul anilor '60 se cunosc cazuri în care obiecte de zbor necunoscute dezvoltau accelerații enorme, ajungând la o viteză de 16.000 km/s (adică de 13 ori viteza sunetului în aer) aceasta întrecând orice posibilități tehnice de pe pământ.

În legătură cu întâmplările din anii 1989-1990 din Europa de Vest, însuşi comandantul forţelor aeriene belgiene, Wilfred DeBrouwer, ajunge la concluzia că obiecte de zbor au demonstrat aptitudinile, posibilităţile zborului cosmic actual. În încheiere excelentului raport SOBEPS, de 700 de pagini, referitor la apariţiile de atunci, DeBrouwer afirmă pe scurt: „În mod sigur va veni şi ziua când fenomenul va putea fi cercetat cu ajutorul unor radare de poziţie super-dezvoltate, care nu mai permit nici un dubiu. Prin aceasta, vălul care acoperă de multă vreme misterul va putea fi înlăturat parţial. Şi mai există un secret. Există, este real. Singur, acesta constituie deja o concluzie importantă"

4 Faţă în faţă cu viitorul

Oamenii care, de la un moment la altul, ajung departe de imaginea obişnuită a lumii, de modul lor obişnuit de a gândi, de ştiinţa lor, trec printr-o stare de şoc deloc neglijabilă. Unii încearcă, după mult timp, să se gândească la ce li s-a întâmplat, în timp ce alţii caută încă explicaţii şi îşi analizează impresiile.

În ceea ce priveşte acele apariţii, martorii oculari au ajuns la diferite concluzii şi interpretări. Unul crede că este vorba de un triunghi strălucitor care pluteşte liniştit deasupra ţinutului, deci un obiect zburător ciudat, altul crede că are o viziune religioasă, altuia nu-i vine să creadă ceea ce vede şi are impresia că totul este o halucinaţie, şi un altul se opreşte la inteligenţele extraterestre. Unde este adevărul? Din nou acest echilibru al faptelor reale şi al probabilităţilor. Din nou trebuie să ne amintim că, pe de o parte, probabilităţile în cazul existenţei unei inteligenţe străine nu sunt concrete, iar pe de altă parte, faptele vorbesc o limbă foarte clară.

În ceea ce priveşte triunghiurile belgiene, conform evaluării afirmaţiilor martorilor oculari, este vorba de obiecte de zbor fizice, materiale, cu o tehnologie foarte înaintată. Obiectele se

deplasează fără zgomot, şi atunci când plutesc în aer, şi când execută o manevră cu un grad ridicat de mobilitate. În orice caz, capacitatea lor de accelerare este foarte mare.

Dacă se aprobă proiecte militare dezvoltate, există acum limite tehnologice care — aşa cum recunoaşte şi maiorul DeBrouwer — sunt depăşite. Şi încă ceva: triunghiurile zburau deasupra Belgiei. Dacă erau implicate forţele militare americane, atunci americanii au violat suveranitatea statului belgian. Şi acest lucru se repetă într-un interval de mai mulţi ani! Şi de ce Statele Unite au trebuit să testeze avioanele ultrasecrete deasupra unei ţări atât de dens populată, deasupra oraşelor Eupen sau Lüttich, şi la o înălţime atât de mică?! Atunci pentru ce această tăinuire aproape paranoică a amenajărilor de la Groom Lake din Nevada, a tehnologiilor ultrasecrete ale statelor dezvoltate, şi a prototipurilor de avioane precum *Aurora*?

Totul ar fi absurd. Acela care presupune că deasupra Belgiei au fost făcute probe de zbor cu bombardiere *Stealth* sau cu avioane asemănătoare cu *Aurora*, trebuie să se gândească ce consecinţe grave ar fi dacă un astfel de aparat american s-ar prăbuşi pe teritoriul locuit, mai ales că nu este vorba de teritoriul american!

Faptul că triunghiurile zburătoare au adesea un „comportament inteligent", adică reacţionează ca şi când ar fi atacate, reiese din numeroasele afirmaţii. Unii martori au avut chiar senzaţia că obiectele sau presupuşii posesori ai acestora îi observă. Doar o senzaţie? O senzaţie echivalentă cu aceea când avem impresia că în spatele nostru este cineva. Şi dacă, într-adevăr, există cineva?

Totuşi obiectele zburătoare par să se intereseze de infrastructura noastră, de ţinuturi experimentale, baze militare secrete şi cercetează cu lumini şi raze de reflector turnurile de răcire. Astfel de „reflectoare" sunt observate mereu în legătură cu toate OZN-urile, nu numai cu „triunghiurile zburătoare"

Impresiile martorilor se dovedesc a fi foarte diferite, atât în ceea ce priveşte neverosimilitatea, cât şi referitor la puterea afirmaţiei.

Încă de la începutul valului de apariţii belgiene, în noaptea de 20 spre 21 noiembrie 1989, apare pe cer un obiect înspăimântător, care zboară încet, la înălţime mică. Este rotund, are în jur de 60, poate chiar 80 m şi reflectă lumina ca şi un corp metalic. Un martor îşi aminteşte: „Am avut afurisita senzaţie că sunt urmărit".

Declaraţiile unei martore care, în ziua de 1 decembrie 1989, s-a aflat faţă în faţă cu unul din acele triunghiuri, au fost complet diferite: „În acel moment mă cuprindea... o senzaţie de linişte... Simţeam că în acel obiect era o forţă măreaţă, superioară" Totuşi cele mai multe confruntări cu triunghiurile au fost tulburătoare, înspăimântătoare.

În cuprinzătorul studiu SOBEPS există şi observaţia OZN făcută de locotenent-colonelul André Amond care, în seara zilei de 11 decembrie 1989, mergea spre gara din Gembloux împreună cu soţia sa. Într-o scrisoare, Amond a scris: „Se poate vedea un reflector alb, uriaş, mai mare decât un avion. În acest timp mă cuprinde o senzaţie *neplăcută*. Soţiei mele îi este frică şi mă roagă să pornesc motorul – din cauza noii direcţii a obiectului, a luminozităţii sale neobişnuit de mari, anormale de lumină, şi mai ales pentru că nu auzim nici un zgomot de motor"

La începutul lunii februarie 1990, un tânăr de 16 ani observă un obiect zburător în formă de triunghi care pluteşte pe cer fără să se mişte. În dimineaţa următoare se află într-o stare de confuzie totală. Se îndreaptă către flori şi vorbeşte cu ele, aşa cum obişnuia să vorbească cu mama sa. Cuierul pentru haine îl vedea sub înfăţişarea surorii sale. După o consultaţie oftalmologică, un doctor a constatat că „tânărul a văzut ceva care l-a speriat puternic". Mai târziu, acesta îşi aminteşte că a văzut un obiect ciudat pe cer. Când triunghiul cu cele trei lumini albe s-a apropiat de el, a avut senzaţia că „vine să îl ia"

Probabil că a avut dreptate.

Cel puţin *un* eveniment care a avut loc în altă parte a lumii dovedeşte că „triunghiurile zburătoare" pot deveni periculoase.

5 Dispărut fără urmă

De câţiva ani, insula Porto Rico se numără printre cele mai active „scene OZN" din lume. Întâmplările s-au înmulţit în anul 1987, în urma unei explozii misterioase care a avut loc sub Laguna Cartagena, în care se concentrează activităţile OZN. În zilele imediat următoare, localnicii au observat cum membri ai trupelor speciale americane, îmbrăcaţi în costume de protecţie, au ocupat teritoriul. Ţinutul a fost înconjurat pentru a împiedica alte daune pricinuite de curioşi şi fanatici OZN, aşa spune partea oficială. Totuşi, de atunci au sporit apariţiile OZN deasupra oraşului Porto Rico, instituţiile locale le-au atras atenţia martorilor, iar aceştia, din contră, au luat anunţurile sub formă de glumă.

În ziua de 28 decembrie 1988 a avut loc un incident de-a dreptul şocant, care a fost confirmat de aproximativ 100 de martori oculari. Deasupra teritoriului din Cabo Rojo, în acea seară a apărut un OZN uriaş în formă de triunghi, sub care se putea recunoaşte o „sferă de lumină" galbenă. Tot aşa cum s-a întâmplat mai târziu în Belgia (atunci au decolat două avioane de vânătoare ale armatei americane şi au încercat să se apropie de obiectul gigantic). Ca nişte ţânţari, ambele avioane americane se învârteau în jurul monumentului plutitor, imaginar, care părea să fi venit în lumea noastră din alte timpuri, spaţii sau dimensiuni.

„În total au avut loc trei încercări de capturare", îşi aminteşte unul din martori. „De fiecare dată OZN-ul încetinea, apoi rămânea în aer aproape nemişcat. Este de necrezut! Cum poate un astfel de obiect uriaş să se menţină în aer?... Al doilea avion s-a oprit în partea dreaptă a obiectului, în timp ce primul se afla mai la stânga.

Nu ştiu prea bine ce s-a întâmplat. Unul din cele două avioane zbura deasupra, dedesubtul sau în altă parte a OZN-ului? Am ţipat, căci am crezut că va avea loc o ciocnire, o explozie. Dar aparatul a dispărut pur şi simplu... Mi-am spus: «Doamne, ce s-a întâmplat? A dispărut!»"

Puţin timp după această întâmplare inimaginabilă, înspăimântătoare, obiectul uriaş a înghiţit şi cel de-al doilea avion: „Când OZN-ul şi-a schimbat cursul spre vest, a dispărut şi cel de-al doilea avion. Dintr-o dată nu s-au mai auzit zgomotele motorului" Alţi martori observaseră mai întâi cum în jurul triunghiului uriaş se formau sfere mici de lumină, ca şi cum ar fi încercat să ţină la distanţă ambele avioane de luptă. Aceste lumini roşii au urmărit mai târziu un al treilea avion, care niciodată nu se apropiase prea mult de triunghi.

După ce OZN-ul înghiţise în corpul său cele două avioane americane – de tip *F-14* sau *F-15*, acesta s-a pus în mişcare, fără nici cel mai mic zgomot. Masivul obiect zburător s-a înălţat treptat şi s-a apropiat de Lacul Saman, deasupra căruia a plutit, la o distanţă foarte mică. Dar numai pentru un timp. Apoi s-a înălţat din nou, încet, şi a început o transformare de necrezut. Martorii uimiţi au observat cum obiectul se deforma. A început să se „lungească" considerabil şi, din ce în ce mai mult, lua forma unei ţigări de foi! Cu siguranţă, în această „mutaţie" şi avioanele au avut un rol. Totuşi s-a constatat că, într-adevăr, OZN-ul şi-a schimbat forma. Deodată, din mijlocul acestuia a ieşit un fulger de lumină strălucitoare, un fel de explozie, totuşi fără nici cel mai mic zgomot. S-au împrăştiat scântei şi, dintr-o dată, obiectul s-a spulberat! Acum două jumătăţi de triunghi pluteau una lângă alta — una lumina galben, cealaltă roşu intens. Ambele „OZN-uri parţiale" au pornit cu o viteză uimitoare în direcţia est, respectiv nord. De necrezut! Dacă într-adevăr a avut loc acest incident — şi mulţimea de martori oculari dovedeşte acest lucru —, atunci, fără îndoială, se numără printre cele mai importante drame OZN!

Dar ce s-a întâmplat cu avioanele americane, cu piloţii? Până acum nu au fost găsite rămăşiţele lor şi nici o dovadă care să confirme că ar exista undeva.

Armata a luat din nou atitudinea sa tipică în astfel de cazuri — tăcerea. Când cercetătorul OZN Jorge Martin s-a interesat de activităţile de zbor de pe insulă, a primit de peste tot acelaşi răspuns: nici un avion nu se afla atunci în aer, iar de apariţiile OZN, nimeni nu „ştia" nimic. Un funcţionar al „Roosevelt Road U.S. Naval Base" din Porto Rico, a afirmat că în acel timp nu se aflau în zbor avioane ale bazei şi că toată povestea cu triunghiul uriaş care înghiţise două avioane este absurdă şi falsă. Ciudat, căci un funcţionar al FAA (*Federal Aviation Administration* — Administraţia Federală a Aviaţiei) a afirmat că ştie că în acea zi se aflau în aer avioane ale Bazei Roosevelt. De aceea a fost foarte surprins de faptul că baza tăgăduieşte acest lucru. Deci, *cine* are dreptate? Martorii oculari sau armata?

Aşa cum a aflat Martin de la un ofiţer de marină militară, au fost şi înregistrări pe radar, care dovedeau totul: apariţia obiectului uriaş, apropierea celor două avioane, contopirea punctelor într-un semnal emis de radar etc. Într-adevăr, aşa cum a spus, pe scurt, ofiţerul, materialul a fost imediat acoperit şi ţinut sub cea mai strictă supraveghere — la ce altceva se mai putea aştepta?

Nu a trecut nici măcar o oră de la întâmplările din Cabo Rojo, când în această regiune au avut loc activităţi militare neobişnuite. Astfel, a aterizat acolo un mic avion militar, al cărui echipaj trebuia, probabil, să cerceteze incidentul. Între timp au aterizat şi câteva elicoptere. Nu aveau nici o lumină de poziţie şi zburau foarte jos — angajarea elicopterelor fără lumini nu este o raritate în activităţile OZN neobişnuite. În unele din aceste cazuri tulburătoare, ele au un rol esenţial. Vom mai vorbi despre aceasta. În orice caz, abia se poate tăgădui că pe 28 decembrie 1988, în Porto Rico au avut loc activităţi militare remarcabile, la care au participat, nu în ultimul rând, cinci nave din marina americană.

Probabil armata nu fusese atenţionată din timp! Căci, cu circa o lună înainte de pierderea tragică a celor două avioane de vânătoare, în timpul întâlnirilor cu triunghiul gigantic, în Porto Rico se întâmplase deja ceva foarte asemănător!

În ziua de 16 noiembrie 1988, mai mulţi locuitori ai insulei au văzut cu ochii lor cum două avioane de luptă au „vânat" pe cer o sferă mare de lumină. Şi aceasta s-a sfârşit cu dispariţia a cel puţin unuia dintre avioane — a fost „înghiţit" de cercul luminos şi nu a mai apărut. Între timp a început şi urmărirea celuilalt „vânător". Două mici cercuri luminoase s-au desprins de cel principal şi s-au apropiat de el. Totuşi nimeni nu a putut să vadă ce s-a mai întâmplat cu acest avion, dacă a scăpat sau nu cu bine în urma atacului OZN.

Această zonă pare a fi periculoasă pentru avioanele militare. Să ne gândim doar la incidentul din Cuba, pe care l-am amintit de mai multe ori, în care un MiG-21 s-a pierdut definitiv în timpul întâlnirii cu un OZN.

În special cazurile de acest fel demonstrează slăbiciunea evidentă a tehnologiei noastre în faţa posibilităţilor intruşilor necunoscuţi care, într-un anume fel, sunt interesaţi de noi. Totuşi ce importanţă avem noi pentru ei? Ce scopuri şi ce intenţii au? De ce capturează avioane terestre şi piloţii lor? Unde îşi duc „prada"? „Probabil că se află într-un muzeu arheologic al tehnicii înapoiate, undeva în viitor sau pe o altă planetă", speculează cunoscutul cercetător OZN, astrofizicianul german Illobrand von Ludwiger, referitor la soarta avioanelor de vânătoare care au dispărut în interiorul triunghiului uriaş din Porto Rico, la sfârşitul lunii decembrie 1988. Totuşi el se distanţează imediat de presupunerile sale ademenitoare, totuşi nedemonstrate — acesta este şi motivul înăbuşirii informaţiei de către armată, căci şi aşa, nu sunt accesibile nici afirmaţiile, nici informaţiile detaliate pentru alte cercetări şi analize.

„Dr. Cris", informatorul meu, mi-a spus odată că aceste OZN-uri utopice, în formă de triunghi, sunt controlate de ființele „cenușii", sinistre și fără suflet. Așa trebuie să se fi întâmplat și în cazul piloților din Porto Rico, după ce au fost răpiți, în cele mai negre ceasuri ale vieții lor.

Așadar, pe planeta noastră există indicii solide, îngrozitoare, referitoare la existența activităților diabolice ale unor forțe străine, care mereu operează pe ascuns și, evident, cu ajutorul acelor „cenușii", identici cu ființele umanoide înspăimântătoare.

VI. ÎNTÂLNIRE TERIFIANTĂ

În primăvara anului 1975, „Vampirul din Moca" a apărut pentru prima dată în orăşelul Moca, aflat în nord-vestul insulei Porto Rico. Bestia necunoscută mutila îngrozitor vite şi capre. Nici unul din locuitorii acestui ţinut nu a putut să înţeleagă cine anume se ascundea în spatele acestei „bestii", care îşi ducea misiunea la bun sfârşit de fiecare dată şi care, de asemenea, scăpa neobservată. Animalelor li se îndepărtau părţi ale corpului şi unele organe interne. Dar misterios era faptul că pe corp nu era nici cea mai mică urmă de sânge!

Evident „vampirul" bântuie şi prin zilele noastre: la sfârşitul lunii martie 1991, la fel ca în anii de mai înainte, în Porto Rico au fost cazuri de mutilări îngrozitoare ale animalelor. Un caz înspăimântător s-a petrecut în Cabo Rojo.

La miezul nopţii, cei doi soţi sunt treziţi de urletele celor doi câini doberman. Animalele nu se liniştesc, frica pare că le cuprinde din ce în ce mai mult. Treziţi de gălăgie, soţilor li se pare că aud încă un sunet, absolut inexplicabil, pe care nu-l mai auziseră înainte. Suna asemănător cu o bandă de magnetofon derulată prea repede. Deodată unul din cei doi câini scheaună puternic, apoi nu se mai aude nimic. Stăpânul câinilor se hotărăşte să vadă el însuşi ce se petrece. Căci acolo afară trebuie

să fie ceva sinistru, este sigur. Ceea ce urmează devine o pură întrupare a unui coşmar perfid, dezgustător.

Când iese, precaut, în curte, i se taie respiraţia. Acolo în întunericul nopţii, se află, pentru o clipă, în faţa unor arătări străine, ale căror proporţii sunt diferite de cele omeneşti. În lumina slabă, strecurată prin fereastra casei sale, recunoaşte două fiinţe mici, cu cap foarte mare, ochi uriaşi, întunecaţi, şi care nu aveau nici un orificiu bucal sau nazal. Pielea lor era de culoare cenuşie. Această întâlnire durează numai câteva fracţiuni de secundă, după care intruşii misterioşi dispar în întuneric. Pentru o clipă, este ca şi ameţit, apoi îşi revine şi se uită după câinii săi. Acum face o a doua descoperire înspăimântătoare: unul dintre cei doi câini zace mort pe pământ.

Corpul „era gol, nu mai avea nimic în interior. Arăta ca şi cum totul fusese scos afară prin ochi", astfel şi-a descris descoperirea stăpânul câinilor, îngrozit. „(Animalul) avea orbitele ochilor goale şi toate organele interne dispăruseră. Numai oasele se aflau în piele. Era gol." Soţia sa nu trebuia să vadă animalul mort. De aceea a luat cadavrul din acel loc.

Ce se întâmplase în acea noapte? Ce legătură aveau fiinţele cenuşii cu moartea dobermanului? Întrebări asemănătoare îi preocupă şi pe cercetătorii fenomenului numit „cattle mutilations", *care au de-a face cu mutilări ale animalelor deja începând cu decenii în urmă. Până acum au existat sute de astfel de cazuri, cele mai multe în legătură cu apariţiile de OZN-uri sau chiar cu a unui „cenuşiu" înspăimântător. Experţii înşişi au în vedere detaliile macabre ale unei adevărate enigme...*

1 Pe urmele fiinţelor cenuşii

Încet, nava cosmică uriaşă, strălucitoare, coboară spre pământ şi, în liniştea nopţii, învăluie în lumina sa stranie ţinutul izolat.

Domol şi fără zgomot, obiectul de zbor pluteşte deasupra savanei. O rază conică, fluorescentă, emisă de partea de jos a OZN-ului, explorează neîncetat o arie întinsă de pământ. Animalele, din instinct, îşi dau seama de schimbare, devin neliniştite, se trezesc. Acum forma invizibilă pândeşte exact deasupra lor. Raza misterioasă atinge un viţel din cireadă, îl învăluie în lumina sa rece şi, cu o forţă nemaipomenită, duce animalul în interiorul navei. Acolo se pune în mişcare o maşinărie groaznică, nemiloasă. Fiinţe din cosmos, adevăraţi extratereştri, extrag organe şi probe de piele din viţel cu ajutorul unui aparat de precizie pe bază de laser, pun lichidele corpului în rezervoare mari, metalice, analizează materialul genetic şi lasă animalul mutilat pe păşunea de pe care l-au luat.

O scenă ca dintr-un film de groază, născocită de mintea unui psihopat! Şi totuşi se pune întrebarea: chiar s-a întâmplat aşa? Această presupunere pare a fi ireală, însă nu există nici un fel de explicaţie alternativă raţională, convenţională, firească, pentru acea cruzime.

În deceniile trecute, au fost anunţate mutilări ale animalelor şi din alte părţi ale lumii, în nici un caz nu numai din Porto Rico sau Statele Unite, chiar dacă cele mai multe cazuri se concentrează în vestul Statelor Unite. Relatări despre mutilări — între timp numărul lor a ajuns la câteva mii! — au provenit şi din Brazilia, Mexic, Panama, Australia, Japonia, chiar şi din Franţa, Anglia, Suedia şi alte state europene.

Nu rareori, de-a lungul timpului apar mutilări în acelaşi loc în care sunt înregistrate fenomenele luminoase neidentificabile de pe cer — OZN-uri! În octombrie 1992 a apărut un nou val de astfel de mutilări inexplicabile. De atunci şi până în 1994 au avut loc o sută de cazuri documentate — o statistică a celor cenuşii!

Fermierii sunt total neputincioşi în faţa unui fenomen atât de imperceptibil şi neînţeles, la fel şi autorităţile locale. Prea multe detalii şi împrejurări inexplicabile fac aceste mutilări să devină nişte enigme înspăimântătoare, nerezolvate până acum. Când, în

anul 1975, statul american Colorado a fost asaltat masiv de valul de mutilări, guvernatorul Richard Lamm a declarat: „Mutilările acestea se numără printre cele mai mari crime din istoria zootehniei. Este absolut necesar să putem dezlega acest mister cât mai curând."

În septembrie 1967, tânărul doctor hematolog John H. Altshuler din Denver a ajuns la Great Sands Dunes National Monument Park din Colorado. Auzise că acolo, în Valea San-Luis, au fost observate mereu apariţii luminoase, remarcabile. Aceste afirmaţii i-au trezit curiozitatea şi s-a hotărât să cerceteze el însuşi. Oare era ceva adevărat în toată acea curioasă istorie OZN? Doctorul Altshuler trebuia să aibă o obiectivitate ştiinţifică şi interes destul de mare pentru a nu judeca pripit şi nechibzuit. În timpul unei nopţi pe care a petrecut-o în Valea San-Luis, a văzut el însuşi cum pe cer, în apropiere de munţii Sangre de Cristo, a apărut o grupare de lumini neidentificabile. Evident, se îndreptau spre el, căci mărimea lor creştea treptat, considerabil. Pe neaşteptate, şi-au schimbat deodată cursul şi au dispărut imediat în noapte.

În dimineaţa următoare, o patrulă a parcului a dat de doctorul Altshuler, l-a întrebat numele şi motivul opririi sale acolo, rugându-l să treacă sub tăcere ceea ce i se întâmplase, căci era mai rău dacă se dovedea că în timpul său liber urmărea astfel de OZN-uri care, în definitiv, erau doar poveşti. În acel moment nu ştia ce se întâmplă. Când poliţiştii au aflat că Altshuler este un strălucit hematolog, i-au povestit despre o descoperire mai mult decât însgrozitoare. S-au dus împreună pe terenul fermierului Harry King.

Ceea ce a văzut doctorul Altshuler acolo, nu va mai putea uita niciodată. În faţa lui se afla cadavrul unui cal mutilat. Din cap nu mai rămăsese decât scheletul, iar gâtul nu mai avea nici un pic de carne. În torace se afla o altă gaură, tăiată cu precizie. Animalului îi fuseseră luate unele organe interne, printre carc şi inima şi

plămânii. Pe marginile suprafeței tăiate cu mare precizie, pielea arăta ca și cum ar fi fost cauterizată, printr-o acțiune puternică a radiațiilor, era carbonizată, arsă. Lipseau, de asemenea, și coloana vertebrală și creierul animalului. În ciuda leziunilor masive, Altshuler nu a descoperit nicăieri sânge. Nici cea mai mică picătură, nici cea mai slabă urmă! „Lady", iapa de trei ani, părea că a fost secătuită!

„Aceste întâmplări din 1967", a afirmat doctorul de curând, „m-au afectat într-un anume fel, căci până atunci nu le-am recunoscut!" Iar în raportul său de cercetare a scris: „Cine a făcut aceste tăieturi, a scos inima, plămânii și glanda tiroidă. Dar se poate scoate o inimă fără să curgă sânge?"

Mutilările animalelor erau pe atunci o enigmă de nedezlegat. Și mai sunt și astăzi. Din toate aceste nelămuriri referitoare la cadavrele mutilate se nasc multe alte enigme. Una dintre ele se prezintă sub forma aparițiilor luminoase pe cer, deasupra pajiștilor, în timpul în care au avut loc mutilări. Așa s-a întâmplat și în Calumet (Oklahoma).

În dimineața zilei de 6 februarie 1992, fermierul Robert Jacobs și fiul său Travis găsesc un animal mort — și acesta fusese mutilat groaznic de nu se știe cine. Jumătate din limbă lipsea, organele genitale fuseseră îndepărtate printr-o tăietură ovală precisă. Din nou nici o urmă de sânge. O clipă care, pentru mulți, depășește limitele suportabilului.

În aceeași seară, fermierii observă pe cer un obiect luminos care emite raze multicolore. După ce Travis vede această apariție, îl alarmează imediat pe tatăl său. Fără să ezite nici o clipă, acesta iese afară pentru a afla ce lucru neobișnuit se întâmplă. Lumina se poate observa clar. Se oprește un timp deasupra pășunii. Însă, curând, dispare, pentru a se ivi apoi brusc, după câteva minute. De data aceasta apariția neidentificabilă se deplasează în direcția sud-est și se pierde în întuneric, fără să se mai întoarcă. În dimineața următoare, alți fermieri găsesc, exact pe acea pășune,

deasupra căreia Robert şi Travis Jacobs văzuseră lumina misterioasă, un taur mort, mutilat!

La începutul lunii noiembrie 1994, la ferma lui Ermenio Andreatta au avut loc mutilări repetate, cam la cinci mile depărtare spre est de La Veta, Colorado, în mijlocul munţilor Sangre de Cristo. Fermierul şi-a pierdut patru vite. Animalele moarte aveau pe piept semne mari cât pumnul, negre, care nu se ştie de unde proveneau. Probabil era vorba de un instrument care omora animalele printr-un puternic şoc electric? Totuşi cine l-a folosit? Şeriful local Harold Martinez şi ajutorul său au afirmat, exact în locul unde au avut loc mutilările animalelor, că au făcut unele cercetări OZN. În orice caz, Martinez, care a cercetat numeroase mutilări, le consideră ca fiind „opera" unor fiinţe extraterestre.

Era o noapte rece de aprilie. Curând după lăsarea întunericului, în ţinutul muntos din Colorado a început să bată un vânt puternic. În acea seară ne aflam într-un motel din La Veta, în speranţa că în dimineaţa următoare vom putea vorbi personal cu cercetătorii cazului Andreatta. Noaptea nu era prea plăcută, ci mai de grabă răscolitoare. Ferestrele şi uşile vibrau de vântul furtunii, în depărtare lătrau câini agitaţi. În Valea San-Luis totul trebuie să fi fost răscolit... Aşa că ne-am îmbrăcat degrabă şi am ieşit afară, să vedem. Am urmat urletele, dar curând am ajuns la un râu care ne bloca trecerea. Nu ne-a mai rămas altceva de făcut decât să ne întoarcem. Pe drum, gălăgia animalelor a încetat. Şi câinii s-au liniştit. Probabil că îi speriase doar furtuna.

Pentru că în ziua următoare nu am auzit nimic neobişnuit, am plecat spre sediul şerifului din Walsenburg, pentru a afla mai multe despre mutilările animalelor. Din păcate, şeriful Harold Martinez nu mai era în funcţie, totuşi noul şerif, John Salazar, ne-a recomandat imediat să mergem la şeriful David McCain care, din nou, s-a dovedit a fi foarte cooperativ şi mi-a răspuns la toate întrebările.

McCain caută răspunsuri raţionale la întrebările despre îngrozitorul scenariu al mutilărilor. Cu toate acestea, nu le poate explica în nici un fel. Oare sunt răspunzătoare, pentru toate acestea, unele culte sadice? McCain vroia să creadă acest lucru, dar ştia că această ipoteză nu ar putea explica decât o mică parte a faptelor. Mereu subliniază: „Foarte, foarte ciudat. Nu ştiu ce se întâmplă acolo. Într-adevăr de neconceput" Şeriful McCain a cercetat şi fotografiat personal mutilările de la ferma Andreatta. Cele patru vite moarte au fost împrăştiate pe o rază de 100 m. Două de o parte a râului din apropiere, două de cealaltă parte, toate în apropierea clădirii fermei. Cu toate acestea, nimeni din casă nu a auzit nici un sunet, nicăieri nu s-au găsit nici cele mai mici urme care, probabil, ar putea dovedi faptele. În cercetările sale, şeriful McCain a descoperit că păsări precum coţofenele, ciorile şi corbii evită animalele moarte. De ce?

2 Chirurgii fantomatici

Enigma continuă să existe, apar tot mai multe întrebări. Ce legătură aveau apariţiile OZN cu mutilările? Cum este posibil ca organele şi părţi ale corpului să fie extrase prin incizii precise, fără să se vadă nici un pic de sânge? Doctorul patolog John Altshuler poate să explice aceste incizii precise făcute de „chirurgii fantomatici" cu temperaturi foarte mari numai prin aplicarea celei mai moderne tehnici chirurgicale cu laser. Totuşi problema este următoarea: această tehnologie nu exista încă atunci când au fost descoperite primele mutilări. Fizicianul Theodore Maiman a dezvoltat primul laser funcţional în anul 1960. Totuşi laserele au fost folosite în medicină abia la sfârşitul anilor '70. Inciziile mari — cu intervenţii adânci în ţesuturi — cer aparaturi cu energie foarte mare şi, totodată, foarte scumpe! În anul 1989, un mare producător de lasere din Massachusetts, a explicat că pentru inciziile din cazul

mutilărilor ar trebui folosit un instrument greu de aproape 300 kg, foarte mare!

În unele cazuri circulă zvonuri cum că în spatele mutilărilor ar fi chiar activități perverse ale sataniștilor. Cu siguranță, se potrivea și se potrivește, întâmplător, pentru unele mutilări de animale. Însă nu pentru *acelea* despre care este vorba aici și acum — acestea exclud imediat aceste cauze!

Cum au ajuns sectele în posesia laserelor foarte scumpe? Și chiar dacă au dispus de această tehnologie complicată și costisitoare, cum au reușit să o transporte și să o instaleze la locul planificat? Dacă toate aceste ipoteze ar fi adevărate, inclusiv asigurarea energiei electrice necesare unui laser din această categorie, ceea ce nu e deloc ușor, chiar și atunci există destule dificultăți pentru explicații. Să ne gândim doar la problema timpului.

Specialiștii care au cercetat animalele găsite, apreciază că în astfel de „operații", totul trebuie să fie făcut în cel puțin trei sferturi de oră. Totuși există cazuri în care animalele au fost mutilate în mai puțin de trei sferturi de oră.

„Chirurgii-fantomatici" lucrează foarte repede, ca și când ar ști *ce fac*. Nu numai incizia, ci și sângerarea victimei durează un timp. Cercetătorul OZN Christopher O'Brien din Colorado, a afirmat: „Ei nu pot să extragă toate lichidele unui corp greu de 500 kg în doar 15 minute, totuși o fac. Deși pare a fi imposibil să se îndepărteze principalele organe fără să se pătrundă în interiorul corpului, totuși *ei* o fac. Există cazuri în care organele au fost îndepărtate, dar nu au fost găsite incizii."

Informatorul meu, „Dr. Cris", care s-a ocupat și cu dezvoltarea sistemelor laser, pornește de la ideea că în cazul mutilărilor sunt folosite lasere „Eximer", cu o foarte mare energie. O tehnologie care este mult mai tânără decât fenomenul mutilării de animale!

Grupuri de fermieri revoltați au stat la pândă în pășuni, pentru a-i prinde asupra faptului pe vinovații brutali. Nu pierd zona din

vedere nici măcar pentru o clipă. Şi totuşi: în dimineaţa următoare au fost găsite din nou animale moarte! Nimeni nu a văzut „fantoma" venind, nimeni nu a văzut-o plecând. Dar existau urme îngrozitoare.

Nici armata nu poate fi făcută răspunzătoare pentru acest fenomen. Jurnalistul Greg Henderson, redactorul magazinului zootehnic american *Drover's Journal*, la întrebările despre un posibil test al guvernului cu arme biologice şi chimice, a răspuns foarte clar: „Nu. Trebuie să ştiţi că guvernul dispune de câteva cirezi de animale pentru cercetare. Nu era nevoie să facă aşa ceva."

Deci nu este deloc uşor să ne apropiem de fenomenul îngrozitor al mutilărilor de vite! Linda Moulton Howe, care de câţiva ani caută neîncetat adevăratele cauze ale acestui fenomen, s-a convins între timp că *ei*, cei care fac aceste lucruri, nu sunt de pe Pământ.

În anul 1983, agentul special Richard C. Doty i-a spus Lindei Howe că se află foarte aproape de realitate cu cercetările ei. Un lucru care a agitat spiritele la Pentagon, a afirmat Doty. Să ne amintim că şi doctorul Paul Bennewitz a ajuns departe cu cercetările sale şi a afirmat că din părţi de vită sunt făcute fiinţe umanoide!

Nu în ultimul rând, numeroase apariţii OZN dau o interpretare extraterestră a întâmplărilor îngrozitoare.

Deja în timpul în care fusese mutilată „Lady", iapa de trei ani din Valea San Luis, doctorul Altshuler a observat pe cer lumini remarcabile.

O cercetare atentă a locului descoperirii duce la observarea unor alte detalii, absolut inexplicabile. De exemplu, acolo erau urme de paşi pe care le lăsase animalul înainte de a muri. Arătau ca şi când „Lady" ar fi sărit în cerc de mai multe ori. Apoi urmele se terminau brusc, în nisip, la o distanţă de aproximativ 30 metri de locul descoperirii. Totuşi nu existau alte semne, nici o urmă de

maşină sau altceva. Animalul părea să fi plutit deasupra solului; cel puţin aşa se vedea. La 10 metri depărtare de locul descoperirii cadavrului, cercetătorii au găsit o altă „relicvă" neobişnuită, un cerc de aproape un metru, cu opt adâncituri care aveau un diametru de 10 cm. Lângă acesta erau resturile unui tufiş ars. Ce să înţelegem din toate acestea?

De la sfârşitul anului 1976 şi până la începutul anului 1977, deasupra satului Sterling din Logan County (Colorado), aproape în fiecare noapte s-au arătat pe cer lumini inexplicabile. Dintr-un obiect mare, alb-strălucitor, ieşeau mereu lumini mici, care se întorceau iar în corpul principal. Cei care o priveau au botezat apariţia *Big Mama and Baby UFO* — „Mama cu copilul OZN" Tex Graves, şeriful din Logan County, a încercat să se furişeze mai aproape de configuraţia ciudată cu ajutorul unui mic elicopter, totuşi luminile îl evitau mereu; dădeau impresia că sunt dirijate de o inteligenţă. În timpul în care fenomenele luminoase s-au ivit pe cer, în Colorado a sporit iar numărul mutilărilor misterioase.

Şi mutilările nu se mai sfârşeau. Nu numai în Statele Unite, dar şi în alte state există cazuri îngrozitoare de mai mult timp, Linda Howe mi-a scris: „În Anglia s-a înregistrat un caz în care au fost mutilate trei vite. Am cercetat acest caz în august 1993." Fermierii Carol şi Brian Cherrett din Motcombe, din apropiere de Shaftesbury (Anglia), i-au confirmat Lindei că în iulie au găsit trei vite moarte. Bietele animale fuseseră lăsate fără o ureche; în plus, lipsea ugerul, coada şi zona rectului, toate fiind îndepărtate prin incizii precise. Pe jos se aflau tăbliţele metalice de identificare pe care animalele le purtaseră în urechi. Pe ele nu se aflau bucăţi de piele şi nici sânge, deşi fuseseră prinse de ureche cu ochiuri metalice.

Colonelul de aviaţie în retragere Wendelle C. Stevens crede că a existat un Raport nr. 13 al proiectului GRUDGE, care a fost distrus curând după conceperea sa. În 1980, Linda Howe a primit

un apel telefonic din partea unui anume William English, care i-a confirmat afirmaţiile lui Stevens.

Raportul misterios cuprinde şi informaţii despre mutilări, ce-i drept, nu „numai" despre mutilările animalelor! Fuseseră găsiţi OAMENI MUTILAŢI — cazuri care au fost ţinute în cea mai strictă tăinuire, prin toate mijloacele disponibile. E de la sine înţeles. Şi John Lear, în declaraţia sa de mai multe pagini, aminteşte de o „mutilare umană" Aşa cum afirmă acesta, un maior observase, încă din anul 1956, cum sergentul Jonathan P. Lovette fusese răpit într-un obiect discoidal, la ora 3:00 noaptea, în timp ce căuta resturile unei rachete de testare prăbuşite. Trei zile mai târziu, Lovette a fost găsit mort! Organele genitale lipseau, zona rectului până la intestinul gros fusese extrasă prin incizii precise. Nu mai avea ochi. Corpul său fusese complet stors de sânge. Acest caz este amintit şi de Stevens, la sfârşitul anului 1958.

Şi totuşi, până astăzi nu există nici o certitudine cum că, într-adevăr, aceste poveşti de groază au fost reale.

Cruzimile pe care „străinii" le exercită asupra animalelor, apasă destul sufletele cercetătorilor şi umplu cele mai întunecate colţuri ale groazei.

Şi Linda Howe a auzit zvonuri despre mutilări inexplicabile ale oamenilor, totuşi nu are indicii solide pentru acestea: „Nu am dovezi referitoare la mutilări de oamenilor", mi-a răspuns odată la întrebările în legătură cu acest lucru.

Probabil oamenii au observat deja din vremuri imemoriale cum fiinţe necunoscute pentru ei au mutilat animale, luându-le organe, din motive necunoscute. Evident, „străinii" au nevoie de acele organe, dar pentru ce? Pentru a instaura acea putere absolută au preluat „lumea primitivă", activităţile acesteia, integrându-le într-o civilizaţie. Astfel, „zeii" primesc ceea ce, după toate aparenţele, este cel mai important şi mai de preţ pentru ei.

Nimeni nu ştia de ce acele fiinţe care coborau din cer smulgeau organe din corpul animalelor, poate chiar şi din cel al omului. Ei făceau acest lucru, şi era destul. În orice caz, o cameră mortuară a mutilărilor de pe planeta noastră putea fi o explicaţie alternativă, clară, pentru cruzimile aproape de neconceput pe care diversele culte le oferă drept jertfă, în ritualuri care se practicau cu secole în urmă şi care, poate, se mai practică şi astăzi.

Probabil că în prezent suntem mai în măsură să ne imaginăm ce motive stau la baza mutilărilor. Ar putea să fie programe biologico-genetice, indispensabile sau realizate pentru satisfacerea unei sete avide de ştiinţă, prin experimente nemiloase. În sfârşit, nu trebuie să pornim de la ideea că supoziţia noastră este, de fapt, foarte puţin probabilă.

Bayport, Florida. În aprilie 1993, deasupra acestui teritoriu a apărut un obiect zburător triunghiular, observat de numeroşi martori.

Ajutorul de şerif Ron Chancey, principalul martor din Bayport.

Thunderbird, un avion F-16 aflat în hangarul din Baza Nellis. Într-un raport interesant încheiat în urma aparițiilor din Porto Rico, este menționat faptul că în anul 1988, avioane de acest fel au fost „înghițite" de un obiect zburător uriaș, triunghiular.

Şeriful David McCain a fost cercetătorul „mutilărilor" inexplicabile a patru vite, situate nu departe de orăşelul La Veta, în munţii Sangre de Cristo, Colorado.

Mount Blanca, 4400 m înălţime, la poalele căruia, în anul 1967, a fost atestată prima mutilare de animale inexplicabilă.

Caz tipic de **cattle mutilation.** *În 23 iulie 1989, fermierul Steve Somsen din Idaho a descoperit această vită moartă, mutilată.*

Un alt caz de mutilare, în Maple Valley, statul Washington. Această vită gestantă a fost găsită moartă de fermierul Bill Veenhuizen în ziua de 17 iulie 1989.

Elicopterele de la Baza Nellis. În locul şi timpul mutilărilor, nu rareori sunt observate şi elicoptere „negre", misterioase, nemarcate. Şi în apropiere de Las Vegas, în special deasupra ţinutului Logandale, s-au ivit, în repetate rânduri, elicoptere de acest fel.

Sau poate, în realitate, nu suntem atât de *departe* de înțelegere? Dacă acele ființe cenușii sunt, într-adevăr, răspunzătoare pentru mutilări, atunci cu siguranță ne-am confrunta cu o tehnologie mult superioară față de posibilitățile noastre. Înfricoșătoare este însă indiferența de necrezut și disprețul vizibil pe care acei necunoscuți le manifestă față de viața de pe planeta noastră. Ei chinuie și maltratează infernal animalele, apoi le aduc corpurile neînsuflețite pe pajiștile de pe care le-au luat, în ciuda groazei pe care o răspândesc prin aceste fapte. Fapte perfide. Dacă au un scop sau sunt nepăsători, momentan este o chestiune nelămurită. Este clar numai faptul că fenomenul „mutilărilor" este extrem de alarmant, având o legătură evidentă cu aparițiile OZN.

3 Misterioasele elicoptere

În ziua de 17 octombrie 1975, deasupra bazelor militare americane a început o serie de apariții neobișnuite, care au durat mai multe săptămâni. În apropierea unor baze militare — printre care și *Loring Air Force Base* din Maine, *Wurtsmith AFB* din Michigan, *Minot AFB* din Dakota de Nord sau *Malmstrom Minuteman Base* din Montana — s-au ivit lumini neidentificabile, care au aterizat, în parte, chiar în mijlocul zonelor militare, pentru ca apoi să se înalțe cu o viteză uimitoare, nemaiputând fi deosebite de stele.

În acel an, deasupra Bazei Malmstrom din apropiere de Great Falls, Montana, a apărut un obiect zburător misterios. Traiectoria sa a fost urmărită de NORAD: OZN-ul s-a înălțat cu mare viteză până la altitudinea de 60 km, deci în straturile cele mai înalte și mai rarefiate ale Pământului, dispărând apoi de pe radar. Linda Howe a primit confirmarea pentru realitatea acestei întâmplări direct de la fratele său, care pe atunci era pilot la Baza Malmstrom.

În anul 1975, când mai multe baze militare au fost „vizitate" de obiecte zburătoare necunoscute, era vorba, printre altele, de obiecte în formă de ţigară sau de disc, dar şi de *elicoptere*, nimeni neştiind de unde proveneau acestea.

Întâmplător, elicopterele sunt văzute alături de obiecte de zbor neidentificabile. De cele mai multe ori nu este vorba de elicoptere militare, ci de unele anonime, care nu poartă nici un marcaj şi nu sunt comandate nici de vreo organizaţie a statului, nici de vreuna militară. Astfel de „elicoptere negre" (adesea sunt vopsite în negru) s-au ivit şi în cazul din Huffman, Texas, când două doamne şi un copil au suferit leziuni grave din cauza razelor emise de acel obiect misterios, în formă de diamant. Elicoptere asemănătoare s-au ivit şi în anul 1988, în timpul apariţiei unui obiect zburător triunghiular în Porto Rico.

În timpul incidentului din anul 1975, o grupă de poliţişti, ajutoare de şerif şi jurnalişti, a încercat să urmărească un elicopter care nu s-a identificat. Şi totuşi, ca la un semn, obiectul de zbor părea că a dispărut! Tot mai des, apar relatări în care sunt descrise elicoptere care se ivesc dintr-o dată, de la un moment la altul şi, în plus, nu se mai aude nimic despre ele. O altă ciudăţenie a acestei categorii de elicoptere se referă la apariţia lor pe scenele mutilărilor de animale.

În acel an, în care deasupra bazelor militare s-au ivit deseori elicoptere nemarcate şi neidentificate, la nord-vest de Wyoming au avut loc o serie de mutilări, vreme de aproximativ două săptămâni. Un an mai târziu, între lunile iunie şi octombrie 1976, în Madison County (Montana) au apărut elicoptere negre, tot acolo fiind anunţate nu mai puţin de 22 de mutilări. La sfârşitul anului 1978 au fost 18 mutilări în Arkansas, dacă nu chiar mai multe. Unul dintre animale aparţinea fermierului Don Rystrom, pe atunci şi membru al marinei, care cu două nopţi înainte văzuse un elicopter, tot în acel teritoriu. A îndreptat un reflector spre acesta, dar nu a putut să observe nici un marcaj semnificativ. Avea culoa-

rea neagră, albastru-închis sau violet, în orice caz, era foarte întunecat. Rystrom nu mai văzuse niciodată aşa ceva, chiar dacă el însuşi zburase de multe ori cu elicopterul. Nu ştia că un elicopter poate să atingă o asemenea viteză. În timp de numai 10 secunde, obiectul a dispărut din câmpul său vizual!

Există puţine fotografii cu „misterioasele elicoptere", şi acestea nu sunt foarte spectaculoase. Ca şi în cazul OZN-urilor, realitatea acestei apariţii a fost şi este respinsă de sceptici. Şi Tim Gerlach, redactorul săptămânalului *Whiskey Alpha Reports*, prezentase sceptic descrierile apariţiilor obiectelor negre, nemarcate. În mai 1994 mi-a trimis un plan despre manevra actuală *Red Flag* („Steagul roşu") a Bazei Nellis, precum şi cea mai nouă ediţie a publicaţiei sale. Imediat mi-a sărit în ochi titlul: „*Elicoptere negre* misterioase deasupra Nevadei!" Deci aşa! Tim Gerlach scrie: „De la un timp circulă zvonuri despre elicoptere «negre» în împrejurimile din Las Vegas. Până de curând nu am dat prea multă atenţie acestei istorii vagi despre «operaţiunile guvernamentale ascunse» în legătură cu aceste elicoptere. Totuşi, de câteva săptămâni, cineva din sudul Nevadei a luat contact cu mine pentru informaţii referitoare la acele elicoptere care operează în ţinutul sus menţionat. De atunci am fost interesat să clarific această chestiune..."

În ianuarie 1995, Gerlach scrie, printre altele, despre o posibilă legătură a elicopterelor misterioase cu fenomenul mutilărilor, şi aminteşte o întâmplare în care o vacă fusese omorâtă de corpul mutilat al altei vaci, care, evident, fusese aruncat dintr-un obiect zburător.

Descrierile relativ numeroase ale „elicopterelor negre" sunt deci altceva decât pure fantezii. Mai ales în apropiere de Logandale, la nord-est de Las Vegas, în ultimul timp s-au ivit de mai multe ori elicopterele învăluite în mister. Aşa mi-a comunicat Tim Gerlach în martie 1995, când ne-am întâlnit pe drumul care duce spre baza Nellis. Gerlach a prezentat pe scurt cele mai importante indicii ale „elicopterelor negre" cu următoarele cuvinte:

1. Obiectele de zbor sunt complet negre.

2. Nu există marcaje semnificative vizibile.

3. Pot să aibă cel puţin cinci membri la bord.

4. Fuseseră observate din teritoriile populate la o înălţime de sub 150 de metri.

5. Au fost observate de personalul forţelor aeriene americane.

Caracteristicile şi misiunile acelor elicoptere negre sunt, într-adevăr, neobişnuit de misterioase şi până acum absolut inimaginabile. Din acest moment nu ne mai rămâne decât să speculăm despre toate posibilităţile existente.

Tom Adams din Texas a adunat, de-a lungul anilor, peste 200 de cazuri justificate, în care elicopterele de acest fel au apărut în acelaşi loc şi timp cu mutilările. Există patru posibilităţi diferite:

- *Elicopterele sunt de fapt OZN-uri, camuflate sub forma avioanelor obişnuite, terestre.*
- *Elicopterele aparţin autorităţilor militare, care sunt vinovate şi de mutilările de vite.*
- *Armata nu a participat ea însăşi la mutilări şi trimite elicopterele doar în scopuri de cercetare, pentru a depista adevărata cauză a acestora.*
- *Autorităţile cunosc foarte bine explicaţia acestor întâmplări şi folosesc elicopterele pentru a distrage atenţia şi a semăna confuzia.*

Fiecare din aceste teze aduce cu sine complicaţiile ei. Prima pare departe de a fi reală, căci ce motive ar fi avut OZN-urile, pe de o parte, să se arate asemenea triunghiurilor belgiene, fără nici cea mai mică sfială, complet neapărate de numeroşii martori oculari, în timp ce, în alte cazuri, zboară prin diferite zone acele „OZN-uri invizibile"? Pe de altă parte, nu trebuie să uităm că

mutilările animalelor atrag asupra lor o atenție negativă. Și noi, pământenii, construim diferite sisteme pentru diferite misiuni, printre aceste sisteme fiind și avioanele invizibile. Oare străinii nu pot proceda la fel? Deși camuflarea s-ar dovedi relativ reușită, ne gândim la numeroasele caracteristici neobișnuite ale elicopterelor, însă sensul real al tuturor lucrurilor poate fi acela de a aduce neclarități și confuzii totale, acest lucru fiind reușit pe deplin!

Afirmația că armata s-a folosit de elicoptere pentru a face ea însăși mutilările este relativ neverosimilă. Am vorbit deja despre aceasta. Interesant este însă că aceste elicoptere au fost văzute și în Rusia, în anul 1990. Printre calitățile inexplicabile ale acestora se numără viteza uimitoare, dispariția bruscă, silențiozitatea zborului. Lucruri constatate cu mare mirare.

Următoarea întrebare este: oare, dimpotrivă, armata încearcă să rezolve enigma mutilărilor cu ajutorul elicopterelor? Puțin probabil. Abstracție făcând de dificultățile tehnice, este totuși foarte ciudat că elicopterele apar uneori chiar *anterior*, exact în locurile în care, mai târziu, au loc mutilări. Deci *cine* se află la bordul misterioaselor elicoptere trebuie să știe mai multe!

4 Mister în zona Questa

În mod surprinzător, fenomenele misterioase se concentrează mai ales de-a lungul granitei dintre New Mexico și Colorado. Cercetătorii vorbesc de „zona Questa", căci acest orășel se află în New Mexico, aproape în centrul teritoriului menționat, care cuprinde unele din cele mai misterioase locuri din Statele Unite, printre care Dulce cu presupusa „bază a extratereștrilor" de la Archuleta Mesa, apoi Taos, cu misterioasele sale amenajări subterane și Valea San Luis, aflată în Colorado și în care, în anul 1967, a fost găsită iapa „Lady", mutilată infernal.

Questa se află la sud de Valea San Luis, doar la o distanță de aproximativ 30 de mile de Mount Blanca. Acelei descoperiri îngrozitoare i-au urmat peste o sută de alte mutilări, neexplicate până în prezent. Teroarea nu încetează. În aprilie 1993, pe pășunea sa din Questa, fermierul Eloiso Rael a găsit un taur mort, mutilat. „În acest an, 1994", mi-a comunicat Linda Howe, „a avut loc o altă mutilare de vite, total misterioasă, precum și alte cazuri de acest fel, începând cu 14 mai. Trei dintre aceste cazuri au fost studiate de un veterinar și patolog. De această dată, inciziile erau făcute cu un obiect suficient de fierbinte pentru a fierbe hemoglobina."

Cercetătorul OZN Christopher O'Brien, care cercetează enigmele din Valea San Luis de aproximativ 7 ani, și care, de două ori pe lună publică *Misterious Valley Report*, susține că în anul 1994 a avut loc un nou val de apariții OZN. Între ianuarie și aprilie s-au înregistrat zeci de cazuri. Însuși O'Brien a fost martorul aparițiilor luminoase inexplicabile și al obiectelor de zbor neidentificabile care au trecut deasupra acestei văi blestemate de la marginea „ținutului fermecat" (*Dreamland*), din New Mexico. A putut să observe aceste OZN-uri de trei ori în plină zi.

În ziua de 30 noiembrie 1993, în Valea San Luis a apărut o sferă de foc neidentificabilă. Obiectul era tot atât de mare ca și luna plină și emitea o lumină albă. Un meteorit neobișnuit de luminos? În nici un caz. Jack Cookerly, un pilot al Marinei americane, consideră că obiectul care a dispărut într-o clipă nu este altceva decât o piatră luminoasă venită din cosmos. Totuși aceasta s-a apropiat de orizont, și-a mărit dimensiunile inițiale, a devenit ovală și a rămas o clipă nemișcată! Apoi culoarea s-a schimbat într-un albastru strălucitor, după care obiectul a coborât brusc și a dispărut.

Și alți locuitori ai ținutului au văzut această apariție remarcabilă. Toți au crezut că OZN-ul trebuie să se fi îndreptat undeva spre Valea San Luis. În noaptea următoare, tot în acel ținut s-au

ivit numeroase elicoptere. Între orele 8:30 şi 9:30 seara, acestea au zburat dincolo de vale în două formaţiuni. S-au oprit exact în locul în care, după părerea martorilor, aterizase şi acea lumină. De altfel, şi aceste elicoptere păreau că nu scot nici un sunet. Era vorba de elicoptere-fantomă? Sau poate de nave cosmice extraterestre, înconjurate de hologame?

Şeriful Lou Girado din Colorado, care a cercetat câteva cazuri de mutilări, nu exclude această posibilitate. Mai mult, el a afirmat că, după părerea sa, mutilările sunt făcute de fiinţe care nu au o origine terestră.

Silenţiozitatea elicopterelor l-a preocupat şi pe Tom Adams: „Există afirmaţii care dau de înţeles faptul că multe din aceste elicoptere sunt formă de o camuflare pentru o inteligenţă străină — în special acelea care nu fac nici un fel de zgomot. Este posibil ca acestea să folosească o tehnologie terestră, ca de exemplu *Active Noise Control* (ANC - «Control activ asupra sunetului»), despre care ştiu foarte puţini dintre noi. Mai precis, ANC se bazează pe producerea unui al doilea ton, care să-l reducă pe cel iniţial. Tehnologia militară actuală ar putea să fie schimbată considerabil, ceea ce este, evident, permis. Şi totuşi, pe de altă parte, dacă *noi* suntem în această situaţie, cum ar trebui să ne imaginăm ca fiind o tehnologie extraterestră, avansată cu sute, mii, poate chiar milioane de ani?"

Există încă numeroase întrebări nerezolvate în legătură cu aceste elicoptere remarcabile. Chris O'Brien îşi aminteşte cum doi fermieri din ţinutul San Luis, soţ şi soţie, i-au povestit despre un elicopter care, prin tipul construcţiei total învechite, părea că de mulţi ani nu mai fusese folosit de armată. Puţin timp după ce soţii au văzut „aparatul de zbor demodat", ei au găsit unul din animalele lor de reproducţie mort şi mutilat. Acasă, O'Brien şi-a notat afirmaţiile ambilor martori când, deodată, un elicopter asemănător celui descris a trecut pe deasupra casei sale. Şi acest

caz i-a confirmat faptul că persoanele aflate în elicoptere ştiu cu precizie locul în care au loc mutilările.

Chiar dacă în spatele acestor întâmplări nu se ascund extratereştrii, unii cercetători cred că este vorba de cineva care ştie foarte multe despre extratereştri şi activităţile lor.

Sediul serviciului ultrasecret *National Reconnaissance Office* (NRO) se află, din întâmplare, în Colorado, mai exact în Fort Carson, la sud de Colorado Springs, nu departe de Valea San Luis. Se pare că NRO organizează misiuni cu elicoptere nemarcate. Dacă este adevărat, atunci cel puţin *acolo*, în acel palat secret, se cunosc mai multe amănunte despre mutilările de vite, sau chiar despre mutilările de oameni. Dar *noi* nu putem afla secretul. Căci „zidurile tăcerii" în cazul NRO sunt mult mai înalte decât oriunde altundeva. În spatele lor se poate ascunde „salonul de groază al frumoasei din pădurea adormită".

5 Pulbere albă

Într-adevăr, Valea San Luis pare a fi plină de enigme nerezolvate. „Cred că această regiune se numără printre cele mai enigmatice regiuni ale Pământului. Nu cunosc un alt ţinut al lumii în care întâmplările anormale să înregistreze o atât de mare varietate şi intensitate", mi-a scris Chris O'Brien în primăvara anului 1994.

Acolo au loc cele mai ciudate, mai neobişnuite întâmplări. Locuitorii ţinutului se confruntă cu „focuri-fantomă", adevărate incendii ale pădurilor, un fenomen foarte rar. Tot ei aud explozii inexplicabile, văd pe cer „lumini misterioase" şi simt unde de presiune venite de nicăieri, toate casele se cutremură. De două sute de ani circulă zvonuri despre fiinţe neomeneşti care frecventează acest ţinut. Oare aceste fiinţe sunt cauza mutilărilor? Firesc că această presupunere nu este departe de adevăr, căci

străinii misterioşi şi întâmplările îngrozitoare se potrivesc chiar foarte bine.

În ziua de 12 ianuarie 1994, şeriful din Rio Grande County a primit un apel telefonic din Munţii Cheyenne (Colorado), unde bate „inima tehnică" a controlului aerian NORAD. În ţinutul Rock Creek Canyon a avut loc o explozie remarcabilă şi se cere control urgent. Timp de două zile, şerifii din Rio Grande County au căutat locul întâmplării. Au fost mobilizate două avioane şi mai multe maşini. Totuşi, nu s-a descoperit nimic. Nici cea mai mică urmă de explozie.

Întreaga căutare a fost întârziată de faptul că NORAD nu precizase locul exploziei. În mod normal, sistemul de sateliţi are capacitatea de a localiza exact evenimente de acest fel, pe o rază de câteva sute de metri. Dar de data aceasta era vorba de o distanţă de câteva mile. Deci căutarea s-a încheiat fără succes. Însă au apărut martori care au observat atunci o „minge de foc verde" Înseamnă că, într-adevăr, a avut loc o explozie.

În 15 ianuarie 1994, deasupra orăşelului Capulin s-au ivit lumini neidentificate. Două zile mai târziu, locuitorii din Rock Creek au afirmat că au văzut deasupra munţilor o sferă luminoasă de culoare albastră, iar în noaptea următoare au apărut elicoptere nemarcate.

În săptămânile anterioare acestei întâmplări au avut loc alte mutilări de animale. Astfel, pe 14 decembrie 1993, la ferma lui Dale şi Clarence Virgil din Costilla County a fost găsit un taur mort. Doctorul John Altshuler a cercetat şi acest caz. Probele de ţesuturi luate de la animalul mutilat arată din nou urme evidente ale unor acţiuni puternice, la o temperatură foarte ridicată. În şapte săptămâni, un fermier din New Mexico a pierdut şapte vite din cauza acestor nemiloşi „chirurgi-fantomatici"

Cu o precizie de invidiat, uneia dintre vite îi fusese extrasă coloana vertebrală.

În zona Questa sunt înregistrate şi zgomote ciudate, abstracţie făcând misterioasele „sunete-Taos" despre care am vorbit deja la începutul acestei cărţi. În anul 1978, în Chimayo (New Mexico), situat la o distanţă de câteva mile sud de Taos, s-a auzit un sunet asemănător cu acela produs de un răcitor. Puţin mai târziu, în Chimayo a fost găsită o vită mutilată, la o distanţă de numai 300 de metri de locul în care fusese auzit acel sunet. De altfel, şi Linda Howe a auzit odată un sunet absolut inexplicabil, de frecvenţă înaltă, în timp ce se deplasa din Greenley spre locuinţa sa din Littleton cu probele de ţesuturi ale unui viţel mutilat. Aşa cum mi-a comunicat Linda Howe, această experienţă nu s-a mai repetat.

Atât Taos cât şi Dulce sunt locuri în care mutilările animalelor sporesc, cele mai multe însoţite de alte fenomene inexplicabile — apariţii luminoase, sunete misterioase sau substanţe sub formă de praf, de culoare alb-metalizat, substanţe active care sunt găsite câteodată pe corpurile neînsufleţite ale animalelor sau în împrejurimi.

În iulie 1978, un locuitor din Taos a observat cum un obiect zburător necunoscut, în formă de disc, plutea deasupra unui canion. În dimineaţa următoare, împrejurul maşinii sale şi pe aceasta a fost găsită o pudră albă. Şi FBI-ul s-a interesat de acest material ciudat, însă strădaniile oficiale au avut mai degrabă tendinţa de a exclude o legătură între această „zăpadă falsă", mutilări şi OZN.

Autorităţile neagă faptul că între mutilări şi OZN-uri există vreo legătură! Şi agentul FBI Keneth M. Rommel jr., în lucrarea sa *Animal Mutilation Project* încearcă să demonstreze că, de fapt, animalele de pradă sunt cauza mutilărilor, deci o cauză naturală. Dintr-o analiză a pulberii albe făcută de oamenii de ştiinţă de la FBI a rezultat, după câte se afirmă, că era vorba doar de un colorant sintetic dispersat.

La *Schoenfield Clinical Laboratories* din Albuquerque s-a constatat că pulberea descoperită în urma apariţiei din Taos era

aproape identică cu acea substanță care fusese găsită pe corpul animalelor moarte. Chiar dacă materialul se asemăna cu un colorant, existau deosebiri evidente.

Howard Burgess, un om de știință care lucrează în laboratoarele Sandia din New Mexico, cercetând el însuși numeroase cazuri, a ajuns la concluzia că pulberea albă putea să fi fost folosită în scopuri de marcare. Probabil, așa presupune Burgess, anumite animale erau însemnate dinainte, pentru ca mai târziu să fie găsite cu ușurință și să fie ucise.

Un fermier din ținutul Dulce pierduse deja un număr considerabil de animale, prin mutilări. Burgess a propus un test. Seara târziu, a strâns animalele fermierului într-un țarc strâmt, controlându-le cu o lumină ultravioletă. Într-adevăr, din 100 de animale, 5 aveau pe spate ceva fluorescent! În pielea lor a fost găsită din nou acea substanță albă, metalică, ce fusese descoperită și pe animalele mutilate. După aproximativ o lună de zile, în mod ciudat, pulberea albă și-a pierdut brusc fluorescența.

Astfel, o enigmă după alta înconjoară aceste mutilări. Nu e destul că animalele sunt atacate noaptea, de către nu se știe cine, și într-un timp foarte scurt sunt mutilate; nu e destul că deja de decenii este folosită o tehnică laser ultramodernă; nu e destul că unele organe sunt extrase prin incizii de mare precizie — nu. În plus, în același timp se observă pe cer apariții OZN, în apropiere de locul crimei se găsesc mostre și probe inexplicabile, sunt observate ființe neomenești, sunt înregistrate sunete misterioase sau sunt găsite substanțe remarcabile. Oare există o explicație „naturală" pentru toate acestea?

VII. FORȚELE ÎNTUNERICULUI

Lucy s-a încruntat, părea că își adună gândurile cu mare greutate, apoi a răspuns încet: „Nu am visat, totul a fost real într-un fel. Vroiam neapărat să stau pe acea bancă — nu știu din ce motiv. Îmi era chiar teamă... și am observat că începusem să merg prin oraș. Peste tot auzeam câini lătrând și mă miram că lătrau în miezul nopții. Nu-mi amintesc cum am urcat scările. În sfârșit, când am ajuns la acea bancă eram așteptată de un om cu chip fantomatic, cu ochi roșii. Ce s-a întâmplat atunci îmi scapă total din memorie. Însă știu că aveam senzația că sufletul meu iese din corp și plutește sus, prin aer; mai târziu s-a reîntors în corpul meu."

O scenă din clasicul roman de groază Dracula *al lui Bram Stoker. Descrie o întâmplare fantastică, fictivă: întâlnirea cu o ființă venită dintr-o lume a umbrelor. În ciuda faptelor ireale, elementele esențiale provin, în mare parte, din relatările despre ființe care se hrănesc cu sânge. Dacă este reală această credință a multor popoare din trecut, și poate chiar din prezent? Dacă într-adevăr există făpturi misterioase care bântuie noaptea, extrag sângele oamenilor și al animalelor, pătrund în camerele de dormit, și răpesc victimele și chiar se împreunează cu ele?*

Unde sunt fixate rădăcinile vampirismului? Oare activitățile sale fantomatice se reflectă astăzi în fenomenul mutilărilor de vite, în sutele de cazuri de abductions, *răpiri ale oamenilor de către ființele cenușii? Tot mai multe persoane afirmă că au fost*

răpite de aceste ființe în navele lor cosmice, și că acolo au fost supuse unor teste medicale.

Într-adevăr, EI, străinii, „ființele cenușii", par să vină din cele mai reci și mai întunecate spații, din regiuni aflate printre stele, de acolo unde domnește noaptea eternă. Ei străbat cele mai mari adâncuri ale infinitului, poate de mii și milioane de ani. Gândirea lor, la fel de rece, le oferă posibilitatea de a avea o tehnologie genială care, total necunoscută nouă, pare să izvorască din sfere și dimensiuni accesibile, dimensiuni care, împotriva fanteziei și forței noastre de creație, devin părticele unice, neînsemnate, printre zăbrelele minții.

EI.

Totuși, cine sunt EI, care sunt intențiile LOR?

1 Timpul morții

Într-o zi de vineri, către ora 10:30 seara, Jayne Fenton din Houston (Texas) se afla pe drumul spre casă, în urma unei vizite pe care o făcuse unor prieteni. Tocmai se suise în mașină și pornise pe strada principală când se lăsase o ceață deasă. Curând nu se mai putea vedea nimic, orizontul se afla în fața mașinii.

Jayne și-a dat seama că se rătăcise. De fapt, ar fi trebuit să vireze spre dreapta la ultima intersecție, iar ea a ținut drumul drept. În mijlocul ceței a apărut brusc o lumină, evident era un avion care se îndrepta spre *Hobby Airport* din Houston. Jayne a presupus că aeroportul se afla încă la mare depărtare. Însă lumina se apropia, devenea din ce în ce mai puternică. Ceva nu se potrivea, Jayne era sigură de asta. Dar ce?

Probabil pilotul greșise pista de aterizare și acum încerca să aterizeze pe șosea! Ca la un semn, lumini roșii și albastre au apărut din întuneric. Jayne a intrat în panică. De la un moment la altul, situația se schimba radical. Evident, ea era cea care greșise, nu

pilotul. Deodată i-a trecut prin minte ca un fulger: „Idioato, ai mers chiar pe pista de aterizare! Vei fi arestată!" Aceasta a fost ultimul lucru de care şi-a adus aminte, până ce lumina a învăluit-o complet iar ceaţa i-a întunecat memoria.

Când şi-a revenit, Jayne se afla tot în maşină. Motorul mergea, nu se întâmplase nimic. Oare oprise maşina din timp? Nu mai ştia nimic, vroia doar să meargă acasă, pe cel mai scurt drum.

Ajunsă acasă, s-a dus imediat în dormitor şi a fost mai mult decât surprinsă când a văzut că ceasul arăta ora 4:30 dimineaţa! Dar cum era posibil? Nu *putea* să fi mers şase ore întregi!

Totul părea că nu mai este la fel ca înainte. Jayne se rătăcise în ceaţă şi nu-şi mai amintea nimic de când văzuse acea lumină ciudată, despre care a crezut că este un avion. Cu toate acestea, nimic nu se potrivea. Dacă, într-adevăr, ar fi stat în mijlocul pistei, probabil că nu s-ar mai fi trezit *niciodată*, sau cel puţin nu în maşină. Atunci unde se aflase în acel moment? Şi cum se face că maşina era neatinsă? De ce îşi pierduse cunoştinţa? Şi asta vreme de peste cinci ore! Jayne nu putea să înţeleagă nimic din toate acestea. Deci trebuia să accepte lucrurile aşa cum sunt şi să considere că nu s-a întâmplat nimic. Însă în curând au apărut şi alte ciudăţenii. Nu rareori, în casă auzea sunete ciudate care i-au amintit de poveştile despre „poltergeist" În plus, vedea mereu „umbre" inexplicabile. Oare Jayne era pe punctul de a-şi pierde minţile? Fireşte că o înspăimânta ceea ce se petrecea în jurul ei. Au început să apară şi alte incidente ciudate.

Într-o zi, când a intrat în casă, Jayne a văzut că lumina era aprinsă. Şi televizorul şi aerul condiţionat erau pornite, deşi ştia că verificase totul până să plece. De atunci a devenit mai atentă, verifica şi de două ori dacă totul fusese închis, se uita după uşi şi dulapuri să vadă dacă nu cumva se ascundea cineva. Simţea că se comportă ca un copil mic şi fricos şi a luat totul în glumă. De fapt nu se putea împăca cu gândul că acestea se petreceau doar în mintea ei, probabil bolnavă. Şi mai era ceva. Un detaliu despre

care niciodată nu vorbea cu plăcere, căci acela care ar fi aflat despre acest lucru, cu siguranţă ar fi crezut că acest detaliu reprezintă dovada definitivă a iresponsabilităţii sale.

Deja cu două săptămâni înaintea acelei întâmplări ciudate, Jayne observase pe cer o lumină inexplicabilă. Orice ar fi fost, surprinzător era faptul că de atunci au început acele incidente misterioase, care au exasperat-o între timp. Conştientă sau nu, Jayne era convinsă că între această lumină OZN şi întâmplarea sa exista o legătură. Curând, i-au atras atenţia relatările despre „răpiri" făcute de fiinţe străine. Fireşte că vroia să ştie mai mult, să afle ce se întâmplase în cele 6 ore în care îşi pierduse memoria.

O posibilitate de a descoperi acest lucru este aceea de a se reîntoarce în acea noapte şi de a derula imaginile înregistrate în subconştient, pentru ca apoi să iasă din „camera obscură" a sufletului şi, în final, să aibă în faţă o imagine clară. Un mijloc de sprijin pentru acest „proces de dezvoltare" este hipnoza. Această tehnică este învăluită adesea într-o aură de magie, de mister, de supranatural. Totuşi nu reprezintă decât o legătură, în condiţii favorabile, dintre relaxare şi concentrare, care scoate la iveală informaţiile, adică în partea conştientă a memoriei.

Jayne s-a hotărât să facă o regresie hipnotică, deci o întoarcere în timp cu ajutorul hipnozei. Şi totuşi amintirile ei s-au întors foarte încet, cu mare greutate. Interiorul ei se împotrivea cu toată forţa unei retrăiri a ceea ce se întâmplase atunci.

Era ca şi cum o forţă necunoscută încerca să-i controleze şi să-i blocheze amintirile. „Aproape puteam să văd cum o mână a şters totul", a afirmat Jayne mai târziu. Detaliile se îmbinau foarte greu unele cu altele. Jayne a început acum să descrie, pentru ca, prin aceste descrieri să nu poată uita nimic din ceea ce îşi aducea aminte, foarte dificil, ce-i drept. În acest fel a început să se contureze o imagine a întâmplării care a avut loc în acea noapte.

Într-adevăr, atunci venise „ceva" din ceaţă. Jayne nu se mai afla în maşină, fusese dusă într-un loc necunoscut. Acolo mai multe fiinţe misterioase s-au ocupat de ea.

Nu erau oameni.

Jayne nu a putut să-şi mai amintească şi alte amănunte, ci doar că mai multe rase sau feluri de fiinţe s-au adunat în jurul ei. Cel mai greu a fost să-şi amintească trăsăturile feţelor lor. La început a văzut că erau creaturi relativ mici, cu piele de culoare cenuşie, aveau cap supradimensionat şi ochi mari, oblici, care se asemănau cu nişte migdale uriaşe, întunecate. Jayne nu ştia ce intenţii aveau aceste fiinţe. Totuşi trebuiau să aibă interese biologice, căci au făcut cercetări medicale pe corpul ei.

Pentru Jayne, cele mai multe aspecte ale întâmplării rămân o enigmă. Un alt aspect ciudat este cel referitor la alimentaţia cu care era obişnuită. După acea întâlnire nocturnă, a avut oroare faţă de carne, pentru ca apoi să consume numai alimente vegetale.

O întâmplare mai mult decât ciudată. Probabil că nimeni nu i-ar acorda prea multă atenţie şi ar considera-o ca provenind din imaginaţia unui bolnav psihic, dacă de ani şi ani nu s-ar întâmpla cazuri asemănătoare, uimitoare. Există sute de scenarii aproape identice. Întâmplările se potrivesc în numeroase detalii, până şi în privinţa sentimentelor pe care le au cei răpiţi. Însă acest lucru nu exclude explicaţia că unul s-a orientat către altul şi descrie apoi foarte bine o singură întâmplare, fie din dorinţa de a se impune, fie pentru publicitate, din lăcomie pentru bani sau din alte motive înjositoare. Adesea detaliile corespund, deşi nu au fost publicate nicăieri. Da, unele cazuri provin din timpuri în care nimeni nu citise nici un rând din cărţile despre „răpiri" de acest fel. Cum ar putea cei răpiţi să comploteze între ei, aşa cum consideră cei mai mulţi dintre sceptici, lăsând la o parte faptul că pentru un fenomen universal ar fi deja problematic.

Mersul întâmplărilor descrise de cei răpiţi se caracterizează printr-un număr mare de „constante" repetate. De exemplu, au apărut lumini pe cer, după care a urmat o schimbare a memoriei martorului. Foarte adesea, cei răpiţi afirmă că nu mai sunt stăpâni pe propriile lor gânduri. O forţă exterioară s-a furişat în procesul

lor de gândire, s-a stabilit acolo, a pus stăpânire pe toate fenomenele spirituale şi astfel l-a adus pe cel în cauză în situaţia de a fi lipsit de voinţă — una din caracteristicile psihice ale unui drogat! Martorii se confruntă cu fiinţe neobişnuite şi sunt duşi de acestea într-un fel de sferă suspendată în aer, adesea descrisă ca fiind o „navă spaţială" Nu rareori cei răpiţi vorbesc şi de o „rază de lumină" care îi învăluie şi îi atrage. Persoanele răpite ajung apoi într-un loc total necunoscut, cele mai multe se văd într-o „cameră de operaţie" luminată de o lumină rece.

Într-adevăr, această asemănare se potriveşte foarte bine, căci peste tot se află instrumente (necunoscute din punct de vedere funcţional), care sunt folosite de străini în examinarea medicală a celor răpiţi. Unii martori au vorbit despre o intervenţie dureroasă, în timp ce alţii au fost surprinşi că nu au simţit nimic, deşi au trebuit să suporte procedurile care, în mod normal, provoacă dureri insuportabile, ducând chiar şi la leşin.

De cele mai multe ori, cei „cenuşii" care au legătură cu răpirile, în operaţiile lor folosesc ace metalice. Aceste ace sunt introduse adânc în corp, în stomac sau în creier, prin coloana vertebrală sau prin ochi. Victimelor le sunt extrase probe de ţesuturi şi lichide din corp. Sunt interesaţi foarte mult de detaliile biologice, în special de organele de reproducere.

După ce au fost făcute toate aceste cercetări şi analize, un văl invizibil cade asupra martorilor, le acoperă gândirea. Aceştia se prăbuşesc în abisul uitării. Se trezesc din nou în locul de unde au fost răpiţi, de cele mai multe ori noaptea. Victimele încearcă să-şi continue viaţa, îşi urmăresc chemarea, se dedică familiilor lor, totuşi nimic nu mai este ca înainte. Sunt confuzi şi trişti, iar în umbră se ascunde ceva care vrea să iasă la lumină. Şi mereu îşi pun întrebarea: „De ce mi s-a întâmplat, de ce nu pot să-mi amintesc de acele ore? Unde am fost?"

Un cercetător american al acestor răpiri, Budd Hopkins, a numit acest fenomen *Missing Time* – „timpul pierdut" Se poate vorbi şi despre ceva mai drastic, şi anume despre *timpul morţii*!

Dar cum pot fi explicate răpirile? În orice caz, nu în mod convenţional. Probabil că factori precişi, psihologici, personali, joacă un rol important în această întâmplare, totuşi. Aceştia se potrivesc şi pentru o întâmplare obişnuită. Fiecare simte şi trăieşte în lumea sa, vede ceea ce se întâmplă în jurul său cu alţi ochi, din propriul unghi de vedere. Ceea ce percepem este interpretat mereu în alt mod. Procesul gândirii presupune un schimb permanent de informaţii între lumea interioară şi cea exterioară. Tocmai de aceea este atât de uimitor, ciudat şi iritant faptul că afirmaţiile referitoare la aceste răpiri se aseamănă atât de mult. Tocmai de aceea există un sâmbure de adevăr, material, al acestui fenomen. La acestea se adăugă şi faptul că — şi acest lucru nu trebuie subapreciat — în unele cazuri sunt răpite mai multe persoane deodată, că după ani şi generaţii, familii întregi se confruntă mereu cu fiinţele necunoscute şi că martorii pot confirma întâmplările misterioase, de exemplu absenţa inexplicabilă a victimei, apariţia pe cer a unor lumini ciudate, raze neobişnuite sau urme cum ar fi acelea lăsate în grădini de către obiecte mari, extraordinar de grele. În total există peste 400 de cazuri în care au fost descoperite asemenea urme.

Mulţi se pot întreba de ce nu există fotografii autentice ale acestor fiinţe extraterestre.

Să ne imaginăm situaţia. De cele mai multe ori, înainte de „răpire", victimele sunt singure. În cursul evenimentelor, aceştia intră în panică, sunt într-o situaţie extrem de dificilă, apoi apare şocul unei persoane care, dintr-o dată, se află în faţa unei fiinţe străine! Cine se mai gândeşte în acest moment să fotografieze! „Şi acum, vreau să vă fac o fotografie, ca s-o am amintire, căci ne vedem atât de rar! Vă rog! Cum spuneţi voi *cheese*?"

Şi chiar dacă un răpit s-ar putea gândi să folosească un aparat de fotografiat, forţa şi tehnologia străinilor l-ar determina, cu siguranţă, să renunţe.

Firește, numeroși savanți au încercat să găsească explicații „acceptabile" pentru problema răpirii. Căci dacă apare o „problemă", aceasta trebuie desigur să fie rezolvată. Este mult mai bine dacă rezolvarea acestei probleme corespunde adevărului, decât dacă această rezolvare este „acceptabilă" Însă cei care se chinuie să găsească o rezolvare sunt victimele, care sunt și așa de persecutate, chiar dacă prin declarațiile lor au mai mult de pierdut decât de câștigat.

De exemplu, o explicație „evidentă" poate fi aceea că extratereștrii sunt interesați tot mai mult de organele genitale și de reproducerea oamenilor. Nimeni nu renunță bucuros la această explicație, chiar dacă afirmațiile martorilor o contrazic în mare parte. Oare cei răpiți sunt masochiști?

Dacă afirmațiile despre răpiri s-ar sprijini pe exemple vechi, folclorice și dacă ar proveni din pure fantezii, așa cum de multe ori s-a crezut, atunci de ce victimele se sperie atât de mult când descriu ființele mici, cenușii, și de ce aproape mereu zugrăvesc desfășurarea răpirii lor în același fel? Este absurd! Atunci ar fi trebuit să fim total copleșiți de cele mai diferite și mai fantastice relatări. Monștrii din cosmos care ies din nave spațiale ar trebui să fie păienjeni uriași, viermi cu tentacule, ca aceia din povestirile lui H. G. Wells, sau monștri cu dinți ca ai rechinilor, ca în filmul clasic al lui Riddley Scott „ALIEN" — ființa ciudată dintr-o altă lume.

Cei răpiți trebuie să știe să povestească viziuni îngrozitoare, atâțate în fantezia lor de către vârcolaci extratereștri. Dumnezeu știe ce istorisiri am auzi dacă răpirile OZN ar izvorî din fantezia omenească. În orice caz, ar fi foarte diferite unele de altele.

Și de ce nici unul dintre contemporani nu se impune în fața celorlalți? De ce, de exemplu, pe lângă cei răpiți nu există nici un „distrugător" sau un „profet apocaliptic", oameni care să afirme că au căzut în mâinile teroriștilor care plănuiesc să distrugă lumea cu o bombă atomică; de ce nu există nici un „genetician" care să

afirme că a lucrat în laboratoarele militare, făcând încercări genetice? De ce nu există nici un „creştin", convins că acolo sus s-ar afla Isus?

Şi americanul Thomas E. Bullard, în urma cercetărilor sale, a ajuns la concluzia că răpirile OZN sunt reale şi nu născociri, legende sau basme despre spiriduşi şi monştri, care îşi au replica modernă în povestirile fantastice despre extratereştri. Firește, există şi afirmaţii mai vechi despre fiinţe misterioase care pot fi asemănate cu cele „cenuşii". Însă care din acestea se dovedesc a fi mincinoase? Aceste „istorisiri vechi" pot să cuprindă şi întâmplări adevărate din acele timpuri.

Aşa cum explică Bullard, descrierile sunt foarte cuprinzătoare şi potrivirile trebuie să fie aproape inevitabile. Totul i se părea anormal, afirmaţiile despre răpiri fiind întemeiate pe acest material neunitar. În ciuda acestora, el a descoperit că în 163 până la 193 de cazuri cercetate există un curs aproape identic al întâmplărilor. Nu poate fi coincidenţă, fantezie sau produsul unei minţi bolnave!

În spatele răpirilor OZN se ascunde o componentă plină de mister, înspăimântătoare, *reală*!

2. Implanturi inexplicabile

În timpul unui regresii hipnotice, Jayne Fenton a descris şi alte detalii interesante ale răpirii ei. Străinii i-au făcut o intervenţie chirurgicală care nu i-a provocat totuşi nici o durere. I-au implantat ceva în regiunea occipitală, deşi nu îşi poate explica motivul. Începând de atunci, din timpul în care a ieşit din sfera de influenţă inaccesibilă, Jayne nu mai ştie nimic şi nici hipnoza nu a ajutat-o să-şi amintească *de ce* îi fusese implantat acel obiect artificial. De fapt a afirmat că este relativ mic, o minusculă sferă cu diametrul de un centimetru.

Afirmaţiile despre asemenea implanturi făcute celor răpiţi ajung mereu la cunoştinţa opiniei publice. De cele mai multe ori, în cazul acestor aparate este vorba de sfere metalice active, ale căror suprafeţe sunt perforate sau au mici „ghimpi" Fiinţele cenuşii folosesc aparate foarte lungi şi subţiri, cu ajutorul cărora introduc obiectele în corp, adesea prin ureche, străbătând timpanul. Nu rareori sunt făcute implanturi şi în nas, către rădăcina nasului, ceea ce duce câteodată la sângerări. Într-adevăr, după întâmplările lor atât de uluitoare, unii răpiţi se plâng de sângerări ale nasului, ceea ce nu li se mai întâmplase niciodată până atunci. Diferite afirmaţii de acest fel au fost făcute după săptămâni, luni sau chiar ani de zile. Dacă persoana respectivă nu a bănuit că acestea au legătură cu fenomenul OZN, aceasta chiar este surprinsă când bucăţelele metalice ies la iveală, fiind bucuros că a scăpat de ele. Este posibil ca implantările de obiecte foarte mici să nici nu fie observate.

Un alt loc preferat de străini pentru introducerea de mici sfere metalice este ochiul, prin introducerea unui ac lung în canalul despărţitor. O doamnă din Houston care fusese răpită, a explicat că în dimineaţa zilei de 11 decembrie 1992 s-a trezit cu o puternică iritaţie a ochiului. Când şi-a frecat ochiul şi a început să-i lăcrimeze a apărut un mic obiect artificial. Acesta a ajuns în mâinile cercetătorului OZN Derrel Sims, care l-a analizat în institutul biologic al Universităţii din Houston. Obiectul avea forma unui ou, cu un diametru de aproximativ un milimetru şi jumătate, precum şi goluri în interior. Analiza nu a depistat nici o urmă biologică, deşi conţinutul de carbon este mare. Teoretic, putea fi vorba de un polimer carbonic sau de o substanţă de provenienţă terestră.

Cu toate acestea, există radiografii ale acestor implanturi, ca în celebrul caz al Lindei Napolitano care, conform propriilor declaraţii, în noiembrie 1989 a fost răpită de un obiect zburător necunoscut, de la etajul al doisprezecelea, unde locuia — de altfel

acesta este un incident pentru care există o serie întreagă de martori. Şi Linda Napolitano a suferit sângerări ale nasului, şi o radiografie oferă o privire asupra cauzei: un mic obiect artificial care se afla în interiorul nasului! Spre deosebire de celelalte victime, Linda şi-a amintit cum îi fusese implantat acest aparat cilindric, şi durerile îngrozitoare pe care le-a suportat.

Nimeni nu poate şti cu precizie căror scopuri servesc aceste implanturi. Oare influenţează anumite funcţii ale corpului sau creierului celui răpit? Sau emit semnale cu ajutorul cărora răpitorii pot localiza din nou victimele, fără nici un fel de problemă şi în orice moment? Totul este posibil. Nu se poate şti nici dacă aceste obiecte implantate sunt construite prin metode ale biotehnicii, dacă aceste sisteme artificiale conţin structuri organice care se adaptează fără probleme la ţesutul corpului, nici dacă acestea se autodistrug după o anumită perioadă de timp! La această concluzie a ajuns şi geologul şi cercetătorul OZN, doctorul Johannes Fiebag, care în cartea sa intitulată *Kontact* a vorbit despre fenomenul răpirilor OZN din Germania.

Jayne Fenton afirmă că extratereştrii i-ar fi dat de înţeles că în interiorul capsulei aflată în corpul său existau şi alte aparate minuscule, care s-ar fi eliberat dacă învelişul extern al obiectului implantat s-ar fi descompus, asemenea cu stratul de gelatină de pe capsulele pastilelor, în care se află zeci de substanţe active. „Sondele minuscule" s-ar putea împrăştia în corp şi atunci ar fi foarte greu de localizat.

Foarte greu putem percepe aceste activităţi întreprinse de extratereştri, de cele mai multe ori la adăpostul întunericului nopţii. Am putea doar să facem speculaţii privind intenţiile pe care le urmăresc. Dacă operaţiunile lor ascunse ne fac bine sau rău, nu ştim. Este un mister îngrozitor, care ne priveşte pe toţi, dar pe care nimeni nu poate să-l descopere. De ce nu ne lămuresc şi pe noi? Oare această tăcere mohorâtă, stăruitoare, inaccesibilitatea aceasta fantomatică, nu reprezintă indiciul unei filozofii malefice, ascunsă

în spatele activităţilor demonice? Probabil noi considerăm toate acestea ca fiind mult mai presus de aşteptările omeneşti.

Evident, *noi* nu suntem dependenţi de necunoscuţi, *noi* nu avem nevoie de ei. Însă se pare că *ei* au nevoie urgentă de „ceva" care se află pe planeta noastră, o parte în corpul animalelor, iar cealaltă parte în cel al oamenilor. Totuşi *ce*? Ce caută ei, ce intenţii au?

3 Experimentul Pământ

„Este un copil, un copil mic. Şi această fiinţă este aşa de urâtă... Nu vreau să am nimic de-a face cu această rasă, absolut nimic. Îl voi ucide. Jur pe Dumnezeu că îl voi ucide dacă aceştia îl apropie de mine. Vă urăsc, urăsc acest copil! Este atât de anormal, atât de înfiorător. Un copil respingător. Îl voi ucide dacă îl apropie de mine. Duceţi-l de aici!

Ei stau acolo cu el. Nu îl văd. Nu mă voi uita spre el... Încearcă să mi-l pună în braţe. Dacă vor face asta, jur că îi voi da o lovitură mortală, şi aşa nu pot să-l sufăr. Dar mă ascultaţi?! Auziţi ce vă spun?"

Acestea sunt cuvintele Melissei Bucknell, care îşi aminteşte cu oroare de clipele în care a fost răpită, în urmă cu câţiva ani şi, cu ajutorul hipnozei regresive, are în faţa ochilor din nou acea scenă plină de groază.

Fiinţele cenuşii i-au arătat o fiinţă mică, ciudată şi extrem de respingătoare, un sugar care avea trăsături extraterestre — de fapt în amestec cu trăsături omeneşti! Fiinţa aceea uimitor de mică pe care străinii i-au impus-o de-a dreptul, era, într-adevăr, o corcitură între un om şi un extraterestru! O fiinţă hibridă! Şi, după toate aparenţele, era propriul ei copil!

Melissa Bucknell, care acum are 35 de ani, nu a fost nici prima, dar nici ultima care, în timpul hipnozei, a relatat despre întâlniri cu fiinţe hibride.

Surprinzător este faptul că fiinţele cenuşii au un interes deosebit faţă de organele genitale ale fiinţelor omeneşti. Dar nu numai referitor la oameni, ci şi la animale care, la fel, au fost şi ele capturate uneori şi găsite apoi de către fermieri.

Despre răpirea Myrnei Hansen din Cimaron (New Mexico) am vorbit deja. În drumul spre casă, aceasta a fost capturată împreună cu fiul său într-un aparat de zbor necunoscut, iar creaturile i-au făcut cercetări medicale. Sub hipnoză, Myrna Hansen şi-a amintit că străinii aduseseră la bordul navei şi un animal, o vită, pe care au mutilat-o pe viu! Myrna a fost nevoită să privească toată această cruzime. Şi-n acest caz, ca în majoritatea cazurilor, predomina interesul străinilor pentru organele genitale ale victimei. Myrna a văzut cum animalului i-au fost extrase părţi din ţesuturi, printr-o incizie rotundă, precisă. Un coşmar devenit realitate!

Myrna era pe punctul de a leşina. Acum străinii s-au apropiat de ea şi au început să-i cerceteze organele de reproducere. Dar nu i-au pricinuit nici un fel de leziune corporală. Nu încăpea îndoială că nu avea nici un fel de problemă sau remuşcare. Însă remuşcările oamenilor s-ar putea să nu aibă prea mare importanţă pentru ei. Şi atunci cum se explică atitudinea lor din acest caz?

Aşa cum am mai spus, în multe cazuri se întâmplă ca oamenii să fie răpiţi de mai multe ori de-a lungul vieţii lor. Pentru a-şi îndeplini misiunea cu succes, străinii par să aibă nevoie pentru mai mult timp de victimele lor — în viaţă. Ei strâng probele şi celulele-ou, iar câţiva ani mai târziu, după o altă răpire, încearcă să-i aducă în contact pe oameni cu acele fiinţe mici şi hibride!

Oare ne aflăm în faţa unui program de dezvoltare? Dar care este scopul? De la fiinţele cenuşii nu vom afla nimic, în orice caz. În general, conform mai multor afirmaţii, ei nu le adresează răpitorilor nici cea mai mică întrebare.

În memoriul său despre misteriosul Raport nr. 13 al proiectului GRUDGE, generalul Wendelle C. Stevens a scris: „Străinii nu

spun nimic dacă le sunt adresate întrebări nedorite". Nu au nici un fel de emoţie şi acţionează ca nişte roboţi biologici dinainte programaţi.

Într-o discuţie pe care am avut-o cu „Dr. Cris", am ajuns să vorbim şi despre fiinţe hibride şi despre cruzimea „cenuşiilor" Doctorul Cris mi-a spus că aceste fiinţe activează pe planeta noastră deja de mii de ani, aşa cum dovedesc şi informaţiile oferite de Bob Lazar, Linda Howe şi alţii. Manipulările genetice ar elimina defectele din aparatul biologic al „cenuşiilor", acestea manifestându-se prin dificultăţi în procesul de reproducere. Prin dezvoltări hibride se încearcă să se creeze o nouă formă de viaţă.

Dr. Cris a amintit odată că aceste creaţuri noi sunt, pentru prima dată, înzestrate cu sentimente, şi tot el sugerează că probabil de aceea nu îmbătrânesc prea mult, pentru că nu au aceste sentimente. O idee interesantă. Dar cine ştie dacă este adevărat?

Suspect este că nu numai reacţiile verbale ale celor „cenuşii" le urmează acum pe cele ale oamenilor, ci şi obiceiurile lor. Totul se desfăşoară conform unui plan unitar, de mare precizie. Şi acesta poate fi întocmit de răpitori cu milenii în urmă! Afirmaţiile făcute de martori dovedesc sinceritatea acestora, precum şi faptul că în spatele acestor lucruri de neconceput se ascund totuşi intenţii reale. Dar, pe de altă parte, apar alte probleme neînţelese: Cum poate fi explicat acest lucru? De ce răpitorii adaugă procesului lor de dezvoltare elemente noi şi mai complexe? Oare străinii nu reuşesc deloc să ajungă la rezultatul dorit şi caută mereu noi ameliorări tehnologice?

Firește, în spatele activităţilor lor s-ar putea afla un experiment biologic îndelungat, în timpul căruia fiinţele cenuşii intervin în procesul de evoluţie, controlează gândirea şi fac mereu schimbări.

Şi acest scenariu este zugrăvit de unele documente şi informaţii. Totuşi întrebarea este: De ce toate acestea? Care este scopul? Autorul american John W. White a afirmat clar „Extratereştrii răpitori ne «vizitează» mereu pe întuneric. Nu ne

spun niciodată cu exactitate de ce ne răpesc" White îi descrie pe aceştia ca fiind vicleni, tâlhari ...„care se înclină spre răul deghizat în bine." Din desfăşurarea răpirilor el deduce că „cercetările medicale sunt făcute numai în aparenţă, ele sunt o acoperire pentru altceva, în special pentru controlul gândurilor"

Nu încape îndoială că intenţiile reale ale unei „civilizaţii" (!?) cu o tehnică foarte avansată sunt de neimaginat.

Şi la urmă apare întrebarea: *Cine* şi *cât* ştie? Numeroase documente, legături şi afirmaţii dovedesc că unele grupări din cadrul autorităţilor Statelor Unite sunt foarte bine informate despre anumite întâmplări.

Referindu-se la acest fenomen atât de înspăimântător al răpirilor, cercetătorul doctor David M. Jacobs, profesor la Universitatea Temple, a afirmat: „Mă întreb adesea cum aş reacţiona dacă întregul fenomen al răpirilor s-ar dovedi a fi produsul fanteziei umane — dacă nu ar exista nici o răpire şi nici un extraterestru. Dacă ar fi aşa, aş plânge de bucurie. Dar îmi fac *iluzii*"

Afirmaţii ale martorilor, urme fizice, apariţii neobişnuite, contacte radar, dispariţiile avioanelor militare, fotografii, răpiri, mutilări, documente secrete şi proiecte militare, aterizări în bazele americane, prăbuşiri OZN, cadavre ale extratereştrilor — toate acestea nu pot proveni din pură imaginaţie!

Probabil trăim exact în momentul trecerii către a doua fază a existenţei pe Pământ şi în cosmos, probabil depăşim limitele unui spaţiu întunecat aflat într-un cabinet slab luminat al cunoaşterii.

Nu trebuie să uităm că *sentimentele noastre* sunt mult mai puternice decât ale „străinilor", care impresionează prin posibilităţile lor tehnologice, dar care nu sunt altceva decât maşini biologice. Însă noi putem avea bucurie, milă şi regret, entuziasm, dragoste.

Avem slăbiciunile noastre. Dar poate că forţa noastră o datorăm tocmai acestor slăbiciuni!

O rugăminte personală:

Dacă dumneavoastră, la fel ca unii martori din această carte, aţi aflat lucruri neobişnuite sau aţi văzut apariţii OZN, dacă aveţi cunoştinţe despre „mutilări" inexplicabile sau dacă v-aţi confruntat cu instituţii sau cu autorităţile pe motivul întâmplărilor OZN din Germania, America sau din orice altă ţară de pe Pământ, sau dacă aţi fost răpit(ă) de extratereştri, nu ezitaţi şi scrieţi-mi, vă rog, pe adresa:

Andreas von Retyi
C/ o Langen Muller Verlag
Thomas- Wimmer- Ring 11
D-80539 München

De asemenea, dacă dispuneţi de materiale despre *„Area 51"*, vă rog să-mi scrieţi, însă cu precizarea „AREA 51 – ARCHIV". Această arhivă a fost constituită recent şi trebuie să cuprindă toate informaţiile accesibile pe această temă.

Mulţumiri

O carte ca aceasta a izvorât din munca, cercetările, experienţele şi întâmplările anumitor persoane. Numeroşi experţi în domeniul OZN, al aviaţiei şi al spaţiului cosmic m-au ajutat cu generozitate în cercetări. De asemenea, proiectul meu a fost sprijinit şi de către oamenii de ştiinţă din Rusia. Nu aş fi putut să scriu această carte dacă ar fi lipsit experienţa şi curajul martorilor, care de multe ori au riscat enorm când au început să povestească...

Le mulţumesc sincer tuturor, îndeosebi lui Tom Adams, doctorului Alexei Arhipov, Christopher O'Brien, David McCain, Glenn Campbell, Chuck Clark, „Dr. Cris", Stanton T. Friedman, Tim Gerlach, Timothy C. Good, William F. Hamilton, Walter G. Hant, Fearon L. Hicks, Linda Moulton Howe, Klaus Kierschmik, dr. Iuri N. Morozov, dr. Vladimir V. Rubţov şi, de asemenea, lui „Dr. X". Nu în ultimul rând îmi manifest recunoştinţa faţă de U.S. Air Force, Central Intelligence Agency, Defense Intelligence Agency, Defense Mapping Agency, National Aeronautics and Space Agency, National Security Agency etc., pentru comunicarea, în limitele posibilităţilor, a informaţiilor referitoare la argumente şi situaţiile actuale.

Mulţumiri îi datorez şi lui Peter Bohme, care m-a însoţit în primul tur OZN din SUA, şi care niciodată nu a şovăit dacă se ivea şi cea mai mică posibilitate de a descoperi celelalte pietricele de mozaic din gigantica enigmă a fenomenelor extraterestre.

Firește, toate eforturile ar fi fost zadarnice dacă nu ar fi existat o editură care să editeze această carte. Această misiune a revenit grupului editorial Ullstein Langen Müller, căruia vreau să-i mulţumesc din inimă pentru sprijinul acordat, în special lectorului meu, domnul Hermann Hemminger, directoarei editurii, doamna doctor Brigitte Sinhuber, precum şi editorului, domnul doctor Herbert Fleissner.

Andreas von Retyi

DOCUMENTE

❶ În această scrisoare descoperită în urma unei îndelungate cercetări de către Stanton Friedman, astrofizicianul american Donald H. Menzel îl informează pe senatorul John F. Kennedy (mai târziu președinte) despre colaborarea sa cu serviciul secret NSA (National Security Agency).

❷ Unele schițe făcute în fugă de fizicianul „Dr. Cris" care afirmă că în anul 1977, într-un șir de încăperi subterane de la Jet Propulsion Laboratory, a văzut documente despre extratereștri și părți anatomice ale „cenușiilor" Schița arată cum fragmentul cranian fusese atârnat într-un recipient. „Dr. Cris" subliniază că desenul oferă doar o reprezentare grosieră. De exemplu, nările ființei sunt în realitate mai mici.

❸ Informare de presă a conducerii bazei Nellis, referitor la un test de bombardare din Indian Springs, în spatele căruia specialiștii presupun că s-ar ascunde testul misterios al proiectului *Aurora*.

❹ Document parțial codificat, despre apariția unui obiect „XT" în ziua de 25 octombrie 1989, a cărui existență reiese și dintr-un „New Project Blue Book"

❺ O atitudine tipică pentru răspunsurile la solicitările sub incidența legii privind libertatea informațiilor (FOIA), referitoare la documentele OZN (aici „documentul XT" nr. 4): „Noi nu avem nici cea mai mică legătură cu acest conținut."

❻ Rezumat făcut de șeriful Ron Chancey dintr-un document referitor la apariția unui obiect zburător neidentificat deasupra localității Bayport, Florida, obiect pe care îl observase el însuși în ziua de 16 aprilie 1993.

December 8, 1960

Senator John F. Kennedy
United States Senate
Washington, D. C.

Dear Jack:

This is in reply to your letter of November 29. I was sorry, of course, but not surprised to receive your resignation as Chairman of the Visiting Committee of the Harvard Astronomy Department and Observatory. Naturally, I understand. And I am grateful to you for the services that you have already performed.

Where previous Chairmen have generally asked me to write their reports for them with the excuse, "Oh, Don, you know so much more than I do about it," you -- a much busier man -- not only wrote your own report but prepared it most carefully, as I realize from the various conferences we had during its preparation.

I hope that, if time does permit on one of your visits to Cambridge, that you will visit Harvard Observatory and see our new Space Laboratory, jointly occupied by us and the Smithsonian Astrophysical Observatory.

In any event, I shall hope to see you from time to time, in Washington. And I repeat my willingness to help in any way that I can. I shall, in any case, take the liberty of passing on to you any suggestions that may occur to me.

Since my memorandum concerning the National Security Agency may have become misplaced during the campaign, let me repeat that I have been a consultant to this agency and its predecessor for thirty years. I served in it actively during World War II, as a Commander in the Navy. I am one of the few people who has had continued service and contact with its varied activities.

And I repeat, that I have, from time to time, actively served in connection with the National Bureau of Standards, both in its Washington and Boulder (Colorado) headquarters. Some years ago I was on the Visiting Committee of the Department of Commerce, and for one year was Chairman of that Committee.

As a final comment, I hope you will appoint an astronomer to any presidential scientific advisory committee. I should be glad to serve, or help in the selection of astronomers and physical scientists.

Thanking you again, and with best wishes for your administration, I am,

Cordially yours,

DHM/db
cc: A. Cox
A. Chayes

Donald H. Menzel
Director

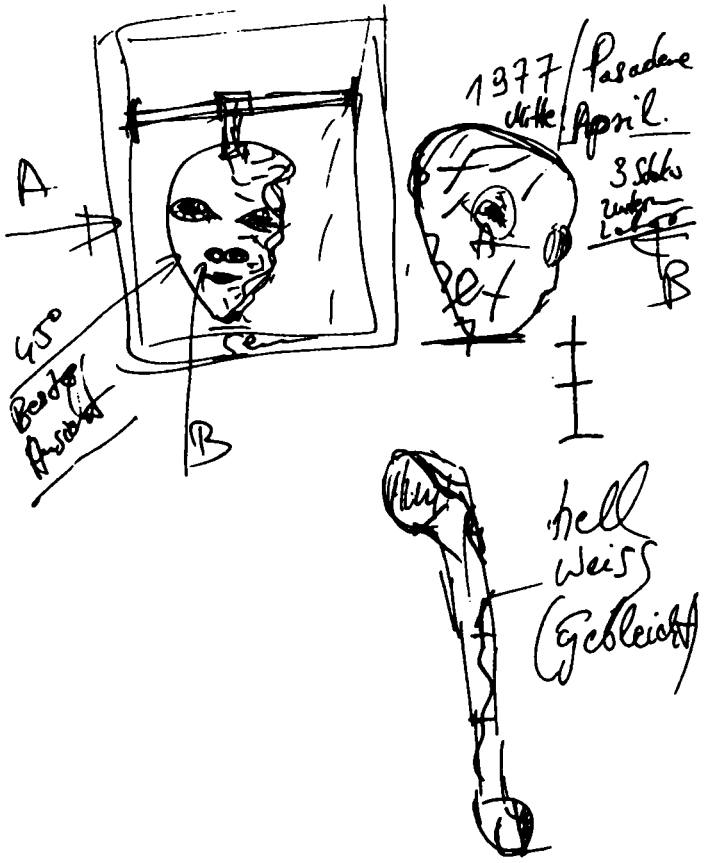
1977 / Pasadena
Mitte April
3 Stck
A
B
45°
Beide Ansicht
B
hell
weiss
Gebleicht

News Release

United States Air Force

Weapons and Tactics Center, Directorate of Public Affairs
Nellis Air Force Base, NV 89191-5000 | (702) 652-2750
NEWS RELEASE 94-02-01

February 22, 1994
NEWS ED

NELLIS AIR FORCE BASE, Nev.- MEMORANDUM FOR NEWS EDITORS

The following statement is issued to your organization in response to your query on public queries concerning sonic-boom type noise and vibrations in the Las Vegas Valley today:

"Nellis AFB officials have researched the calls we and other county agencies received this morning about sonic boom-type noise and vibrations mostly in the northern end of the Las Vegas valley. There were bombing operations being conducted on the Nellis range near Indian Springs at approximately the time of the complaints. However, similar operations also were conducted on the same range area Friday with no complaints received. This range is more than 45 miles from Las Vegas. We received no complaints today from the Indian Springs area, and observers near the bombing did not report any unusual incidents. We have not experienced this problem in the past and are surprised if such normal operations could have caused today's incidents. But it is possible that unusual atmospheric conditions today may have caused the bombing noise to reflect down into the Las Vegas valley with unexpected strength. We constantly monitor our range activities to actively avoid such occurrences where we can anticipate them."

❹

IAA
REGION SWC
STAT:REF CODE 91849 CONTACT CODE SAR-Z-555
PROJECT COMMANDER R. LANGLEY, SER.# 1924068A

TO: IAA N. REGION COMMANDER T. MATLIN.
STAT:REF CODE 22350 C. CODE SAR-M-201, IAA LEVEL 5 COMM NETWORK LONDON, ENGLAND VIA BOSTON

DATE: AUG. 6, 1990 TIME: 1500 HRS

REF: SIGHTING AND PHOTOGRAPHS OF XT OBJECT, OCT.25, 1989. SOUTHERN SIGHTING.

READ: VALIDITY CONFIRMED BY IAA OFFICIALS*PRINTED MATTER RELATING TO UFOIRC/ CORRESPONDENCE INDICATES T. OLSON, UFO INVESTIGATIVE RESEARCH CENTER HEAD, AT PHOENIX AZ., SOLE RECIPIENT OF PHOTOGRAPHIC PRINTS OF XT OBJECT. NEW EVIDENCE OF EXISTENCE OF COMPUTER ENHANCED PRINTS CONFIRMED-STOP-PAST PRESENT AND FUTURE INFORMATION FORTHCOMING NOW AT LEVEL 5 SECURITY*NO REPEAT NO PERSONNEL BELOW L5 CLEARANCE PRIVY TO DATA-STOP-FEMALE SUBJECT ; UNCOOPERATIVE*WILL GIVE NO ANSWERS WILL RELEASE NO INFO*WHEREABOUTS OF NEGATIVES UNXNOWN EXCEPT TO -STOP-AGENT DALE'S SUCCESS AT CAPTURING DOCUMENTATION CONFIRMS SUSPECTED INVOLVEMENT OF FOLLOWING AGENCIES AS EVIDENCED BY ENCLOSURES:UFO INFORMATION RETRIEVAL CENTER, T.OLSEN, PHOENIX, NEW PROJECT BLUEBOOK, W. PITTS, FT. SMITH AR, TASS, WASHINGTON BUREAU, FSR, G. CREIGHTON, KENT, ENGLAND-STOP-ALSO CONFIRMS INFO EXCHANGE BETWEEN INVOLVED PARTIES AND LITTLE ROCK AIR FORCE BASE, AFC CAMP AND SGT. HARPER, AND ADAMS FIELD, L.R., CONTACT UNKNOWN. -STOP-TASS AGENTS CURRENTLY GATHERING MATERIAL IN U.S.A.-STOP-WILL ATTEMPT TO ACCESS PHOTO ORIGINALS AND NEGATIVES AHEAD OF SAME-STOP-ALL INDICATIONS ARE THAT PHOTOS ARE GENUINE-STOP-ANALYSIS OF DATA AND RELATED INCIDENTS INDICATES PROBABLE CONVERGENCE OF AGENCIES, ON SEPTEMBER DATES 1990, ON AVELON PENINSULA AT 48° LONGITUDE 53° LATITUDE FOR MULTIPLE SIGHTING-STOP-POSSIBILITY THAT ONE OR MORE AGENCIES WILL ATTEMPT TO TRANSPORT TO LOCALE-STOP-IDENTICAL COPIES OF ENCLOSURES SANS OMISSIONS ROUTED THROUGH IAA LEVEL 6 COMM NETWORK-STOP-REPEAT-FURTHERING ATTEMPTS TO SECURE NEGATIVES AND PHOTOS BELIEVED TO BE IN ; POSSESSION-STOP-ATTENTION: IT IS IMPERATIVE THAT NO BROADCAST OR PRINT MEDIA BE PRIVY TO ANY INFORMATION REGARDING THIS MATTER. PUBLIC INTERFERENCE COULD CAUSE PROBLEMS. IDENTITY AND LOCATION IS STILL BEING GUARDED BY IRC, FSR AGENCIES BUT-BE ALERT TO POSSIBLE IAA LEAKS-STOP-STOP CODE L5-22----------END

DEFENSE INTELLIGENCE AGENCY

WASHINGTON, D.C. 20340-

U-6,213/PSP/FOIA

6 April 1995

Mr. Andreas v. Rátyi
Herzogsweg 21
D-96487 Doerfles-Esbach b. Coburg
Germany

Dear Mr. Rátyi:

This responds to your request under the Freedom of Information Act dated 5 February 1995. Therein you requested certain information connected to UFO incidents and to comment on the validity of an enclosed document.

DIA has completed a search of its systems of records and determined that this Agency could locate no information pertaining to the subjects of your request. As to the attached document to your 5 February lottor, we have no knowledge of its content in any context.

If you believe this Agency should have records responsive to your request, you are advised that a requester may appeal, within 60 days, DIA's attempt to locate records. You may exercise this right by referring to case number 0152-95 and addressing your appeal to:

Defense Intelligence Agency
ATTN: PSP/FOIA
Washington, DC 20340-5100

Sincerely,

ROBERT P. RICHARDSON
Chief, Freedom of Information Act Staff

270000 HERNANDO COUNTY SHERIFF'S OFFICE NARRATIVE CONTINUATION 93-10Y06Y

Dep R.D Chaney

SYNOPSIS: ON 04-16-93 AT APPROXIMATELY 2120 HOURS, THIS WRITER AND OTHER WITNESSES DID OBSERVE UNUSUAL AIRCRAFT IN THE AREA OF PINE ISLAND DRIVE AND ALSO AT BAYPORT. WRITER OBSERVED THE CRAFT OVER PINE ISLAND DRIVE TRAVELING IN A SOUTHERLY DIRECTION. SAID CRAFT WAS APPROXIMATELY 300 FEET ABOVE THE GROUND. SAID CRAFT HAD NO VISIBLE MARKINGS OR IDENTITY. THE CRAFT ALSO DID NOT HAVE FLASHING RED RIGHTS. SAID CRAFT DID MOVE AT A MODERATE SPEED AND WAS OBSERVED HOVERING AT ONE POINT. THE CRAFT APPEARED TO BE BOOMERANG SHAPED WITH BLUISH COLORED LIGHTS APPEARING FROM THE BOTTOM (APPROXIMATELY 5) AND WHITE LIGHTS APPEARING FROM THE BACK SIDE AS IT LEFT THE AREA.

A CHECK WITH MCDILL AIR FORCE BASE IN TAMPA REVEALED NO KNOWN MILITARY FLIGHTS IN THE HERNANDO COUNTY AREA.

WRITER NOTIFIED N. U. R. C. OF INCIDENT

WRITER CONTACTED THE (6) OTHER WITNESSES AT BAYPORT AND THOSE WITNESSES REPORTED THE SAME OBSERVATIONS AS OBSERVED BY THIS WRITER CONCERNING THE CRAFT'S SIZE, SHAPE, AND APPEARANCE.

TOTAL TIME CRAFT WAS IN SIGHT WAS 1-2 MINUTES

OTH. PERSONS - NARRATIVE

Dep R.D Chaney — Typed — 04-16-93

31-13

OPERAȚIUNEA SCUD

În curând la editura ***Lucman****:*

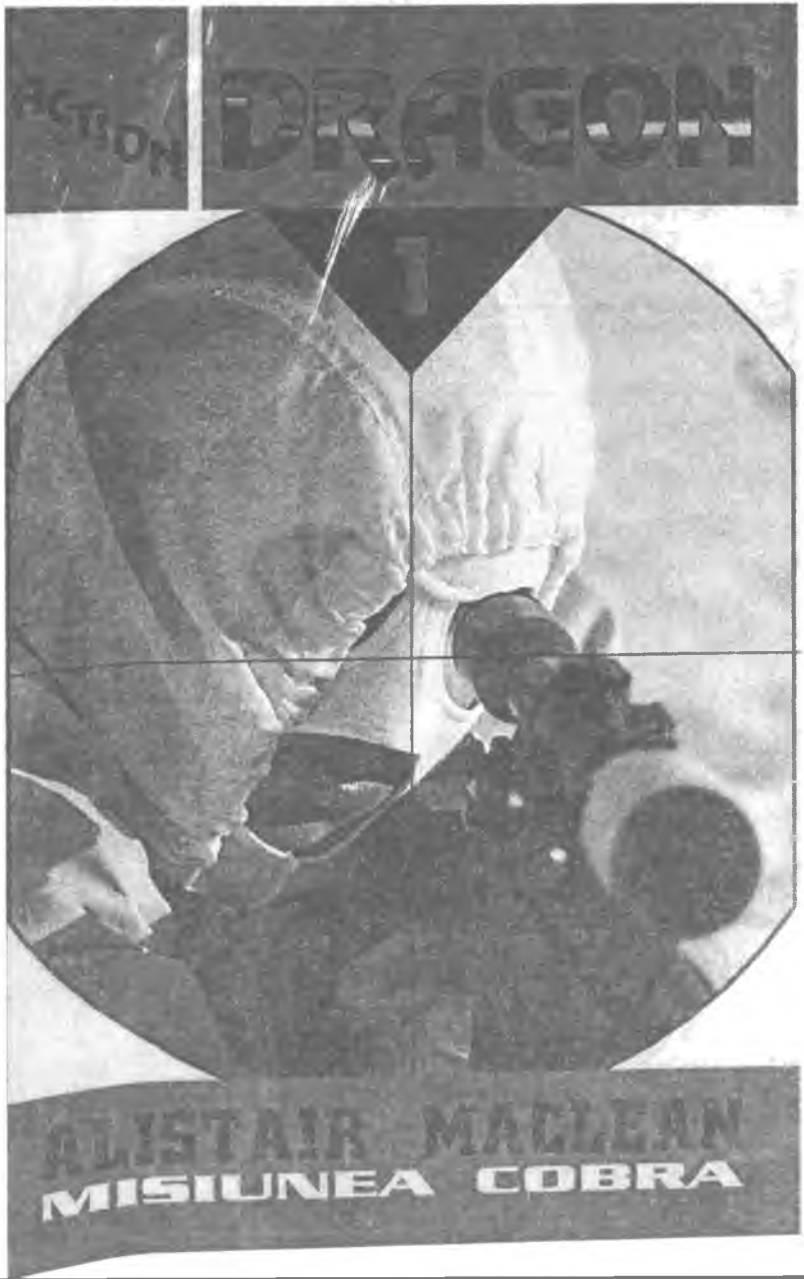

PETER CHEYNEY

1

DETECTIV

ȚINTĂ MOBILĂ

Printed in Romania
grupul dragoprint
fed print sa O societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77